MỤC LỤC

LỜI GIỚI THIỆU

Rất nhiều người ngỡ rằng ước mơ là những gì xa xôi, ngoài tầm tay với; là những viễn cảnh xa rời thực tại; là kết quả của sự thăng hoa từ cảm xúc và trí tưởng tượng của những người có tâm hồn lãng mạn. Thậm chí, có người còn cho rằng ước mơ chỉ là suy nghĩ viển vông của những ai không có động lực phấn đấu, của những người ngồi đung đưa trên chiếc xích đu ở cổng nhà mà cứ ngỡ mình đang rong chơi cùng các vì sao, của những kẻ xem bói với hy vọng được nghe những điều phán tốt lành cho tương lai, của những người sống trong mộng ảo khi luôn phân tích và tin vào số phận của mình qua những giấc mơ, hoặc của những người mua vé số và mòn mỏi đợi đến ngày con số may mắn kia được xướng lên trong bản tin chiều...

Có vẻ như ước mơ không phải là bạn đồng hành thân thiết của chúng ta, mà lại sánh đôi cùng sự Mơ Tưởng hoặc niềm May Mắn. Liệu ước mơ có chút liên quan nào đến những con người trong thế giới thực tại - những người không lãng mạn cùng các vì sao, mây trời; không sống trong tháp ngà của những câu chuyện cổ tích; mà là người luôn phải bôn ba với cuộc sống, nỗ lực tìm kiếm những điều rất thực tế như sự vững chắc trong sự nghiệp, sự thành công trong kinh doanh, niềm hạnh phúc với mái ấm gia đình?

Thật ra, ước mơ trong đời thực chính là những mục tiêu mà bạn khao khát đạt được trong cuộc sống của mình. Tuy nhiên, vẫn có một chút khác biệt giữa mục tiêu và ước mơ. Mục tiêu thường cụ thể và rõ ràng. Mục tiêu có thể theo dõi và đánh giá. Mục tiêu có thể kiểm tra và thẩm định quá trình tiến triển. Còn ước mơ sẽ làm tăng thêm cảm xúc sáng tạo cho mục tiêu, mở rộng tầm nhìn cho những định hướng và làm chúng ta thêm hy vọng ở tương lai. Ước mơ sẽ làm cho thực tế cuộc sống thêm phần tốt đẹp và sinh động hơn.

Đó cũng là nội dung của cuốn sách *Dám Ước Mơ* của nữ tác giả Florence Littauer. Cuốn sách được dẫn dắt xuyên suốt bằng câu chuyện về cuộc đời và sự thành công của một phát thanh viên - em trai tác giả. Hy vọng với cuốn sách này, những ai chưa từng ước mơ sẽ nhanh chóng tìm thấy ước mơ của riêng mình; những ai đang nuôi dưỡng ước mơ sẽ củng cố thêm quyết tâm để biến ước mơ trở thành hiện thực; và những ai đã hoàn thành, đã chinh phục được ước mơ

của mình sẽ tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm một ước mơ mới.

- First News

LỜI MỞ ĐẦU

Người đi mua niềm tin

Như thường lệ, vào lúc 6 giờ sáng mỗi ngày, phát thanh viên Ron Chapman xuất hiện trên đài phát thanh KVIL và bắt đầu chương trình của mình bằng những câu chuyện hài hước trước khi điểm thông tin, sự kiện trong ngày. Đã hơn 20 năm qua, thính giả ở thành phố Dallas vẫn duy trì được thói quen thức dậy vào lúc 6 giờ, lắng nghe chương trình buổi sáng với Ron Chapman để được khích lệ tinh thần và tìm kiếm sự phấn khởi trước khi bắt đầu một ngày mới.

Nhưng buổi sáng ngày 31 tháng 3 năm 1988 thì khác hẳn. Một chương trình phát thanh không giống bất cứ chương trình nào trước đó. Ngay lời mở đầu, Ron đã nói với thính giả của mình rằng: *"Tôi muốn mọi người hãy gửi ngay cho tôi 20 đô-la!"*. Chỉ một câu thông báo ngắn gọn như thế. Không hứa hẹn! Không giải thích! Cũng không lặp lại nhiều lần! Thoạt đầu, Ron nghĩ chỉ có một vài người gửi tiền, nhưng chính anh cũng không ngờ rằng sáng hôm sau đã có 4.000 chi phiếu và thêm 5.000 nữa vào ngày tiếp theo. Sang ngày thứ ba, anh lên sóng phát thanh và nói với thính giả: "Tôi đã nhận được đủ rồi! Xin các bạn đừng gửi thêm tiền cho tôi nữa. Chúng tôi thậm chí không biết phải làm gì với số tiền này!". Mặc dù đã thông báo như thế nhưng nhiều người vẫn tiếp tục tìm mọi cách gửi tiền cho Ron. Một số gửi đến địa chỉ nhà riêng của Ron, hoặc năn nỉ nhân viên bảo vệ chuyển giúp số tiền này. Dường như có một sự thôi thúc khiến mọi người cho đi 20 đô-la mà không cần biết lý do.

Không biết rõ lý do của Ron nhưng tận trong thâm tâm, những người gửi tiền biết rằng nếu Ron Chapman yêu cầu gửi tiền, thì họ muốn được là một phần trong dự án của anh. Chỉ trong vòng một tuần, Ron đã nhận đến 12.156 chi phiếu với tổng giá trị gần một phần tư triệu đô-la. Lúc đầu, Ron đã nghĩ sẽ trả lại tiền cho mọi người kèm theo một món quà cảm ơn nào đó. Nhưng khi thấy số tiền nhận được ngày càng nhiều, Ron bắt đầu cân nhắc đến các phương án sử dụng số tiền quyên góp này.

Sự kiện này đã thu hút giới truyền thông đua nhau vào cuộc. Báo chí và các trạm phát thanh từ khắp mọi miền đất nước bắt đầu liên hệ

để được trực tiếp gặp Ron. Điều mà tất cả mọi người đều muốn biết là: “Từ đâu anh nghĩ ra ý tưởng này? Làm sao anh có đủ can đảm đề nghị người khác gửi tiền cho mình mà không nêu bất kỳ lý do chính đáng nào cả?”.

Ron kể lại rằng trong một cuộc họp với ban điều hành mới được bổ nhiệm của đài phát thanh KVIL, anh đã trình bày cho họ nghe về những thành tựu trong sự nghiệp trước đây của mình. Họ đã bật cười khi nghe anh nói: “Chúng tôi đã xây dựng KVIL trở thành đài phát thanh được yêu thích nhất tại thành phố Dallas này. Lòng tin mà mọi người dành cho KVIL là rất lớn, đến mức nếu tôi lên sóng KVIL và đề nghị mỗi thính giả gửi cho tôi 20 đô-la, tôi tin rằng nhất định mọi người sẽ làm ngay”. Sự nghi ngờ của ban điều hành chính là thách thức khiến Ron quyết tâm phải thực hiện buổi phát sóng đó, dẫn đến sự kiện quyên góp tiền qua sóng phát thanh vào ngày 31 tháng 3 mà mọi người đã biết.

Các đài phát thanh cạnh tranh không khỏi ngạc nhiên trước uy tín của KVIL đối với thính giả. Làm thế nào mà KVIL có thể tạo ra tầm ảnh hưởng sâu rộng đến thế? Giám đốc một trạm phát thanh đối thủ đã phải thừa nhận: “Nếu việc quyên góp này nằm trong kế hoạch quảng bá thì đây quả là một chương trình quảng bá tuyệt vời. Tôi không chắc là mình sẽ gửi cho ai đó 20 đô-la mà không biết lý do cụ thể. Trong suốt nhiều năm làm công việc phát thanh, tôi chưa từng thấy trường hợp nào tương tự”.

Ngay cả những tờ báo và tạp chí ở nước ngoài cũng đăng những bài viết đặc biệt về người phát thanh viên đã huy động được 240 ngàn đô-la mà không cần nêu lý do. Thời báo Dallas Times Herald gọi Ron là *“Phát thanh viên hàng đầu ở Dallas, huyền thoại của ngành công nghiệp phát thanh, người luôn đem đến niềm vui cho mọi người và là ông vua của chương trình buổi sáng”*.

Vậy Ron Chapman là ai và đã làm thế nào để đạt được ước mơ của mình? Tôi sẽ kể cho các bạn nghe chi tiết câu chuyện về người đàn ông này, bởi tôi là chị của Ron và là người luôn bên cạnh Ron ngay từ khi em mới sinh ra.

Tôi vẫn còn nhớ mẹ tôi đã khóc khi sinh ra em: “Lại thêm một miệng ăn nữa rồi!”. Lúc ấy không ai trong gia đình tôi nghĩ rằng sẽ có một ngày, “cái miệng ăn” ấy có thể đem lại niềm vui cho hàng ngàn

người vào mỗi buổi sáng và còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn mẹ tôi từng ao ước. Ron đã đem đến những "điều kỳ diệu" không chỉ cho cuộc sống của gia đình tôi, mà còn cho tất cả những ai có cơ duyên được biết đến em.

- Florence Littauer

PHẦN 1. DÁM ƯỚC MƠ

“Tôi chân thành

vì còn nhiều người tin tưởng tôi.

Tôi trong sáng

vì còn nhiều người quan tâm đến tôi.

Tôi mạnh mẽ

vì còn nhiều điều cần phải chịu đựng.

Tôi can đảm

vì còn nhiều việc phải dám làm.”

- Howard Arnold Walter

CÂU CHUYỆN GIA ĐÌNH

Ký ức đưa tôi quay trở lại thời điểm năm 1935 tại thành phố Newton, bang Massachusetts. Đó là thời kỳ đất nước đang xảy ra tình trạng suy thoái kinh tế nên cũng như tất cả mọi người, gia đình chúng tôi phải đối mặt với vô vàn khó khăn. Nhà máy nơi cha tôi làm việc hơn 30 năm buộc phải đóng cửa khiến nguồn thu nhập chính của gia đình bị cắt đứt hẳn. Kiếm được một việc làm mới vào lúc đó không phải là chuyện dễ dàng, nhất là đối với một người đàn ông 57 tuổi chưa tốt nghiệp trung học như cha tôi. Bỗng chốc cha tôi phát hiện ra mình – một Walter Chapman không việc làm, không tiền bạc và không cả mơ ước! Tất cả những gì ông có lúc ấy là tôi, đứa con gái bé bỏng 7 tuổi, em trai tôi - James 4 tuổi, và người vợ nhỏ hơn ông gần 20 tuổi đang mang thai.

Tôi vẫn còn nhớ vào đêm trước lễ Giáng sinh khi tôi đã lên giường chuẩn bị đi ngủ thì nghe chuông cửa vang lên. Hiếm có ai đến thăm tổ ấm bé xíu của chúng tôi vào giờ này nên tôi bật ngay dậy để xem đó là ai.

“Ồ! Dorothy!”, giọng mẹ tôi đầy ngạc nhiên. Tôi nhìn qua khe cửa để xem Dorothy là ai và nhìn thấy một người phụ nữ đã đứng tuổi với cách ăn mặc và phục sức rất sang trọng. Tôi thầm nghĩ người này chắc hẳn phải rất giàu có.

“Katie, tôi không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào”, bà ta nói. “Chị biết đấy, hai vợ chồng tôi không thể có con nên rất mong mỏi có được một đứa con nuôi. Chúng tôi có đầy đủ điều kiện để đảm bảo cuộc sống tốt nhất cho một đứa trẻ. Tôi biết chị và Chappie nuôi hai đứa lớn cũng khá vất vả nên xin chị cho phép chúng tôi nhận nuôi đứa nhỏ sắp sinh.”

Bà ta muốn bắt em bé của tôi ư? Không thể được! Tôi cảm thấy như nghẹt thở nhưng vẫn cố đứng nép sát cánh cửa phòng ngủ để theo dõi câu chuyện.

“Katie, chị vẫn có thể đến thăm nó thường xuyên.”

Đến thăm ư? Tại sao bà ta không đến thăm em bé mà lại là mẹ tôi! Bố mẹ đã đặt nôi em bé cạnh giường tôi rồi. Tôi bật khóc khi nhìn cái nôi trống không. Tôi rất yêu em James, thích được chơi đùa với em, thích chải những lọn tóc vàng của em, cho em mặc đồ cũ của tôi và giả vờ xem em như là bé gái. Tôi đã sẵn sàng đón thêm một đứa em nữa, vậy mà người phụ nữ này muốn đưa em tôi đi ngay cả trước khi tôi có thể bế em trong tay.

“Chị nói đúng! Có thể chúng tôi không đủ điều kiện để nuôi cháu”. Tôi nghe tiếng mẹ cương quyết. “Nhưng nếu Chúa đã cho chúng tôi có đứa con này thì hẳn Người sẽ có cách giúp chúng tôi nuôi được nó.”

Hai người còn nói chuyện thêm một lúc nữa rồi bà Dorothy ra về. Trước khi bước ra cửa, bà vẫn còn nuôi hy vọng khi quay lại dặn mẹ tôi: “Katie, khi nào chị thay đổi ý định, hãy cho tôi biết nhé! Tôi có thể đến đón cháu bất kỳ lúc nào”.

Bất kỳ lúc nào ư? Tôi nghĩ bụng: “Từ bây giờ mình phải để ý đến việc này thôi!”.

Buổi sáng ngày 25 tháng 1 năm 1936, mẹ tôi dịu dàng ôm tôi và James vào lòng và cho biết rằng mẹ sắp vào bệnh viện sinh em bé. Tôi nhớ mình đã ôm hôn tạm biệt mẹ và hứa với mẹ rằng sẽ ở nhà ngoan

- lời hứa mà tôi luôn bị bắt buộc phải nói mỗi khi chia tay. Tôi mong có một đứa em gái vì tôi đã có em trai rồi nhưng mẹ tôi lại cho ra đời một bé trai. Khi nghe bố thông báo tin đó, tôi tự hỏi không biết mẹ có cho em bé làm con nuôi không bởi vì tôi biết mẹ cũng thích con gái. Tôi quyết định là mình phải chăm sóc em bé thật tốt và nếu bà Dorothy có trở lại thì tôi sẽ giấu em đi ngay.

Khi bố mẹ đưa em bé về nhà, tôi nhìn em và cảm thấy yêu em ngay tức thì. Tôi ngồi cạnh nôi em hàng giờ và đọc cho em nghe những câu chuyện mà em không thể nào hiểu được. Tôi còn làm thơ về em gửi đến tạp chí *Wee Wisdom*. Tác phẩm đầu tiên của tôi – bài thơ *Em bé của tôi* đã được đăng trên số báo xuất bản vào tháng 4 năm 1936. Có thể bây giờ, bài thơ này không tạo ấn tượng gì đặc biệt, nhưng vào dịp kỷ niệm 50 năm ngày thành lập, tạp chí *Wee Wisdom* đã tìm lại bài thơ *Em bé của tôi* và cho in lại.

Khi em bé được vài ngày tuổi, bố mẹ bắt đầu bàn bạc về việc đặt tên cho em. Tôi được đặt theo tên của bà nội và bà ngoại là Florence và Marcia. James thì được mang tên của ông ngoại và có tên lót là Walter, trùng với tên của bố tôi. Rõ ràng là trong hai lần đặt tên trước, mẹ đã thuyết phục được bố tôi nên lần này bố tỏ thái độ cương quyết: “Anh muốn được đặt tên con theo tên hai người bạn thân nhất của anh là Ralph và Fred”. Thế là em tôi có tên thánh là Ralph Frederick Chapman. Cả hai chú Ralph và Fred đều không có con nên họ đã rất xúc động khi biết bố tôi lấy tên của họ đặt cho con mình. Vài tháng sau đó, với sự hỗ trợ tài chính của hai người bạn này, bố tôi đã mua được cửa hàng Riverside Variety ở Haverhill, Massachusetts và chuyển cả gia đình về đó.

Nơi chúng tôi dọn đến là một căn nhà màu nâu tồi tàn bên ngoài dán đầy những hình trang trí màu vàng, phía sân sau có hai xưởng sửa xe. Bên trong căn nhà là một cửa hiệu chất đầy kẹo và bánh. Nơi này đã trở thành phòng khách, phòng ăn và phòng sinh hoạt của cả gia đình chúng tôi. Sau cửa hàng có một gian bếp nhỏ; một phòng ngủ bé xíu cho cả năm con người và thêm một khoảng không gian trống chỉ đủ để kê một chiếc ghế trường kỷ và cây đàn piano.

Cửa hiệu nhỏ đến nỗi nếu chúng tôi nói chuyện ở phòng trong thì khách hàng đứng bên ngoài vẫn có thể nghe được rất rõ. Đã vậy mà cả nhà tôi đều có giọng nói to, thế nên bố tôi quy ước rằng nếu chúng tôi đang nói về ai mà người đó bước vào cửa hàng thì ông sẽ báo hiệu

bằng cách hát "Holy, Holy, Holy". Quy ước này ăn sâu trong ký ức tôi đến mức giờ đây mỗi khi tôi đang nói mà bất chợt nghe lại giai điệu này thì dù ở bất cứ nơi nào, tôi cũng khựng lại ngay theo một phản xạ hết sức tự nhiên.

Cuộc sống ở cửa hàng mới tỏ ra là một thế giới đầy hấp dẫn đối với Ralph vì ngày nào Ralph cũng có một số khán giả nhất định. Ngay từ khi biết nói một câu hoàn chỉnh, cậu bé đã thể hiện năng khiếu hài hước tuyệt vời và có ý niệm chính xác về thời gian. Ralph tiếp thu nhanh chóng những gì tôi dạy và có khả năng lặp lại những mẫu quảng cáo trên tivi một cách chuẩn xác với một giọng điệu hết sức ngộ nghĩnh khiến nhiều người sẵn sàng bỏ tiền ra để nghe cậu bé nói. Những khi cửa hàng vắng khách, tôi dẫn Ralph xuống xưởng sửa xe chơi, và những người thợ sửa xe cũng cho tiền để được nghe cậu bé đọc thơ.

Nhưng khi đến tuổi đi học, sự hài hước của Ralph đã gây ra không ít phiền toái. Không phải giáo viên nào cũng thích tính hài hước đôi khi quá mức của cậu bé. Thậm chí một số thầy cô đã phải thất vọng thốt lên: "Sao em chẳng thông minh giống anh chị của em chút nào vậy!". Mẹ tôi cũng rất sợ phải nghe lời phê bình của các thầy cô giáo về Ralph nên tôi phải đi thay mẹ trong các cuộc họp phụ huynh lớp em. Và khi về thuật lại cho mẹ nghe, tôi thường giấu bớt đi những trò nghịch ngợm của Ralph.

Khi Ralph vào trung học, mẹ tôi đã phải nhiều lần giúp em làm các bài luận văn chương. Môn tiếng La-tinh và môn đại số cũng là một cực hình không kém đối với Ralph. Tôi vẫn còn nhớ lần em đang cố gắng giải bài toán yêu cầu tính tỷ lệ tấn cà phê Colombia với cà phê Braxin trong hỗn hợp. Ralph đã nhìn mẹ và nói: "Cách duy nhất để con có thể làm được bài toán này là gọi điện đặt hai tấn cà phê, đổ tất cả trước cửa hàng, trộn chúng lại rồi chúng ta sẽ mang thìa to ra đong đếm". Lần đó, mẹ tôi, người mẹ mà trong đầu không có ý niệm gì về sự khôi hài, cũng không nhịn được cười.

Em tôi dành hầu hết thời gian của mình để nghe đài phát thanh và học lời những bài hát đang thịnh hành lúc đó. Ralph để dành tiền mua đĩa của Spike Jones. Chẳng bao lâu sau em đã có thể hát được tất cả các bài hát của Spike và trở thành một diễn viên được yêu thích ở những buổi biểu diễn địa phương. Chị em tôi cùng nhau dành dụm tiền mua một cái máy ghi âm cũ và Ralph bắt đầu thu đĩa nhạc cho

riêng mình. Ralph nhờ một người bạn đệm đàn piano để ghi âm bài hát Mule Train và mang đĩa đến đài phát thanh địa phương WHAV với hy vọng được phát bài hát của mình. Lúc đó chúng tôi không dám tin rằng đài phát thanh này lại có thể đồng ý phát một đĩa hát được sản xuất tại nhà và làm cho đĩa hát ấy nổi tiếng cả. Thế nhưng hy vọng của Ralph đã trở thành hiện thực.

Lúc Ralph học trung học thì tôi trở thành giáo viên và dạy học tại trường của em. Mỗi ngày, chúng tôi vẫn cùng nhau đến trường và trở về nhà. Tôi vẫn luôn quan tâm đến Ralph như một người mẹ, người chị và cả cô giáo của em. Tôi vẫn thường chia sẻ tất cả những kinh nghiệm và kiến thức tôi học được với Ralph. Hai chị em chúng tôi được xem như là một đôi khắng khít và thường được mời tham gia các buổi tiệc. Sự hiện diện của chúng tôi làm cho không khí buổi tiệc trở nên sinh động hơn. Chúng tôi luôn cập nhật tin tức về tình hình thế giới và chuẩn bị sẵn một số ý tưởng cho các đề tài thời sự nóng hổi. Rồi chúng tôi đợi cho đến khi có ai đó nêu các đề tài này ra và bắt đầu thảo luận. Sự "bộc phát đã được chuẩn bị trước" này khiến chúng tôi trở thành linh hồn của mọi cuộc vui.

Có lẽ điều duy nhất Ralph tỏ ra thích thú ở trường học là các ban nhạc và dàn đồng ca. Em học thổi kèn trumpet và học luyện giọng. Năng khiếu bẩm sinh đã giúp em trở thành học sinh xuất sắc trong cả hai lĩnh vực này. Nhưng Ralph vẫn không thôi những trò nghịch ngợm. Khi ban nhạc không hoạt động thì tất cả nhạc cụ được cất giữ trong một nhà kho có khóa và hàng rào chăng dây xích xung quanh. Kho nhạc cụ nằm gần nơi tôi dạy học và Ralph được giao chìa khóa kho. Khi thấy không có ai ở gần đấy, em liền mở cửa và xếp chiếc kèn tuba sao cho miệng kèn thò ra ngoài lỗ hàng rào. Lúc giờ học bắt đầu, em đến gần kho và vỗ thật mạnh vào miệng kèn. Khi giáo viên trong trường nghe tiếng kèn và chạy đến tìm kẻ phá phách thì chỉ thấy cái kho nhạc cụ vắng lặng và vẫn được khóa kín. Không ai hiểu được tại sao cái kèn lại có thể tự kêu trong cái kho khóa kín đó. Hội đồng giáo viên của trường đã họp lại và thống nhất giao cho một thầy giáo nhiệm vụ gác cửa kho nhạc cụ suốt ngày. Thế nhưng tiếng kèn ấy vẫn phát ra. Sau nhiều lần tìm kiếm thủ phạm không thành công, người thầy giáo ấy buộc phải từ chối công việc này.

Trò tiếp theo của Ralph là biến lớp học đánh chữ thành một ban nhạc. Trước khi bắt đầu giờ học, Ralph thông báo cho các học viên mới đánh máy bài hát mà Ralph đã chọn. Khi giáo viên vào lớp và

giao bài tập đánh máy cho cả lớp thì mọi cặp mắt đều quay về phía Ralph. Khi Ralph gật đầu làm hiệu, cả lớp liền đánh máy lời bài hát đã chọn. *Alexander's Ragtime Band* là bài đánh máy được yêu thích vì cứ hết mỗi dòng là chuông lại reo, còn *Jingle Bells* là bài hát được ưa chuộng nhất vào dịp Giáng sinh. Để em không bị đánh rớt trong môn học này, tôi đã phải hứa với giáo viên của lớp rằng Ralph sẽ dừng việc đánh máy các bản nhạc và rằng tôi sẽ không bao giờ cho phép em thực hiện các bài tập đánh máy nếu không có sự đồng ý của thầy giáo.

Không thể không nhắc đến phong trào trồng vườn cũng vào thời trung học của Ralph. Những học sinh tham gia trồng vườn vào mỗi mùa hè sẽ nhận được 1/4 điểm thành tích hoạt động. Để có được 1/4 điểm này, mỗi học sinh phải trồng một vườn cây riêng, phải ghi chú chi tiết thời gian gieo hạt, thu hoạch và nộp báo cáo vào thời điểm khai giảng năm học mới cùng với một mẫu sản phẩm. Ralph đã đăng ký phong trào này để có thêm điểm số cho kỳ tốt nghiệp cuối khóa. Thế nhưng, suốt cả ba mùa hè, em chẳng trồng được cây nào cả. Mỗi năm học mới bắt đầu, tôi và em đã phải chạy đến vườn cây nhà bà Lil và mua tất cả những gì có trong vườn. Sau đó tôi lại viết giúp em một bản báo cáo về thời gian gieo hạt, nảy mầm và phát triển rồi đính kèm vào giỏ sản phẩm em mang nộp cho thầy giáo. Nếu không có 1/4 số điểm làm vườn thì chắc hẳn Ralph khó mà tốt nghiệp trung học được. Ngày lễ tốt nghiệp, lúc ngồi trên hàng ghế dành cho phụ huynh, mẹ tôi đã thì thầm: "Lẽ ra hai mẹ con mình mới là người được nhận bằng tốt nghiệp hôm nay. Chúng ta đã làm gần hết mọi việc cho Ralph còn gì!".

Phải, mẹ và tôi đã làm phần lớn mọi việc, nhưng Ralph lại là người có khả năng thuyết phục chúng tôi làm những việc ấy. Lúc ấy, hai mẹ con tôi không hề nghĩ rằng sẽ có ngày Ralph thành công như ngày nay vì mẹ tôi vẫn luôn lo sợ: "Nếu sau này nó vẫn không nghiêm túc và thực sự làm việc thì có lẽ cuộc đời nó sẽ chẳng đi đến đâu được cả".

Đến khi trở thành sinh viên đại học, Ralph đã cộng tác với WHAV trong việc đọc tin tức và thực hiện những buổi phát sóng quảng cáo sản phẩm trực tiếp. Ralph còn được đặc cách thực hiện chương trình riêng dài mười lăm phút của mình hai lần một tuần.

Mỗi buổi sáng, em mở radio để nghe chương trình *Carl de Suez*

của đài Boston's WBZ-AM. Carl là một nhân vật nổi tiếng và được yêu thích ở nước Anh. Ralph nhanh chóng học theo và chẳng bao lâu em đã có thể hát được tất cả các bài hát của Carl phát trên sóng. Ralph ngưỡng mộ Carl vì: "Anh ấy là nguồn động lực để em thức dậy sớm mỗi ngày. Với anh ấy, dường như buổi sáng nào cũng là một khởi đầu tuyệt vời cho một ngày mới. Carl làm em cảm thấy thoải mái và phấn khích khi làm việc".

Từ đó, Ralph đã thức dậy sớm để được nghe chương trình của Carl, để bắt đầu một ngày mới đầy sức sống và để cảm nhận ý nghĩa của cuộc sống. Và với khả năng âm nhạc xuất chúng, với suy nghĩ nhạy bén và khiếu khôi hài đặc biệt, em đã làm được nhiều điều mà không ai trong gia đình chúng tôi từng nghĩ đến.

KHỞI NGUỒN CỦA ƯỚC MƠ

Không phải lúc nào chúng ta cũng gặp được những môi trường tốt để ươm mầm và nuôi dưỡng ước mơ. Đôi khi ước mơ bị chi phối bởi những định kiến và nỗi ám ảnh trong quá khứ. Một số người tin rằng mình sẽ chẳng bao giờ làm được điều gì lớn lao cả bởi bố mẹ thường xuyên nhận xét về họ như thế. Một số khác lại bị mặc cảm bởi sự không hoàn thiện về trình độ học vấn hay khiếm khuyết của bản thân nên tự cho rằng mình không đủ tố chất để thành công. Một vài người tuy đạt được mục tiêu đề ra và kiếm được nhiều tiền, nhưng tận sâu thẳm trong lòng vẫn cảm thấy chưa bằng lòng với chính mình. Chắc hẳn bất kỳ ai trong chúng ta cũng đã nhiều lần tự hỏi "Thực sự tôi là ai và có vị trí nào trong cuộc sống này?", nhưng không phải ai cũng tìm được câu trả lời rõ ràng và thỏa mãn.

Vì vậy, từ bây giờ chúng ta hãy mạnh dạn bước ra khỏi lối mòn của những nhận định và định kiến trước đây để bắt đầu một chặng đường mới phía trước. Xuất phát điểm cho tất cả những điều tốt đẹp trong tương lai là dám ước mơ. Đúng thế, nghỉ ngơi bao giờ cũng thoải mái hơn là cố gắng, từ bỏ bao giờ cũng dễ dàng hơn là giữ chặt. Nhưng nếu chúng ta mãi thụ động ngồi chờ đến khi con đường thành công hoàn toàn mở ra trước mặt thì có lẽ cả cuộc đời này chúng ta sẽ mãi ngồi trên chiếc xích đu trước cổng nhà. Bạn hãy hình dung mình đang đứng trên boong một chiếc tàu, ngắm đại dương bao la và trời xanh đầy nắng trong một tâm thế hoàn toàn tự do. Bạn có thể cảm nhận được mùi hương ngọt ngào của đóa hoa thành công, nhưng nếu muốn hái được chúng thì bạn phải rời vị trí và phải chịu đựng đau

đớn bởi những chiếc gai nhọn của nó. Do đó, một số người thà ngồi tại chỗ để được thong dong chứ không muốn đứng dậy và di chuyển. Một số khác lại bằng lòng với những điều tương đối hơn là phải gắng sức để gặt hái những điều tốt nhất. Họ muốn ở vị trí an toàn hơn là mạo hiểm với ước mơ. Thậm chí một số người cho rằng không cần phải ước mơ vì số phận đã sắp đặt mọi thứ.

Quyển sách này sẽ không hướng dẫn bạn cách đạt được thành công về mặt tài chính mà chỉ khuyến khích bạn hãy đứng dậy và rời khỏi chiếc xích đu trước cổng nhà. Bất kể bạn là ai, có tính cách ra sao, xuất thân và địa vị xã hội như thế nào, bạn đều có thể tìm thấy hình ảnh của chính mình trong những câu chuyện cuộc đời này.

Đừng ngồi trên chiếc xích đu lâu hơn nữa! Đừng nhét ước mơ của bạn vào trong gối và ngủ quên! Đừng lưỡng lự, do dự chỉ vì sự trì trệ và thiếu quyết đoán! Tôi muốn khích lệ bạn hãy mạnh dạn bước ra khỏi cổng nhà. Hãy tiếp tục đi tới và tiến thẳng đến vạch xuất phát!

TIẾN ĐẾN VẠCH XUẤT PHÁT

Ước mơ hướng bạn đến với những điều mới mẻ và khác biệt so với thực tại. Ước mơ giúp bạn nuôi dưỡng khát vọng vượt lên những điều bình thường. Ước mơ mang đến cho bạn niềm vui sáng tạo và nhiều điều thú vị trong cuộc sống. Nhưng trên hết, bạn phải là người quyết định ước mơ của mình. Hãy thay đổi thói quen sống phụ thuộc vào những chỉ dẫn, lời khuyên của người khác để tự xác định ước mơ riêng cho cuộc đời bạn.

Tôi biết có rất nhiều người một ngày nào đó chợt tỉnh dậy với ngọn lửa khát vọng bừng cháy trong tim. Ngay lập tức, họ nhận ra ước mơ đích thực của mình và quyết tâm thực hiện đến cùng để trở thành những con người thành công và nổi tiếng. Còn bạn thì sao, có ngọn lửa khát vọng nào đang bừng cháy trong tim? Bạn có cảm thấy lòng nhiệt huyết của mình đang tuôn trào nóng bỏng khi nghĩ đến những ước mơ? Đã đến lúc bạn phải đánh thức khát vọng sống và những ước mơ có lẽ vốn đã ngủ quên từ lâu trong tâm hồn bạn.

Nhưng đâu là điểm bắt đầu? Ước mơ có thể được nhận diện bằng cách nào?

TỪ CUỘC SỐNG CỦA NHỮNG NGƯỜI XUNG QUANH

Trong quá trình trưởng thành và tự hoàn thiện bản thân, tôi đã không ngừng tiếp nhận nhiều điều tốt đẹp bằng cách đọc sách hay trực tiếp trò chuyện với những người xung quanh. Mỗi người là một thế giới riêng về công việc, cách suy nghĩ, thái độ sống khác nhau nhưng tôi nhận thấy rằng chỉ cần bạn biết lắng nghe và đặt câu hỏi đúng lúc, bạn sẽ khám phá ra được nhiều điều giá trị cho chính mình.

Chấp nhận thử thách

Ngay trong lần đầu tiên trò chuyện với John Smart - giám đốc kinh doanh một công ty thực phẩm Úc, tôi đã đánh giá cao năng lực của anh. John thu hút người đối diện bằng đôi mắt biểu cảm, ánh nhìn thân thiện và cách nói chuyện cuốn hút. Anh lớn lên trong định kiến của mọi người rằng anh sẽ không bao giờ thành công. Sau một lần kinh doanh thất bại khiến anh rơi vào tình trạng tuyệt vọng, anh gặp được một người phụ nữ quan trọng – người không chỉ giúp anh trở thành người bán hàng giỏi nhất nước Úc mà còn giúp anh trở nên tự tin hơn về bản thân mình. John khiến tôi tò mò muốn tìm hiểu về người phụ nữ đặc biệt đã làm thay đổi cuộc đời anh và những bí quyết mà bà đã giúp anh từ vực thẳm của nản chí và tuyệt vọng lên đến đỉnh cao của thành công và vinh quang. Và John đã xúc động kể cho tôi nghe về Rosemary Moore, người phụ nữ không bao giờ chấp nhận câu trả lời “không”.

Không chấp nhận câu trả lời “KHÔNG”

Rosemary là người Úc thuộc thế hệ thứ sáu của những người đầu tiên di cư đến Úc. Samuel Pratt Winter, tổ tiên bên nội của bà, từ năm 14 tuổi đã rời bỏ Ireland sang Úc, lập nghiệp ở thung lũng gần ranh giới giữa Portland và Wannon River, bang Victoria. Samuel Winter Cooke, cháu trai của ông, là một trong những thành viên Quốc hội Úc từ những ngày mới thành lập. Tổ tiên bên ngoại của Rosemary là người Scotland di cư đến bang New South Wales, trong số đó có John Robertson - về sau trở thành thống đốc bang New South Wales. Rosemary là con cháu của những người đã dám ước mơ và đã thành công, những người không nản chí khi nghe người khác ngăn cản: “Ước mơ đó không thể thực hiện được”. Rosemary đã thừa hưởng tính cách mạnh mẽ không sợ thất bại ấy từ truyền thống gia đình của mình.

Ở tuổi 40, Rosemary chưa cảm thấy thật sự hài lòng với cuộc

sống của bản thân. Bà mong muốn được làm một điều gì đó thật khác biệt cho cuộc đời còn lại. Khi thấy một mẩu quảng cáo tuyển dụng giáo viên đăng trên báo, bà liền gọi điện đến để ứng tuyển. Nhưng thực ra đây lại là mẩu quảng cáo tuyển nhân viên bán từ điển bách khoa nên bà không mấy quan tâm. Mọi việc sẽ rơi vào quên lãng nếu Michael, chồng bà, không nói rằng đây là một việc vượt quá khả năng của bà và khuyên bà không nên cố thử sức. Tưởng chừng câu nói này sẽ làm Rosemary nản lòng nhưng thực ra đây lại chính là điều mà Rosemary, với cá tính nổi loạn di truyền của gia đình, đang rất cần được nghe. Bà cảm thấy mình đang bị "thách thức" và đã trả lời chồng: "Nhưng em vẫn muốn được làm thử!".

Khách hàng đầu tiên của Rosemary là những người bạn của bà, những người đã mua từ điển mà không cần nghe bất kỳ lời quảng cáo nào. Việc này cứ tiếp diễn cho đến một hôm, một người bạn của bà bất ngờ nói: "Nếu bạn không thuyết phục được mình rằng đây là một quyển từ điển hữu dụng thì rất tiếc, mình sẽ không mua nó đâu". Điều này đặt Rosemary vào thế phải làm việc thực sự và bà đã bắt đầu dùng lý lẽ để thuyết phục khách hàng mua sản phẩm. Khả năng kinh doanh của bà đã được mọi người công nhận khi doanh số bán hàng ngày càng tăng cao. Điều này càng khiến bà thêm tự tin vào bản thân mình.

Giá trị của sự thành công

Rosemary trực tiếp đến gặp sếp của mình để xin lời khuyên, nhằm giúp bà có thể tăng doanh số bán hàng. Câu trả lời bà nhận được là: "Gõ cửa từng nhà một, nhưng chắc là cô không làm nổi việc này đâu". Lúc đầu, Rosemary cũng cho rằng việc gõ cửa từng nhà quả thực là quá sức với mình. Nhưng khi đến bãi đậu xe, dòng máu tiên phong di truyền trong người bà chợt trỗi dậy. Bà muốn chứng minh rằng sếp đã đánh giá sai về bà. Rosemary đã chạy một mạch 70 bậc thang trở lại văn phòng của sếp để hỏi: "Tại sao bà lại nghĩ rằng tôi không thể bán hàng trực tiếp?". Câu trả lời Rosemary nhận được là lời thách thức tìm hiểu về nghệ thuật bán hàng "gõ cửa từng nhà".

Trở về nhà, Rosemary gọi điện cho cha và hỏi ý kiến, ông bảo: "Con chỉ nên lưu tâm đến quan điểm của chính con. Đừng để bị dẫn dắt bởi quan điểm của người khác. Tổ tiên của con đã gõ cửa lục địa châu Úc này. Cha không thấy có lý do nào khiến con không đủ khả năng gõ cửa từng nhà để bán hàng cả". Với sự khích lệ ấy, Rosemary đã phá vỡ các kỷ lục bán hàng của nước Úc và cả thế giới đối với sản

phẩm *Bách khoa toàn thư*. Sau này, Rosemary nhận định rằng: "Để thành công, bạn phải để tâm trí không bị chi phối bởi những người có tư tưởng đầu hàng. Walt Disney thường đưa ý tưởng mới ra tham khảo bạn bè. Nếu có nhiều ý kiến phản đối, Disney lại theo đuổi ý tưởng đó đến cùng. Đôi khi những lời chê bai lại là động lực để bạn quyết tâm hơn đối với mục tiêu của mình".

Rosemary nói rằng trong lĩnh vực bán hàng, sự thành công phụ thuộc vào việc bạn biết "quên đi bản thân để giúp người khác đạt được mục tiêu". Đồng thời, bạn cũng phải biết duy trì lòng quyết tâm bởi tinh thần quyết tâm sẽ giúp bạn cố gắng tiếp tục với mục tiêu ngay cả khi niềm khao khát tạm lắng xuống. Thế nhưng, chiến thắng không phải luôn là tất cả của mục tiêu và không nên đánh đổi chiến thắng với những giá trị sống như quan hệ giữa con người, danh tiếng của bản thân và của công ty mình đang gắn bó bởi theo Rosemary: "Nỗi đau về việc đánh mất những giá trị ấy sẽ tồn tại lâu hơn hương vị của chiến thắng".

Tìm kiếm sự cân bằng

"Bí quyết của thành công là đạt được sự cân bằng. Sự thành công phải được bắt đầu, duy trì và kết thúc bằng một thái độ kích thích sự sáng tạo và hoạt động. Muốn thành công bạn phải có ước mơ, phải cụ thể hóa ước mơ ấy thành mục tiêu, rồi phải phấn đấu để theo đuổi những mục tiêu ấy. Bạn phải luôn nhìn về mục tiêu để tỉnh táo trước những trở ngại, thử thách. Và một khi đã đạt được mục tiêu thì bạn hãy chia sẻ kinh nghiệm với tất cả mọi người". Rosemary đã làm được những điều này. Bà đã khích lệ rất nhiều người như John Smarts, giúp họ đứng dậy sau những lần thất bại và giúp họ gõ được cánh cửa của thành công.

Bạn hãy nhớ lại xem đã có ai từng bảo rằng bạn không thể làm được điều gì đó không? Tôi đoán rằng phản ứng lúc đó của bạn là vô cùng bực tức, khó chịu. Vậy từ bây giờ trở đi, mỗi khi nghe những lời nói tiêu cực này, bạn hãy cố gắng đè nén cảm xúc để xem đó là những thách thức cho bản thân và dám ước mơ để thay đổi nó. Nếu không thử thì bạn sẽ không bao giờ biết được đáp án của câu hỏi mà mọi người đang đặt ra cho bạn.

Bạn hãy sống như Rosemary: sẵn sàng gõ cửa khi cần thiết, sẵn sàng hoạch định lại cuộc sống của mình ở độ tuổi mà đa phần mọi

người đều e ngại sự thay đổi. Rosemary đã kiếm được rất nhiều tiền, nhưng đích đến thật sự của bà không phải là sự giàu có về mặt tài chính mà là khẳng định giá trị bản thân và tìm kiếm ý nghĩa cuộc sống. Nhiều người thường đánh đồng thành công với sự giàu có, nhưng giàu có đôi khi chỉ là phương tiện để bạn đạt được ước mơ. Điều quan trọng là ước mơ của bạn có tạo nên một sự khác biệt nào cho cuộc sống hay không.

Nhìn nhận lại công việc hiện tại

Đôi khi bạn cũng nên khách quan nhìn nhận lại công việc hiện tại của mình. Bạn vẫn đang yêu thích công việc chứ? Công việc có làm bạn cảm thấy phấn khích mỗi buổi sáng thức dậy không? Công việc chọn bạn hay bạn chọn công việc? Một số người chọn nghề nghiệp theo những kỳ vọng của gia đình hoặc theo xu hướng chung của xã hội mà bỏ qua những mong ước và khả năng của bản thân. Và không phải ai cũng đủ can đảm nhận ra rằng công việc họ đang làm chưa thật sự phù hợp để bắt đầu theo đuổi những đam mê riêng của mình.

Công việc đầu tiên của Rod là một bưu tá đưa thư. Sau vài năm nỗ lực làm việc, anh được thăng lên chức trưởng chi nhánh bưu điện nhưng không hiểu sao Rod luôn cảm thấy mệt mỏi khi phải đi làm mỗi ngày. Anh thật sự không tìm thấy điều gì thú vị trong một công việc đã giúp anh có được cuộc sống ổn định mà nhiều người mong ước. Anh loay hoay với tâm trạng này suốt một thời gian dài mãi đến khi anh quyết định từ bỏ công việc sau 12 năm gắn bó để chuyển sang làm việc cho một công ty thiết kế. Ước mơ sáng tạo bị ngủ quên bấy lâu đã được anh đánh thức để thăng hoa thành những mẫu thiết kế đặc sắc, khác biệt, làm hài lòng mọi yêu cầu của khách hàng. Rod cảm thấy cuộc sống của mình trở nên ý nghĩa và đáng quý hơn. Có lẽ cũng như Rod, đã đến lúc bạn phải thay đổi!

Sớm đánh thức ước mơ

Càng sớm nhận ra ước mơ, bạn càng có điều kiện và cơ hội để thay đổi cuộc đời. Robert C. Davis đã biết hoạch định tương lai của mình ngay từ khi còn học trung học. Ngoài việc học ở trường, Robert còn phụ giúp cha kinh doanh nhà di động ở Brunswick thuộc tiểu bang Maine. Vì khách hàng đều là những người lớn ngang tuổi bố mẹ nên anh quyết định đăng ký khóa học Dale Carnegie - khóa học về nghệ thuật sống và ứng xử trong các mối quan hệ xã hội. Robert tin

rằng khóa học này sẽ giúp anh hiểu tâm lý con người, có thể thuyết phục và giành thêm được khách hàng. Kết quả thật bất ngờ, sau khi tham gia lớp học này, lợi nhuận bán hàng của Robert đã tăng lên gấp đôi.

Khi theo học trường cao đẳng Bates, Robert không ngừng giới thiệu về khóa học Dale Carnegie và kêu gọi mọi người nên đăng ký học. Hành động hoàn toàn tự nguyện này đã mang lại cho anh cơ hội trở thành nhân viên tiếp thị cho khóa học. Ở tuổi 21, Robert là giảng viên trẻ nhất trong hệ thống toàn cầu của Tổ chức Dale Carnegie ngay khi anh vẫn còn đang học cao đẳng. Khả năng làm việc của anh thật đáng nể. Anh chỉ mất một khoảng thời gian ngắn để hoàn thành những công việc mà người khác đôi khi phải giải quyết trong nhiều năm. Quyết tâm trở thành người xuất sắc và đa năng nhất đã giúp anh liên tục thăng tiến trong nghề nghiệp. Vào năm 22 tuổi, Robert được cấp giấy phép làm việc ở bang Maine rồi sau đó ở toàn Vermont và một phần của New Hampshire và Massachusetts.

Nỗ lực làm việc

Hơn 10 năm sau, khi trò chuyện với tôi, Robert đúc kết bí quyết về sự thành công của anh là niềm đam mê công tác giảng dạy, sự quan tâm đến nhu cầu của mọi người và luôn theo sát công việc của những giảng viên dưới quyền. Anh trực tiếp gọi điện đến các công ty lớn để tiếp thị và trực tiếp đào tạo nhân viên mới. Anh luôn tận dụng mọi cơ hội để vận dụng những kiến thức đã học. Robert tự hào đưa tôi đi tham quan những văn phòng và lớp học mới do chính tay anh tạo dựng. Trên tường có rất nhiều bằng khen cho biết anh là một thành viên trong Ban giám đốc vì chi nhánh công ty do anh phụ trách đã vượt chỉ tiêu hoạt động 150%. Anh cũng đã được tổng thống trao bằng khen do chương trình giảng dạy của anh đạt hiệu quả và có tỷ lệ tốt nghiệp cao. Thêm nữa, trong vòng 5 năm, công ty của Robert phát triển từ 4 nhân viên lên đến 55 giảng viên, 22 đại diện làm việc toàn thời gian và 3 nhân viên hành chính.

Robert chia sẻ: “Một trong những bí quyết để thành công là làm việc thật chăm chỉ và luôn duy trì thái độ tích cực. Mỗi sáng thức dậy, tôi lại tự nhủ: ‘Hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời’ rồi phác thảo sơ trong tâm trí về những việc phải làm trong ngày hôm đó”. Tôi hỏi thêm: “Lớp học theo chương trình Dale Carnegie có làm thay đổi tính cách của anh không?”.

“Thay đổi rất nhiều!”, anh trả lời. “Tôi đã từng rất khó chịu đối với cấp dưới mỗi khi họ làm sai việc gì đó, nhưng giờ đây tôi biết cảm thông và hỗ trợ họ nhiều hơn”. Xét một cách khách quan, bí quyết thành công của Robert không mới lạ với nhiều người nhưng điều quan trọng là anh luôn tuân thủ nghiêm túc những nguyên tắc đó trong mọi lĩnh vực của cuộc sống.

KHẢ NĂNG SÁNG TẠO LUÔN CÓ TRONG MỖI CHÚNG TA

Chúng ta thường nghĩ rằng “sáng tạo” là một cụm từ đặc quyền dành riêng cho lĩnh vực nghệ thuật. Rất nhiều người đã tỏ ra buồn bã khi nói với tôi rằng họ không hề có khả năng sáng tạo với hàm ý là họ không thể trở thành họa sĩ, ca sĩ hay nhà văn được. Đúng là chỉ có những người có năng khiếu thiên bẩm mới có thể hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật, tuy nhiên tất cả chúng ta khi sinh ra đều có khả năng suy nghĩ một cách sáng tạo.

Thế giới trẻ thơ là nơi phản ánh sự sáng tạo một cách rõ nét nhất. Ai trong chúng ta cũng đã trải qua thời thơ ấu với vô số những trò nghịch ngợm đầy sáng tạo, thế nhưng điều gì đã khiến những khả năng sáng tạo ấy ngừng lại? Ai đã giam tất cả những ý tưởng mới lạ của chúng ta vào chiếc hộp nhỏ và bảo: “Bạn chỉ được suy nghĩ trong phạm vi của chiếc hộp này thôi!”?

Tôi vẫn còn nhớ lúc cô giáo của Marita - con gái của chúng tôi - gọi điện thông báo cho tôi biết việc Marita đã tô màu tím cho mái tóc của tôi trong giờ tập vẽ về gia đình. Cô giáo đã lý giải sự việc này dưới góc độ tâm lý và đã yêu cầu Marita phải sửa tóc tôi lại thành màu nâu đúng như thực tế. Nhưng khi tôi hỏi Marita thì câu trả lời của con bé thật là đơn giản: “Tại vì... con quên mang bút chì màu nâu đến lớp!”.

Chúng ta thường hay nói: “Vì anh mà ước mơ của tôi đã tan thành mây khói!” hay “Anh đã làm tôi mất đi niềm cảm hứng!”. Đôi khi những lời nói này lại là cái cớ để chúng ta biện hộ cho việc không theo đuổi mục tiêu đến cùng hay lý giải cho việc giảm đi lòng nhiệt tình đối với công việc. Nhưng trong nhiều trường hợp, ước mơ đúng là bị “tan thành mây khói” bởi sự sáng tạo đã không được chấp nhận.

Tôi nhớ đến câu chuyện của Daryl – một người bạn của con gái tôi. Khi Daryl học lớp 6, cậu bé đã sáng tác một bài thơ cho lớp tiếng Anh. Daryl hoàn thành bài thơ với niềm vui sướng tột độ khi khám

phá ra mình có khả năng sáng tác. Daryl đã chuyền bài thơ ấy cho các bạn xem một cách đầy tự hào rồi nôn nóng chờ đợi lời nhận xét của cô giáo. Thế nhưng bài thơ ấy được điểm rất kém. Vô cùng buồn bã và bất ngờ, Daryl thu hết can đảm đến gặp cô giáo hỏi lý do và được giải thích rằng vì bài thơ quá xuất sắc nên cô cho rằng Daryl đã sao chép từ đâu đó. Daryl tâm sự với tôi: “Từ trước đến giờ, chưa bao giờ con sao chép bài của ai cả. Đó là bài thơ do con tự sáng tác nhưng cô giáo vẫn không chịu tin. Lúc đó con không hề phản đối cô giáo, nên có lẽ cô giáo nghĩ rằng con đã thừa nhận sai lầm”. Tuy nhiên, kể từ đó, tôi biết Daryl không còn có thể yêu quý cô giáo ấy nữa đồng thời cũng mất đi nguồn cảm hứng để sáng tác trong rất nhiều năm sau đó.

***

Bạn hãy hình dung thời điểm bạn chuẩn bị tắm. Khi chưa mở nước, bồn tắm trống rỗng và bạn có cảm giác hơi lạnh. Bạn sẽ bắt đầu thấy ấm dần lên khi mở nước và điều chỉnh nhiệt độ thích hợp. Bồn tắm sẽ trở nên hấp dẫn hơn khi bạn đổ vào nước một ít xà phòng tắm loại có bọt. Mùi hương dịu dàng lan tỏa sẽ làm bạn thấy hưng phấn, nhưng tuyệt vời nhất vẫn là việc ngắm nghía những chiếc bong bóng xà phòng lớn dần lên. Từ những chiếc bong bóng bé xíu, chúng tăng dần thành một núi những chiếc bong bóng lớn. Nước càng mạnh, bong bóng lại càng lớn hơn. Rồi chúng ta lại thêm một vài giọt tinh dầu có hương thơm quyến rũ. Đến lúc này thì khó mà cưỡng lại được việc đắm mình thư giãn trong làn nước ấy.

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu khi bạn vừa bước vào bồn tắm thì chuông điện thoại lại reo? Lúc đầu có thể bạn vờ như không nghe thấy nhưng rồi chuông vẫn tiếp tục reo làm bạn đành phải rời bỏ những chiếc bong bóng xà phòng ấm áp trong chốc lát. Khi nghe điện thoại xong, bạn vừa dợm bước vào phòng tắm thì chuông cửa lại inh ỏi. Sau khi nhận những hóa đơn, bạn vẫn còn muốn tắm nhưng nhìn lại đồng hồ thì đã đến giờ chuẩn bị bữa tối cho gia đình. Khi mọi việc đã hoàn tất, bạn trở lại bồn tắm thì nước đã nguội lạnh, những bong bóng xà phòng đã tan, mùi thơm quyến rũ cũng không còn. Nhưng như vậy không có nghĩa là mọi việc đã kết thúc. Khi bạn vặn nước mạnh trở lại, thì dưới áp lực của nước, các bọt bong bóng mới lại bắt đầu xuất hiện. Nước lại ấm dần lên. Bạn sẽ vẫn tiếp tục được thưởng thức làn nước ấm áp, thơm dịu.

Khả năng sáng tạo của chúng ta cũng tương tự như những chiếc

bong bóng xà phòng ấy, nếu bị kìm hãm, bỏ mặc thì nó sẽ chết dần đi; nhưng nếu được nuôi dưỡng trong một môi trường thuận lợi thì nó sẽ đơm hoa kết trái. Sự động viên càng lớn thì khả năng sáng tạo càng được phát triển. Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không khuấy động nước, không nuôi dưỡng những chiếc bong bóng xà phòng? Sau một thời gian, những chiếc bong bóng ấy sẽ tan biến và chúng ta chỉ còn lại một bồn tắm đầy nước lạnh với vài chiếc bong bóng nhỏ xíu rải rác đây đó. Nhưng bạn đừng thất vọng. Bạn vẫn có thể mở lại vòi nước, vẫn có thể làm cho bong bóng lại xuất hiện. Có thể chúng không lớn và nhiều như trước đó, nhưng chắc chắn chúng sẽ trở lại một lần nữa.

Khi bạn còn nhỏ, những ý tưởng sáng tạo của bạn có được khích lệ và được phép thể hiện hết mình không? Hay bạn bị cười nhạo, bị ngăn cản để rồi những bong bóng ước mơ của bạn dần tan biến? Tôi muốn giúp các bạn mang những bong bóng ước mơ ấy trở lại cuộc sống. Tôi muốn nói với các bạn: “Hãy dám ước mơ”.

QUAN TÂM ĐẾN KHÁT VỌNG BẢN THÂN

Ước mơ chỉ có thể được thực hiện khi xuất phát từ chính khát vọng của bản thân, không chịu bất kỳ sự chi phối của gia đình hay các tác động xã hội khác. Bạn có một khao khát mãnh liệt thôi thúc được thực hiện, nhưng lại cảm thấy nó thiếu thực tế hoặc không phù hợp với kỳ vọng hay truyền thống của gia đình? Tôi xuất bản cuốn sách đầu tay Silver Boxes: The *Gift of Encouragement* (Những chiếc hộp bạc: Món quà của sự động viên) khi đã gần 50 tuổi với mong muốn đem đến cho mọi người niềm hy vọng rằng “Không bao giờ là quá trễ để ước mơ”. Tôi đã nhận được rất nhiều thư và điện thoại của độc giả gửi đến với nội dung đa phần là: “Nếu trước đây tôi được nghe dù chỉ một lời động viên thôi, có lẽ cuộc đời tôi sẽ hoàn toàn khác”. Thật sự, trong mỗi chúng ta, ai cũng có một khát vọng tiềm tàng nhưng chưa gặp được mảnh đất tốt và điều kiện phù hợp để đâm chồi nảy lộc.

Ngay từ khi còn nhỏ, Carolyne đã rất thích vẽ tranh và mơ ước trở thành một họa sĩ. Tuy nhiên, mọi người trong gia đình đều cho rằng nghề này không thể đảm bảo cuộc sống nên đã khuyến khích cô theo học nghề khác. Trước ngày cô tốt nghiệp trường luật, bố cô đột ngột qua đời trong một tai nạn. Cuộc sống của Carolyne phút chốc trở nên mất thăng bằng. Ngoài nỗi đau mất đi điểm tựa tinh thần quan trọng, cô còn cảm thấy cuộc sống thật vô nghĩa khi nhìn về tương lai nghề nghiệp. Cô trở nên sống khép kín với nỗi buồn của riêng mình.

Rồi Carolyne tham gia các hoạt động của nhà thờ với hy vọng nỗi đau buồn sẽ nhanh chóng nguôi ngoai và cô sẽ tìm thấy ý nghĩa cuộc sống. Người quản lý lớp học ngày Chủ Nhật phát hiện ra năng khiếu vẽ tranh của Carolyne trong một lần tình cờ nhờ cô vẽ vài bức tranh minh họa cho lớp mẫu giáo. Khi được giao nhiệm vụ vẽ tranh, cô cảm thấy thật phấn khởi. Từ bước khởi đầu này, cô đã chính thức tham gia giảng dạy cho nhóm học sinh mẫu giáo. Sau này, Carolyne kể lại: "Tôi đã đi dạy được 12 năm và tôi rất yêu công việc này. Không chỉ được làm công việc đúng với sở trường của mình, tôi còn có thể giúp các em khám phá thế giới qua những bức tranh đầy màu sắc. Tôi không ngừng nâng cao chuyên môn của mình và vừa mới đây, tôi đã nhận được bằng thạc sĩ vẽ tranh minh họa cho sách thiếu nhi".

Định hướng nghề nghiệp của Carolyne đã bị chệch khỏi quỹ đạo ước mơ của riêng cô trong một thời gian dài vì cô cố gắng để hoàn thành ước mơ của gia đình. Nhưng cuối cùng Carolyne cũng đã trở về được với chính mình.

***

Trong một chuyến bay trở về nhà từ South Carolina, tôi ngồi gần Sylvia, một bác sĩ nhi khoa. Khi thấy tôi say sưa viết, Sylvia đã gợi chuyện và tôi đã kể cho cô nghe về cuốn sách của mình. Sau khi nghe tôi tóm tắt nội dung cuốn *Dám ước mơ* này, cô bảo rằng: "Chị biết không, tôi chính là kết quả của một ước mơ" và tâm sự với tôi về gia đình của cô.

Sylvia sinh ra trong một gia đình có bố mẹ đều là những người di cư đến Mỹ sau Thế chiến thứ 2. Bố cô là người Latvia, còn mẹ là người Hà Lan. Cuộc sống mới của bố mẹ cô bắt đầu ở Grand Rapids, bang Michigan, nơi có cộng đồng người Hà Lan sinh sống. Hai người đã cố gắng học ngôn ngữ mới và chấp nhận làm bất cứ công việc gì để kiếm sống. Khi Sylvia ra đời, cả hai đã quyết tâm phải làm mọi cách để bảo đảm một cuộc sống tốt đẹp hơn cho cô, để cô không phải sống những tháng ngày cực khổ như bố mẹ. Cả hai dành cho cô sự quan tâm cao nhất với mong muốn cô sẽ trở thành bác sĩ – giấc mơ mà mẹ cô phải từ bỏ giữa chừng do những khó khăn của cuộc sống. Họ sống vô cùng tiết kiệm để đủ tiền trang trải việc học cao đẳng và đại học cho Sylvia. Sau khi hoàn tất khóa thực tập, cô xin được việc làm tại một bệnh viện lớn ở Albermarle, North Carolina. Sylvia đã thành công như mong muốn của bố mẹ. Cô chính là kết quả ước mơ của họ.

Sau đó vài năm, tôi nhận được thư của Sylvia. Trong thư, cô viết rằng sau lần trò chuyện với tôi, cô mới nhận ra rằng cuộc sống ổn định, yên ả mà cô đang có thật ra lại là ước mơ của bố mẹ. Riêng với cô, nó thật tẻ nhạt và thiếu đi những điều thú vị. Nhìn lại bản thân, cô mới thấy mong muốn thật sự của mình là được thử sức trong lĩnh vực kinh doanh. Và tôi đã cảm nhận được sự hồ hởi, phấn khích trong thư khi cô khoe rằng mình đã thành công với chuỗi cửa hàng kinh doanh hoa tươi.

Chắc hẳn nhiều người trong số chúng ta cũng như Carolyne, như Sylvia, mải chạy theo việc thực hiện ước mơ của người khác. Đã đến lúc chúng ta nên xác định ước mơ cho riêng mình.

***

Đã bao giờ bạn nhận thức được rằng cái lưỡi có một quyền lực vô cùng to lớn không? "Lưỡi không xương nhiều đường lắt léo" quả thật là một câu nói hoàn toàn chính xác. Cái lưỡi có thể nói những điều tích cực, động viên chúng ta có thêm sức mạnh, niềm tin. Nhưng cũng chính cái lưỡi lại thốt ra những câu nói đầy ngụ ý tiêu cực, khiến ta nhanh chóng nản lòng, bỏ cuộc. Cái lưỡi có thể biến chúng ta thành kẻ tội phạm nhưng cũng có thể nâng chúng ta lên thành một anh hùng trong mắt mọi người. Chính vì vậy, bạn hãy cẩn trọng với từng lời nói của mình. Đặc biệt là đối với con trẻ, lời nói của bạn có thể phá vỡ ước mơ của chúng hoặc ngược lại, sẽ giúp chúng phát huy tối đa sự sáng tạo!

Khi Jim, em trai tôi, làm mục sư trong Học viện Không quân, cậu ấy đã gặp phải một tình huống giống như trong bộ phim đoạt giải Oscar năm 1989 *Dead Poets Society* của đạo diễn Peter Weir. Nếu ai đã từng xem bộ phim này và nghe Jim kể về tình huống cậu ấy gặp phải sẽ cho rằng đó là hai câu chuyện của cùng một tác giả. Một sinh viên học viện đã đến tâm sự với Jim về ý định nghỉ học. Cậu ta mong muốn được vào học ở Trường Khoa học Xã hội và Nhân văn nhưng lại không biết làm cách nào để rời khỏi học viện này. Qua câu chuyện, Jim biết rằng bố cậu ta là một đại tá không quân và vị đại tá này đã định sẵn tương lai cho con trai của mình là phải vào học ở Học viện Không quân. Ông đã chuẩn bị đầy đủ mọi điều kiện để cậu con trai thực hiện được ước mơ không phải của chính cậu mà là của cha mình!

Trở về nhà nhân dịp Giáng sinh, chàng sinh viên đã thú thực với cha mình ý định thôi học. Cha cậu đùng đùng nổi giận, khăng khăng cho rằng chính mục sư Jim là người đã nhồi nhét vào đầu con ông ý tưởng điên rồ này, và rồi bắt buộc cậu phải trở lại học viện. Ông mắng chàng trai là kẻ thất bại, là người không làm nên việc gì và nói: "Nếu các bạn của cha biết là con không hoàn thành nổi chương trình huấn luyện ở học viện, họ sẽ nghĩ như thế nào về cha?". Chàng sinh viên lặng lẽ trở lại trường, kể cho Jim nghe kết quả cuộc nói chuyện giữa hai cha con cậu rồi đến trường tập bắn rút súng tự sát. Một kết cục thật đau buồn và đáng để chúng ta phải suy nghĩ.

Tom Hopkins hiện đang là một trong những nhân vật nổi tiếng của nước Mỹ. Anh vừa là một chuyên gia bán hàng thành công vừa là nhà diễn thuyết động viên tinh thần con người. Sẽ không có một Tom Hopkins nổi tiếng như ngày nay nếu anh chấp nhận đi theo con đường mà bố mẹ đã định sẵn cho anh là trở thành một luật sư.

Lần đầu tiên tôi gặp Tom là trong một cuộc hội thảo những nhà diễn thuyết xuất sắc. Tom đã tạo cho tôi một ấn tượng ban đầu thật sâu sắc bởi khả năng nói chuyện lưu loát và thuyết phục của anh. Khi đã trở nên thân thiết, Tom cho tôi biết: "Bố tôi suốt đời chỉ có một ước mơ cháy bỏng là được nhìn thấy tôi trở thành luật sư nổi tiếng. Thế nên bố mẹ tôi đã cố gắng tiết kiệm tiền để gửi tôi - đứa con trai lớn - vào học một trường luật nổi tiếng. Nhưng chỉ sau ba tháng nhập học là đủ để tôi nhận ra rằng đây không phải là chỗ thích hợp dành cho tôi. Tôi quyết định bỏ học và quay về nhà! Cha tôi vô cùng thất vọng vì tôi đã làm tan vỡ ước mơ mà ông đã ấp ủ về tôi trong suốt 15 năm qua. Có lần không kiềm được cảm xúc của mình, ông vào phòng tôi và bảo: 'Tommy, bố mẹ đã hy sinh rất nhiều để con được vào đại học. Bố mẹ muốn con biết rằng lúc nào bố mẹ cũng yêu con dù rằng con sẽ chẳng bao giờ làm được việc gì ra hồn như bố mẹ mong muốn'".

Thật sự, Tom đã cảm thấy vô cùng có lỗi khi làm bố mẹ phiền lòng. Anh nói thêm: "Tôi ghét cái cảm giác rằng mình chính là nguyên nhân gây ra sự buồn khổ cho cha mẹ. Tôi nhận ra rằng cuộc nói chuyện với cha mẹ ngày ấy chính là "buổi diễn thuyết" đầu tiên về sự động viên trong cuộc đời tôi. Từ ngày đó, tôi quyết tâm sẽ theo đuổi ước mơ của riêng mình để có thể làm được một việc gì đó không những phù hợp với mong muốn của chính tôi mà quan trọng hơn cả là để bố mẹ lại có thể tự hào về tôi. Sau này, khi đã thành công và tạo

được tên tuổi nhất định trong lĩnh vực bán hàng, tôi quyết định chia sẻ kinh nghiệm của mình với người khác. Trong vai trò một người diễn thuyết, tôi đã có cơ hội giúp hàng trăm ngàn người thành công khi khuyến khích mọi người xác định và nuôi dưỡng ước mơ riêng và hướng dẫn cách chuyển biến những ước mơ ấy thành hiện thực".

Mỗi lần tiếp xúc với Tom, tôi lại cảm thấy yêu mến và nể phục anh hơn. Anh luôn mong muốn được giúp đỡ người khác với tất cả khả năng của mình. Ngoài ra, tôi nhận thấy Tom còn là người khao khát học hỏi, khám phá những hiểu biết mới khi anh sẵn sàng dành thời gian đến tham dự buổi diễn thuyết của tôi. Không phải người nào ở địa vị như Tom cũng làm được điều này. Tom đã thực sự làm được "một việc ra hồn" vì anh đã "dám ước mơ", đã dám làm theo khát vọng của riêng mình!

QUAN TÂM ĐẾN NĂNG LỰC VÀ KINH NGHIỆM BẢN THÂN

Công việc hay nhiệm vụ nào bạn có thể hoàn thành tốt nhất? Lĩnh vực nào bạn thực sự quan tâm và đã từng gặt hái thành công? Bạn có khám phá được năng khiếu vượt trội của mình không?

Khi công việc kinh doanh của tôi gặp nhiều khó khăn, tôi đã nghĩ đến việc đi dạy để kiếm thêm thu nhập trang trải cho cuộc sống. Quyết định này tỏ ra vô cùng hợp lý vì tôi đã từng theo học chuyên ngành sư phạm; nhưng khi ấy tôi đã 45 tuổi – độ tuổi không còn đủ nhanh nhạy để thích ứng với môi trường sư phạm năng động. Đang đắn đo thì tôi nhớ đến những lần tình nguyện tham gia diễn thuyết về tính cách con người cũng như đã từng tổ chức những lớp học về hôn nhân tại nhà. Tôi quyết định gầy dựng công việc kinh doanh mới dựa trên khả năng ăn nói của mình. Chỉ trong vòng vài tháng đầu tiên, số lượng đăng ký yêu cầu tôi diễn thuyết ngày càng tăng cao. Tiếp đó, tôi tập trung học hỏi và đọc sách để phát triển thêm kỹ năng diễn thuyết và nâng cao uy tín bản thân. Tôi cũng bắt đầu viết sách và mở rộng thêm nhiều chủ đề thuyết trình mới. Năm 1985, chồng tôi sang nhượng lại công việc kinh doanh của anh ấy để có thời gian hỗ trợ tôi trong việc quản lý các chi nhánh và mở thêm đại lý du lịch. Anh đã trở thành người bạn đồng hành tốt nhất của tôi! Tôi thật sự tin rằng mình đã có bước chuyển hướng nghề nghiệp đúng đắn khi đi theo năng khiếu và kinh nghiệm của bản thân dù sự chuyển hướng đó khá muộn màng - lúc tôi đã đi được nửa phần cuộc đời.

***

Liệu những mối quan tâm và sự thành công trong hiện tại có che khuất những mong muốn đích thực của bạn không? Bạn có bao giờ cảm thấy phấn khởi và thực sự hài lòng khi đã hoàn thành một công việc nào đó không?

Chắc hẳn ai cũng đã biết đến tên tuổi của đạo diễn Ron Howard – đạo diễn lừng danh của những bộ phim ăn khách như *A beautiful mind, Apollo 13, The Da Vinci Code,...* Tôi biết Ron khi anh còn là một cậu bé chuyên hát nhép trong nhóm kịch “The Music Man” ở phòng đợi tàu Wells Fargo. Tôi đã ấn tượng về Ron qua vai diễn Opie Taylor trong loạt phim truyền hình *Andy Griffith Show,* tiếp đó là vai Richie Cunningham trong loạt phim *Happy Days*. Ron đã tham gia trong lĩnh vực truyền hình từ khi anh mới hai tuổi khi hãng phim Baltimore sản xuất bộ phim *The Seven Years Itch.* Đến năm 10 tuổi, anh đã bắt đầu trở thành một ngôi sao nổi tiếng. Khi vào trung học, ngoài việc diễn xuất, Ron còn học hỏi cách làm phim. Anh đã từng đoạt được giải nhì trong cuộc thi ảnh quốc gia Eastman Kodak. Sau khi tốt nghiệp trung học, Ron được nhận vào học ở trường sản xuất phim USC. Nhưng việc học của Ron đã bị gián đoạn khi anh tham gia bộ phim *American Graffiti* khiến trường USC đã từ chối cấp bằng tốt nghiệp cho anh. Đây là một cú sốc lớn nhưng Ron không cho phép điều này dập tắt ước mơ hay cản trở việc anh tiến tới mục tiêu.

Một số người thường tự bằng lòng với chính mình khi đã đạt được một điểm mốc thành công nào đó. Riêng Ron, dù đã trở thành một ngôi sao truyền hình nổi tiếng – đích đến của bất cứ ai làm nghệ thuật, nhưng Ron vẫn liên tục học hỏi. Anh không muốn bản thân mình chỉ dừng ở những vai diễn thông thường mà muốn sử dụng khả năng sáng tạo của mình trong việc chỉ đạo, khích lệ mọi người xung quanh. Những bộ phim *Grand Theft Auto, Splash, Cocoon, Willow và Parenthood* đã được xếp hạng và được công chúng đón nhận. Ron đặc biệt quan tâm đến lĩnh vực kinh doanh phim truyền hình. Kinh nghiệm anh có được khi tham gia các show diễn trên truyền hình và kiến thức thu thập được ở trường làm phim là những bước tiến quan trọng trong quá trình chuẩn bị thực hiện ước mơ trở thành đạo diễn điện ảnh và truyền hình của anh. Nhân vật Opie Taylor và Richie Cunningham ngày xưa đã dần trưởng thành theo từng bước phát triển và thành công của Ron Howard.

***

Billy Joel, nghệ sĩ nổi tiếng của nền âm nhạc Mỹ xuất thân từ một gia đình nghèo khó. Dù thế, anh vẫn tự tin khi nghĩ rằng không nhất thiết phải có một nền tảng học vấn cao thì mới sáng tác nhạc được. Ngay từ nhỏ, Billy đã thể hiện niềm đam mê âm nhạc mãnh liệt của mình. Năm lên 4 tuổi, anh bắt đầu làm quen với những phím dương cầm đầu tiên. Người mẹ tạo điều kiện để anh được học đàn theo đúng phương pháp nhưng năm 11 tuổi thì Billy bỏ học vì không muốn bị bó buộc trong khuôn nhạc cố định của những cuốn sách mà muốn được tự do sáng tạo riêng.

Suốt những năm ở trường trung học, việc học của Billy luôn bị gián đoạn. Vì tham gia chơi đàn trong một ban nhạc nên anh thường về nhà rất trễ, có khi đến tận sáng hôm sau nên không đủ sức để đến lớp học. Người mẹ vô cùng đau khổ và thất vọng vì Billy đã không tốt nghiệp nổi trung học; hơn thế nữa, không ai tin rằng Billy có thể kiếm sống nhờ âm nhạc. Dưới áp lực và định kiến của gia đình, Billy bắt đầu tin rằng mọi người nói đúng và dần rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Năm 20 tuổi, anh tìm cách tự sát nhưng không thành công. Khoảng thời gian ba tuần nằm trên giường bệnh và liên tục phải chứng kiến những ca bệnh thập tử nhất sinh đã giúp anh nhìn nhận lại chính mình, hiểu về sự quý giá của cuộc sống và củng cố nghị lực để vượt qua cảm giác tự thương hại bản thân.

Sau khi hồi phục vết thương tâm lý, Billy Joey đã chơi đàn piano ở một quán bar để kiếm sống và album đầu tay Piano man của anh đã ra đời trong giai đoạn ấy. Đĩa đơn này nhanh chóng nằm trong top 20 của các bảng xếp hạng. Từ điểm mốc này, Billy đã từng bước thực hiện giấc mơ trở thành nghệ sĩ nổi tiếng của mình. Dù thế, khi đã lên đến đỉnh cao vinh quang của nghệ thuật âm nhạc, trong Billy vẫn có một khát khao được tìm hiểu và nghiên cứu về môn lịch sử. Và anh nhận thấy rằng bằng cách tự học, anh có thể tiếp thu bộ môn này hiệu quả hơn so với khi đó là môn học bắt buộc ở trường. Đến năm 40 tuổi, Billy vẫn còn mong muốn được trở thành thầy giáo dạy lịch sử. Tuy vậy, có đôi lúc anh cảm thấy giấc mơ của mình không thực tế. Billy không thực tế ư? Thực sự, chính niềm đam mê lịch sử đã truyền cảm hứng và tạo nguồn chất liệu quý giá cho những sáng tác làm rung động lòng người của anh. Hơn nữa, anh đã hiểu thêm về ý nghĩa cuộc sống và biết cách đối nhân xử thế hơn. Billy cho biết: “Tôi là một minh chứng sống để các bạn thấy rằng việc tự hủy hoại bản thân là

điều thật xuẩn ngốc. Không nên chìm đắm mãi trong cảm giác tuyệt vọng bởi mọi việc rồi sẽ tốt đẹp hơn lên. Điều tôi học được từ cuộc sống này là sự tha thứ - tha thứ cho người và tha thứ cho chính mình. Phải biết đứng dậy từ thất bại thay vì để thất bại quật ngã và không bao giờ đầu hàng hay chùn bước trước khó khăn, thử thách!".

***

Roddy McDowell bắt đầu sự nghiệp diễn viên của mình khi mới lên 10 tuổi. Với Roddy, việc diễn xuất trước ống kính là niềm đam mê đã ăn sâu vào máu thịt. Nhưng còn một phần không thể thiếu trong cuộc sống của Roddy là vị trí đằng sau ống kính. Khi còn đi học, Roddy đã rất thích thú với việc chụp hình các bạn của mình - những người về sau đã trở thành những tên tuổi nổi tiếng của Hollywood như Elizabeth Taylor, Judy Garland, Judy Holliday, Maureen O'Hara... Ở tuổi 60, Roddy mới tham gia chính thức vào lĩnh vực nhiếp ảnh và cảm thấy "nuối tiếc" khi bước chân vào ngành này quá trễ. Tuy nhiên, ông đã biết tận dụng tài năng của mình và biến nó thành một công việc kinh doanh rất thành đạt khi cho xuất bản 5 cuốn sách về nghệ thuật nhiếp ảnh.

***

Còn bạn thì sao? Bạn có năng khiếu và khả năng gì? Liệu những năng khiếu ấy có giúp ích gì cho ước mơ của bạn không? Có thể, chúng sẽ giúp cho ước mơ của bạn "đơm hoa" bằng một công việc chính thức như trường hợp của ca sĩ Billy Joey. Cũng có thể ước mơ của bạn sẽ được thỏa mãn bằng một nghề tay trái giống như trường hợp của diễn viên Roddy McDowell. Sự thành công đích thực không đo lường bằng giá trị vật chất bạn nhận được mà bằng chính sự hài lòng bạn có thể cảm nhận từ công việc yêu thích của mình!

TÌM CÁCH ĐÁP ỨNG NHU CẦU BẢN THÂN

Trong một show truyền hình trực tiếp về những người nổi tiếng, tôi khá ấn tượng về công việc kinh doanh của một người phụ nữ. Công ty của bà thành công với dịch vụ thực hiện các công việc lặt vặt nhưng thiết yếu của mọi gia đình như mua thực phẩm theo thực đơn hằng ngày, mang quần áo đến tiệm giặt ủi, gửi thư, gọi thợ sửa ống nước,... Khi được hỏi tại sao bà lại chọn loại hình dịch vụ khá đặc biệt này, bà đã tâm sự rằng trong một lần cãi nhau với chồng, bà mới có

dịp nhìn lại bản thân mình. Thời gian vừa qua, hầu như bà đã phó mặc chuyện gia đình cho chồng con để mải mê tập trung vào công việc và những cơ hội kinh doanh. Hầu như bà không còn chút thời gian nào để chăm sóc bản thân cũng như gia đình của mình. Khi về đến nhà, bà hầu như đã mỏi mệt, không thể làm thêm được việc gì. Không khí gia đình ngày càng trở nên căng thẳng và nặng nề. Khi nhận thấy đã đến lúc cần phải thay đổi, bà quyết định nghỉ làm để củng cố lại gia đình của mình. Một thời gian sau, bà thấy rằng ngày càng có nhiều người phụ nữ gặp phải tình cảnh như bà trước đây. Vậy là bà nghĩ đến một loại hình kinh doanh mới – dịch vụ đáp ứng những nhu cầu thiết yếu hằng ngày của mọi gia đình. Với công việc mới này, không những bà có thể linh động về mặt thời gian mà còn có thêm thu nhập. Không chỉ riêng bà, mà rất nhiều người phụ nữ đã cân đối được bài toán gia đình và xã hội khi sử dụng dịch vụ của bà.

***

Có khi nào bạn nghĩ rằng ước mơ của mình viển vông? Bạn lo ngại những người khác sẽ cười nhạo ước mơ của bạn? Hãy tin rằng: “Không có gì là không thể nếu bạn dám ước mơ!”.

Ngay từ nhỏ, Bobby Griffin đã luôn bị mọi người cho là kẻ thất bại và không làm được điều gì. 17 tuổi, Bobby quyết định bỏ học và gia nhập quân đội đến tham chiến ở Hàn Quốc. Trong một trận chiến, ông bị thương và buộc phải trở về nhà với một cơ thể đầy những vết sẹo cùng bao ký ức tiêu cực về gia đình và cuộc sống. Thêm vào đó, ông lại không có bất cứ nghề nghiệp chuyên môn nào để có thể bắt đầu cuộc sống mới. Khi đó Bobby mới 21 tuổi. Ai có thể nghĩ rằng lúc ấy ông đã dám ước mơ trở thành nhà triệu phú?

Năm 1959, vợ chồng Bobby trúng thưởng một chuyến du lịch đến Sarasota, bang Florida. Khi hai vợ chồng ông vừa bước vào băng ghế trước của một chiếc xe hơi mà họ ao ước từ lâu nhưng chưa đủ tiền để mua, thì người tài xế vội bảo: “Xin ông bà chùi bớt cát trên giày!”. Trong lúc cả hai đang bối rối và ngượng ngùng thì người tài xế đã đặt một tấm bìa trên sàn xe để bảo vệ thảm xe khỏi lấm bẩn. Ý tưởng thiết kế loại thảm dùng một lần chợt ra đời ngay lúc ấy! Sản phẩm sẽ giúp khách hàng tránh được sự lúng túng như tình huống vợ chồng Bobby vừa trải qua. Nghĩ là làm, Bobby phác thảo kế hoạch chi tiết và tìm đến các ngân hàng để xin vay vốn cho việc kinh doanh này. Nhưng trái với suy nghĩ lạc quan ban đầu, ngân hàng nào cũng từ

chối cho vay; chỉ có một ngân hàng đồng ý đưa ý tưởng kinh doanh của Bobby ra bàn luận tại cuộc hội thảo vay vốn hằng năm của các ngân hàng. Tại đó, những ông chủ ngân hàng đã đồng ý cho Bob vay tiền vì nhìn thấy khả năng thu lợi từ việc quảng cáo. Chẳng bao lâu sau, Bob đã nhận được đơn đặt hàng thảm chùi chân từ khắp nơi trên nước Mỹ. Công việc kinh doanh nhanh chóng tiến triển và danh sách những nhà triệu phú của nước Mỹ đã có tên Bobby Griffin.

Hành trình đến thành công của Bobby Griffin như thế nào? Ông đã ấp ủ một ước mơ, đã tin tưởng vào ước mơ ấy. Chính niềm tin đã giúp ông vượt qua mọi trở ngại về hoàn cảnh và trình độ học vấn để theo đuổi mục tiêu. Bobby chia sẻ câu chuyện cuộc đời của mình cho nhiều người để họ hiểu rằng bất cứ ai cũng có thể đạt được ước mơ riêng, chỉ cần có tầm nhìn xa, tinh thần quyết tâm, kiên nhẫn, sự ham học hỏi và khát vọng vươn lên. *Hãy làm cho ước mơ của bạn đủ mạnh trước những thất bại, sự từ chối, năng lực khiếm khuyết của bản thân, hay bất kỳ yếu tố cản trở nào.*

***

Chúng ta cần phân biệt rõ giữa hai khái niệm “mơ ước” và “mơ mộng”. Khi “mơ mộng”, bạn hướng tâm trí mình đến những điều tốt đẹp nhưng xa vời, không thiết thực. Nhưng khi “mơ ước”, bạn nghĩ đến những khả năng có thể thực hiện trong tương lai, xét trên nguồn lực và khả năng của bản thân. “Mộng mơ” chỉ là một cuộc dạo chơi tức thời, chỉ có “ước mơ” mới đưa bạn đến đích khi bạn biết chuẩn bị kỹ lưỡng và nỗ lực làm việc. Đôi khi để ước mơ thành công, bạn phải dám thay đổi cả những điều vốn dĩ đã ổn định và bền vững như gia đình, sự nghiệp, nơi sinh sống,... Đó chính là trường hợp của Jesse Grover Bell, nhân viên kinh doanh mỹ phẩm do chính ông sản xuất tại bang Kansas. Một lần ông đọc một bài báo nói rằng Cleveland, Ohio là nơi tập trung nhiều dân cư nhất nước Mỹ. Ông nghiên cứu thêm và phát hiện ra rằng hầu hết các nhân viên bán hàng có doanh thu cao đang làm việc tại Cleveland. Biết được điều này, Jesse quyết định chuyển cả gia đình năm người của mình đến Cleveland. Đó là thời điểm năm 1927. Jesse tin chắc rằng mỹ phẩm do mình sản xuất ra sẽ thành công khi được tiếp thị ở một thị trường cư dân đông đúc như Cleveland.

Ngày nay, sản phẩm Bonne Bell với loại sữa dưỡng da Ten-O-Six đã trở nên quen thuộc và phổ biến với nhiều người; nhưng vào thời

điểm đó, ý tưởng sản xuất một loại sữa dưỡng da đặc trị của Bonne Bell là vô cùng mới mẻ. Jesse đã đi trước mọi người khi biết dành ra phần lớn thời gian để đọc sách báo, nghiên cứu tài liệu chuẩn bị cho việc thực hiện ước mơ của bản thân.

Thời gian đầu, Jesse vẫn bán hàng theo phương thức trực tiếp. Nhưng những năm sau, khi con trai của Jesse đủ sức để điều hành công việc kinh doanh, Jesse bắt đầu chuyển sang bán hàng gián tiếp thông qua việc ký gửi sản phẩm tại các cửa hàng dược phẩm. Mục tiêu của ông là hướng Bonne Bell trở thành "mỹ phẩm dành riêng cho thiếu nữ". Để ngày càng nhiều người biết đến sản phẩm của mình, ông đã áp dụng việc tặng sản phẩm sử dụng mẫu, đã sáng lập ra những câu lạc bộ dành riêng cho thiếu nữ với mục đích thu hút các bạn gái tìm đến hiệu thuốc để mua mỹ phẩm của mình. Thời gian này, Bonne Bell cũng tăng cường tổ chức các chiến dịch quảng cáo trên các loại tạp chí dành cho thiếu nữ. Vào giữa thập niên 50, cùng với sự phát triển của thị trường mỹ phẩm dành cho thiếu niên, Bonne Bell đã đạt được lợi nhuận cao hơn bao giờ hết. Truyền thống dám ước mơ của gia đình Jesse đã truyền từ thế hệ của Jesse Grove Bell đến thế hệ kế tiếp - Jess, con trai ông.

Thập niên 60 là thập niên mà phong trào rèn luyện thể lực phát triển mạnh mẽ. Việc mọi người ngày càng quan tâm đến thể thao là động lực giúp Jess nghĩ ra loại son dưỡng môi có hương trái cây dành cho những phụ nữ trẻ khỏe và năng động, trong khi các hãng mỹ phẩm khác vẫn trung thành với sản phẩm dành cho lứa tuổi trung niên. Mọi việc tiến triển tốt đẹp cho đến thập niên 70 khi Jess suýt đánh mất cả gia đình và cơ nghiệp mà cha anh và anh đã vất vả gầy dựng nên khi lao vào nhậu nhẹt sa đà. Tuy nhiên, anh vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng nếu không thay đổi, anh sẽ mất tất cả. Năm 1972, anh đã bỏ được rượu và tập chạy bộ để duy trì sức khỏe. Cuộc hôn nhân và cả công việc kinh doanh của anh dần được cứu vãn. Nhận thấy những thay đổi này đã làm cuộc sống riêng của mình trở nên tích cực hơn, Jesse bắt đầu phát động phong trào phát thưởng bằng tiền mặt cho những nhân viên nào chạy bộ hay đi bộ vào buổi sáng trước khi đi làm với mức 50 xu một dặm. Trong vòng 6 tháng, nhân viên nào bỏ được thói quen hút thuốc sẽ nhận được phần thưởng 250 đô-la, nhân viên nào giảm được trọng lượng cơ thể thì cứ mỗi kg giảm xuống sẽ được thưởng 5 đô-la. Điều này đã đem lại kết quả thật khả quan. Hơn 60% nhân viên của Bonne Bell đã tham gia vào chương trình rèn luyện thân thể này.

Bonne Bell tin vào việc chia sẻ ước mơ đã thành công của mình với mọi người. Jesse và con trai đã hình dung trước sự thành công qua việc dám mơ ước, đã nhận dạng được sự thành công bằng những việc làm chuẩn bị cho việc thực hiện mơ ước. Họ đã thành công vì họ đã biết sửa chữa lại mơ ước. Và cuối cùng, sự thành công của họ đã được nhân lên gấp bội vì họ đã biết chia sẻ ước mơ với toàn thể nhân viên của công ty Bonne Bell và đúng như họ mong muốn, ước mơ khi được chia sẻ đã đem lại kết quả thật lớn lao!

***

Những người dám ước mơ là những người dám dấn thân vào các lĩnh vực mới mẻ mà kẻ khác e ngại. Đó là trường hợp của Paul Hogan, ngôi sao điện ảnh người Úc trong bộ phim *Crocodile Dundee*. Từ nhỏ, Paul Hogan nuôi ước mơ được xuất hiện trên truyền hình. Trong vòng chưa đến một thập kỷ, Paul Hogan và người cộng sự của mình - John Cornell - đã thay đổi các quy tắc trong lĩnh vực sản xuất phim truyền hình tự do. Cả hai đã cảm nhận được nhu cầu cần phải thay đổi chất lượng, sự đa dạng và tính sáng tạo của truyền hình Úc. Để thỏa mãn nhu cầu này, họ đã dám thành lập công ty riêng, đi ngược lại lời khuyên của những người có kinh nghiệm. Người cộng sự của Paul đã thương lượng với các kênh truyền hình để họ viết kịch bản, diễn xuất và sản xuất phim truyền hình ngay tại công ty riêng của cả hai. Công việc ngày càng phát triển thuận lợi. Paul Hogan dần trở nên nổi tiếng trong lĩnh vực giải trí khi nhận được nhiều lời đề nghị làm phim quảng cáo cho các buổi hòa nhạc, các câu lạc bộ và các sản phẩm hàng hóa. Câu chuyện thành công của Paul Hogan đã được chính phủ Úc ghi nhận và họ đã ký hợp đồng để công ty của Paul làm chương trình quảng bá cho chiến dịch du lịch của đất nước này. Paul Hogan đã thực hiện hoàn toàn miễn phí chiến dịch quảng bá này với hy vọng rằng mọi người sẽ biết đến tài năng và tên tuổi của anh. Bộ phim truyền hình quảng cáo do anh thực hiện được phát trên mạng truyền hình của Mỹ và đã tạo tiếng vang lớn. Chỉ trong vòng 5 tuần, nước Úc từ vị trí thứ 49 đã vọt lên giữ vị trí hàng đầu trong danh sách “những địa điểm du lịch hấp dẫn nhất thế giới”. Đây là phim quảng cáo thành công nhất ở Mỹ trong vòng 10 năm. Nó cũng tạo nên cú đột phá trong việc quảng bá cho ngành du lịch của nước Úc, khiến thời gian lưu trú trung bình của du khách ở đất nước này kéo dài khoảng 2 tuần và số tiền mỗi du khách chi trung bình lên tới 1.500 đô-la. Chỉ một tuần sau khi bộ phim này được phát sóng rộng rãi, ngành du lịch Úc đã có một bước nhảy vọt thật ngoạn mục.

***

Bạn đã bao giờ gặp những người thích làm bạn nhụt chí với những câu đại loại như “chẳng có ai làm việc như thế cả” hoặc “làm như vậy là vô cùng liều lĩnh” hoặc “tôi không muốn dấn thân vào rủi ro”... Đừng để những lời lẽ, những ngôn từ tiêu cực đó dập tắt ước mơ của bạn. Hãy dám vươn tới những vì sao! Hãy dám ước mơ những mơ ước của riêng mình!

Joel Schiavone sinh ra trong một gia đình giàu có; tuy nhiên anh lại là một chàng trai vụng về và có tật nói lắp. Khiếm khuyết của anh đã làm bố mẹ rất buồn nhưng họ chưa bao giờ nhắc đến khiếm khuyết này trước mặt Joel. Sau khi tốt nghiệp Đại học Harvard chuyên ngành quản trị kinh doanh, Joel đã không tìm việc mà mở một chuỗi các quán bar có tên *Your Father’s Moustache* và chơi đàn banjo trong các quán bar đó. Sau 12 năm kinh doanh, Joel đã kiếm đủ tiền để mua một chiếc xe hơi cao cấp, tiếp nhận một chuỗi các cửa hàng bán thú cưng, và tiếp quản đội khúc côn cầu địa phương New Haven Nighthawks. Joel cũng thành công khi tìm cách mua hãng truyền hình Bridgeport Cable với giá 300 ngàn đô-la. Sau khi mua xong, anh đã xây dựng, chỉnh trang và bán lại với giá 58 triệu đô-la.

Năm 1979, Joel nhận thấy rằng khu trung tâm thành phố quê hương anh, New Haven, đang bị xuống cấp trầm trọng và anh quyết định phải làm một việc gì đó để thay đổi hiện trạng này. Anh bắt đầu một dự án mà nhiều người cho là liều lĩnh, đó là hồi sinh một thành phố đang chết dần. Bên cạnh việc đầu tư 12 triệu đô-la của riêng mình, Joel còn thuyết phục nhiều nhà đầu tư khác cùng tham gia góp vốn. Họ đã biến một khách sạn bỏ trống thành một chung cư cao tầng, biến Union League thành tòa nhà văn phòng sang trọng, sửa chữa nhà hát Palace đổ nát thành phòng hòa nhạc tuyệt vời, phục chế tượng Schubert trở về hiện trạng trước đây.

Báo chí địa phương đã đăng tải nhiều bài viết ca ngợi Joel là “một nhà thầu đã đập vỡ cây đàn banjo để làm bàn đạp thực hiện mục tiêu to lớn của cuộc đời mình”. Rõ ràng, Joel có thể sống phụ thuộc vào nguồn tài chính thoải mái của gia đình, hay bằng thu nhập ổn định từ các quán bar Your Father’s Moustache; nhưng anh vẫn đầu tư tài sản, niềm hy vọng, ước mơ của mình vào một dự án đầy rủi ro – khôi phục một thành phố đang suy tàn!

MAY MẮN KHÔNG ĐẾN TRONG TÌNH CỜ

Nếu trúng số được một triệu đô-la, bạn dự định sẽ làm gì với số tiền đó? Câu trả lời thường là "thanh toán ngay các hóa đơn quá hạn", "sở hữu một ngôi nhà bên bãi biển", "đi du lịch vòng quanh thế giới", "bắt đầu công việc kinh doanh đã ấp ủ từ lâu",... Tất cả những câu trả lời đều có chung mẫu số là đáp ứng những nhu cầu hiện tại của bản thân và thỏa mãn những ước vọng tương lai. Điều này minh chứng rằng tất cả chúng ta ai cũng có những ước mơ riêng. Thông thường, đa phần chúng ta chỉ dám nghĩ đến những ước mơ đó khi may mắn được trúng số.

Thật ra, chỉ cần chúng ta dành đủ thời gian để phấn đấu cho những mục tiêu thực tế, ước mơ của chúng ta đã có thể và sẽ trở thành hiện thực. Chỉ cần dám đặt ra một ước mơ nhỏ, chúng ta có thể thực sự bỏ lại được tất cả những lo lắng, phiền muộn sau lưng để tiến về phía trước.

"Để sáng tạo tương

lai, cần bắt đầu bằng

một ước mơ."

- Victor Hugo

PHẦN 2. CHUẨN BỊ CHO NHỮNG ƯỚC MƠ

"Tôi sẽ học hỏi và tự chuẩn bị để

thực hiện mơ ước

vì tôi tin rằng một ngày nào đó,

cơ hội sẽ đến với tôi."

- Abraham Lincoln

TẬP TRUNG VÀO ƯỚC MƠ

Khi thấy một người ở đỉnh cao vinh quang, có bao giờ bạn tự hỏi rằng: Tại sao anh ta lại có thể thành công đến thế? Tại sao tôi thông minh hơn, có trình độ học vấn hơn, nhưng tôi lại không thể tiến xa như người ấy? Tất cả những thành công mà bạn tưởng chừng như họ đạt được "sau một đêm" ấy thật ra là kết quả của một quá trình nỗ lực làm việc trong nhiều năm. Đó là khoảng thời gian dài cần thiết để chuẩn bị cho một khoảnh khắc thăng hoa.

Em trai Ron Chapman của tôi đã không thành công chỉ sau một đêm nhờ thần may mắn, mà bởi Ron đã làm việc chăm chỉ suốt 20 năm trong lĩnh vực truyền thanh trước khi nhận được giải thưởng quốc gia. Ron luôn lạc quan và nhìn cuộc sống với góc nhìn hài hước. Em có khả năng đánh giá vấn đề nhanh nhạy và sẵn sàng lao vào làm việc hết mình, dù đó là những công việc có giải thưởng không đáng kể hoặc thậm chí chẳng có chút hứa hẹn gì.

Khi được hỏi về thời đi học, Ron thường nói: "Ước mơ lớn nhất của tôi là trở thành một người giới thiệu đĩa hát trên truyền hình, vì vậy tôi chấp nhận bỏ qua tất cả những gì tôi nghĩ là sẽ không giúp ích cho ước mơ của tôi". Với tinh thần này, Ron chỉ tập trung vào những việc cần thiết và có liên quan đến công việc tương lai của mình.

Cách duy nhất khiến Ron chịu học bài là cho phép em đọc to lên

như đang đọc trên đài phát thanh. Em vào phòng riêng, mở một bản nhạc nhẹ và nói với các thính giả tưởng tượng của mình rằng: “Hôm nay chúng ta sẽ đọc một chương trong vở *Ivanhoe*”; nhưng hiếm khi em đọc trọn vẹn một chương bởi vì em thường phải dừng lại giữa chừng để trò chuyện, thảo luận như thể đó là buổi nói chuyện thật sự.

Ron không thích sách bởi theo em, việc đọc sách chiếm rất nhiều thời gian nên em đã nghĩ ra cách để không phải làm các bản báo cáo kết quả đọc sách. Trong năm cuối ở trường trung học, hàng tháng thầy giáo yêu cầu học sinh phải đọc một chương trong quyển *Cuốn theo chiều gió* để viết báo cáo chuyên đề. Ron đã nghĩ rằng nếu em có một bài về cả cuốn sách Cuốn theo chiều gió thì em có thể hoàn thành yêu cầu của cả năm học chỉ bằng một lần bài tập. Ron đã nhờ một người bạn viết bản tóm tắt thật dài và nhờ mẹ đánh máy giúp. Mẹ tôi luôn sẵn sàng làm mọi việc để giúp Ron và đúng như em dự đoán, bài viết đó đã được điểm A và Ron cũng được xét miễn làm bài cho cả năm.

Mọi việc thật tốt đẹp cho đến ngày mẹ tôi đi họp phụ huynh. Bà đã than phiền với thầy giáo rằng bà không biết làm sao để khuyến khích Ron đọc sách. Thầy giáo rất ngạc nhiên: “Ron vừa mới đọc xong quyển *Cuốn theo chiều gió mà*!”.

- *Cuốn theo chiều gió ư*? Nó chưa bao giờ đọc quyển sách này cả.

Khi mẹ về nhà và hỏi Ron về cuốn sách. Ron cũng ngạc nhiên không kém khi nói: “Mẹ đã đánh máy bài tập đó giúp con mà!”. Có lẽ mẹ tôi đã không hề chú ý đến những nội dung mà mẹ đánh máy.

Hôm sau thầy giáo bỏ điểm A của Ron và thay vào đó là một con số không, khiến điểm trung bình môn tiếng Anh của em bị kéo xuống thấp và thế là cuối năm em chỉ vừa đủ điểm lên lớp.

Trong khi mẹ tôi lo lắng về kết quả học tập kém cỏi đó thì Ron lại đang loay hoay với máy ghi âm, tìm cách phỏng vấn những ngôi sao nổi tiếng ở bờ biển Salisbury. Ron đã xoay xở bằng mọi cách để vào được phòng thay quần áo và kết bạn với các ngôi sao nổi tiếng. Bản ghi âm các cuộc phỏng vấn này đã được đài phát thanh WHAV sử dụng ngay. Không một phóng viên nào của WHAV tiếp cận được những ngôi sao này và vì thế Ron đã mang lại vinh quang và uy tín cho đài. Khi Ron tốt nghiệp trung học, WHAV đã nhận em vào làm

việc và cho phép em đảm trách một chương trình riêng.

Tưởng như Ron đã thực hiện được ước mơ cuộc đời mình, nhưng rồi em phải gia nhập quân đội và chuyển sang Hàn Quốc. Trên chuyến tàu sang Hàn Quốc, Ron nghe thông báo rằng sáng mai toàn đội sẽ được phân công lao động trong suốt hai tuần. Ron liền nghĩ cách làm thế nào để tránh những công việc nhàm chán để dành thời gian làm những công việc yêu thích. Sáng hôm sau, Ron cầm một quyển sổ và đứng cạnh viên chỉ huy. Khi viên chỉ huy ra lệnh cho nhóm đầu tiên làm nhiệm vụ cạo sơn, nhóm thứ hai chùi sàn nhà, thì Ron vừa ghi chép vừa gật đầu nói "Tốt lắm" như để xác nhận. Viên chỉ huy đã cố lắm mới dám hỏi em đang làm việc gì trên tàu.

- Tôi phụ trách chương trình tài năng. - Ron nhanh nhẹn trả lời.

Không muốn để mọi người nghĩ rằng mình không biết gì hoặc không được cập nhật thông tin, viên chỉ huy cũng gật đầu bảo "Ồ đúng rồi! Chương trình biểu diễn tài năng". Trong suốt hai tuần sau đó, ai cũng nghĩ rằng Ron được cấp trên giao nhiệm vụ làm một chương trình biểu diễn tài năng nên không ngạc nhiên khi thấy Ron liên tục hỏi các thành viên trên tàu về năng khiếu, sở trường của họ. Ron đã chuẩn bị một buổi biểu văn nghệ vào đêm cuối cùng trước khi tàu cập bến. Với khiếu hài hước của mình, Ron đã diễn một vở kịch sống động gồm nhiều màn, trước sự phấn khích và những tràng vỗ tay nồng nhiệt của binh lính.

Sau khi ở Hàn Quốc vài tuần, Ron được chính phủ tuyên dương vì những hành động cổ vũ, khích lệ tinh thần binh sĩ trên tàu. Có lẽ Ron là người duy nhất nhận được lời khen thưởng vì đã tránh né công việc!

Tại Hàn Quốc, Ron được giao phụ trách Đài Tiếng Nói của Quân đội Liên Hiệp Quốc. Câu nói "Chào buổi sáng" của anh đã trở thành câu khẩu hiệu quan trọng cho toàn quân đội. Ron đã cố gắng để loại bỏ giọng Boston địa phương, trau dồi thêm vốn ngôn ngữ và phát triển các kỹ năng thiết yếu của một phát thanh viên chuyên nghiệp. Một vài thương gia Hàn Quốc thích cách phát âm rõ ràng của Ron đã đến đề nghị em dạy họ đàm thoại tiếng Anh. Cuối cùng, Ron đã trở thành thầy giáo dạy tiếng Anh tại trường Đại học Seoul. Tiếng tăm của Ron ngày càng vang xa, em được yêu cầu thực hiện chương trình dạy phát âm tiếng Anh cho người Hàn Quốc trên truyền hình.

Chương trình này nhanh chóng nổi tiếng và được bình chọn là chương trình có lượng khán giả xem nhiều nhất.

Rất nhiều đồng đội của Ron sau khi hoàn thành nghĩa vụ quân sự đã trở về nhà nhưng Ron vẫn tiếp tục ở lại Triều Tiên để trau dồi kiến thức, học hỏi thêm kỹ năng để chuẩn bị cho nghề nghiệp mà em mơ ước. Ron đã biết bỏ qua những gì không có ích cho ước mơ của mình và cống hiến sức sáng tạo cho những gì em nghĩ là cần thiết cho công việc tương lai.

Còn bạn thì sao? Bạn đã kiểm soát được cuộc sống và nắm giữ ước mơ của mình chưa? Nếu câu trả lời là chưa thì bạn hãy bắt đầu ngay bây giờ, từ những điều cơ bản nhất.

Nghiên cứu tính cách con người – TÔI LÀ AI?

Bạn có chắc rằng mình đã hiểu hết về bản thân? Bạn tự đánh giá mình là người như thế nào? Thuộc mẫu tính cách ra sao? Oswald Chambers nói rằng: "Tính cách là nét đặc trưng riêng biệt của mỗi con người, giúp chúng ta phân biệt giữa người này và người khác". Còn triết gia Hy Lạp Hippocrates lại nhận định rằng nếu có thể đơn giản hóa những tính cách nổi bật của con người rồi phân nhóm, xếp loại và đặt tên, thì mọi người có thể hiểu nhau dễ dàng hơn. Trong quá trình nghiên cứu, ông đã chia thành 4 loại tính cách khác nhau: Lạc quan - kiểu người sôi nổi và vui vẻ; Quyền lực - kiểu người của hoạt động và kiểm soát mọi việc; Trầm tĩnh - kiểu người hay suy nghĩ và muốn mọi việc phải thật hoàn hảo; và Ôn hòa - kiểu người biết cân bằng cuộc sống, yêu thích hòa bình, không muốn đấu tranh và e ngại những va chạm.

Cuộc hôn nhân của vợ chồng tôi đã biến chuyển rất nhiều sau khi chúng tôi khám phá học thuyết của triết gia Hippocrates. Trước đó, tôi luôn nghĩ rằng chồng tôi là người duy nhất cho rằng bất kỳ vấn đề nào cũng có thể được giải quyết hợp lý nếu biết cách lên kế hoạch chi tiết. Còn anh thì nghĩ tôi là người duy nhất xem việc hưởng thụ bản thân quan trọng hơn tất cả. Khi tôi nhận ra anh là kiểu người trầm tĩnh và trên thế giới có hàng triệu người giống anh, tôi đã thay đổi cách nhìn về anh. Còn anh, khi biết tôi thuộc kiểu người lạc quan, anh mới hiểu rằng với người lạc quan, việc thích sống vui vẻ không có nghĩa là sống thiếu mục đích. Lần đầu tiên sau hơn 15 năm chung sống, chúng tôi bắt đầu chấp nhận con người thật của nhau và không

còn ý định biến đổi người bạn đời của mình nữa.

Khi nghiên cứu kỹ hơn về học thuyết này, chúng tôi còn phát hiện ra rằng cả hai đều có khá nhiều tính cách thuộc kiểu người quyền lực. Điều này giải thích cho việc bao nhiêu năm qua, cả hai đã cố kiểm soát và thay đổi lẫn nhau. Đúng với tính cách của mình, sau khi phát hiện điều này, tôi muốn chia sẻ ngay với mọi người. Tôi đã mời 10 cặp vợ chồng đến nhà và tổ chức trò chơi tính cách. Trải nghiệm thực tế này thật thú vị, bỗng nhiên đám mây che phủ được vén lên và mọi người lần đầu tiên nhìn thấy được con người thực của nhau. Mọi người thẳng thắn bày tỏ các quan điểm. Với những người có tính cách lạc quan thì: "Bây giờ thì chúng tôi hiểu tại sao bạn lúc nào cũng vui vẻ và nói nhiều!". Với những người quyền lực: "À, thì ra đó là lý do tại sao bạn lúc nào cũng muốn kiểm soát chúng tôi". Với người trầm tĩnh: "Nếu làm việc với mẫu người này, bạn cần phải chính xác"; còn với người ôn hòa: "Tôi sẽ không còn thắc mắc khi thấy bạn chẳng bao giờ biểu lộ cảm xúc và luôn né tránh mọi rắc rối".

Chỉ trong một buổi tối, dù kiến thức còn hạn chế, nhưng tôi cũng thấy rõ rằng học thuyết này có tác dụng thực sự. Mọi người trở nên thân thiện hơn khi đã hiểu rõ về nhau.

Từ đó, tôi trở nên say mê nghiên cứu tính cách con người. Tôi đọc sách báo, tham khảo tài liệu, quan sát cuộc sống xung quanh để tìm thêm những dẫn chứng minh họa cho học thuyết này. Tôi bắt đầu nhận được nhiều lời mời diễn thuyết. Đây là bước đệm đưa tôi đến một nghề nghiệp mới - nghề giúp mọi người trả lời

câu hỏi "Tôi là ai?".

Tính cách là sự thể hiện ra bên ngoài bản chất thật sự trong con người của chúng ta. Mỗi chúng ta khi sinh ra đã sở hữu sẵn một khuôn mẫu hành xử nhất định trước các tình huống khác nhau của cuộc sống. Chúng ta không phải là những trang giấy trắng để số phận viết chữ lên đó. Nếu khi sinh ra tôi là người tính cách lạc quan thì tôi lúc nào cũng sẽ lạc quan và có thể nhanh chóng thoát khỏi tình trạng tiêu cực. Nếu khi sinh ra tôi là người quyền lực thì tôi sẽ không chịu để tình trạng tiêu cực làm tôi chán nản và sẽ hành động ngay khi có thể. Nếu khi sinh ra tôi là một người trầm tĩnh thì tôi sẽ có khuynh hướng cân nhắc mọi việc một cách cẩn thận. Còn nếu khi sinh ra tôi là một người ôn hòa thì tôi luôn biết cân bằng cuộc sống, hiếm khi thể

hiện tình cảm và né tránh mọi rắc rối. Vì thế, cách hiệu quả nhất để hiểu rõ một con người là nhìn vào cách hành xử, cách phản ứng của người đó trước những tình huống trong cuộc sống.

Liệu có mối liên hệ nào giữa ước mơ và tính cách con người không? Câu trả lời là có! Khi bạn đã hiểu rõ bản thân mình, cũng như hiểu được những người xung quanh, bạn sẽ có những cách ứng xử phù hợp, sẽ chấp nhận những trạng thái tâm lý hiển nhiên để chuẩn bị tâm thế thật tốt cho ước mơ của mình. Bạn hãy xem bảng phân tích sau về những điểm mạnh cũng như điểm yếu của từng mẫu tính cách:

ĐIỂM MẠNH

Kiểu người	Lạc quan	Quyền lực	Trầm tĩnh	Ôn hòa
Phương diện tình cảm, cảm xúc	Chân thành, thân thiện, hoạt bát, sôi nổi Trẻ trung, yêu đời, sống vô tư Nhiệt tình, dễ tạo ấn tượng Có óc hài hước Thích khám phá Có thiên hướng nghệ thuật	Có thiên hướng làm lãnh đạo, quản lý Dạn dĩ và năng động Ý chí mạnh mẽ và quyết đoán Không bị tình cảm chi phối nhiều Không dễ nản lòng Tự tin vào bản thân	Sâu sắc, nghiêm trang Thích phân tích Có khả năng sáng tạo Có năng khiếu âm nhạc, nghệ thuật Thích văn chương và thi ca, yêu thích cái đẹp Nhạy cảm Biết hy sinh bản thân	Không muốn nổi bật Dễ chịu và thoải mái Bình tĩnh, kiên nhẫn, nhất quán Sống có mục đích Tránh mọi va chạm, mâu thuẫn
Phương	Làm việc nhiệt tình Thường xuyên nghĩ ra những hoạt động mới Sáng tạo, năng động,	Hết mình vì mục tiêu Nhìn thấy được tổng thể vấn đề Có khả năng tổ chức tốt Tìm kiếm và đưa ra những giải pháp thực tế Hành động nhanh chóng	Phấn đấu theo kế hoạch Cầu toàn, đặt tiêu chuẩn cao Quan tâm đến chi tiết Bền bỉ và kỹ lưỡng Có khả năng tổ chức Trật tự, gọn gàng,	Có năng lực làm việc tốt, đặc biệt trong những công việc hành chánh Yêu thích sự ổn

diện công việc	nhiều năng lượng Có khả năng thu hút, khích lệ sự tham gia của mọi người Tạo động lực thúc đẩy người khác làm việc	Biết lập mục tiêu và phân chia công việc hiệu quả Đề cao kết quả công việc hơn cách làm Có khả năng tác động động đến người khác Luôn tìm kiếm sự trung thành	ngăn nắp Tìm giải pháp sáng tạo cho vấn đề Kiên nhẫn theo sát công việc cho đến khi kết thúc Thiên về những công việc tính toán có đồ thị, bảng biểu, số liệu, danh sách	định trong công việc Thích nghiên cứu Có khả năng chịu được áp lực cao
Phương diện bạn bè	Dễ kết giao Thích gần gũi mọi người Không ác cảm Nhanh chóng nhận lỗi khi mắc sai lầm Làm sôi động bầu không khí của tập thể Yêu thích các hoạt động ngẫu hứng	Không có nhu cầu kết giao nhiều Làm việc hiệu quả với nhóm Là người tổ chức và xây dựng các phong trào hoạt động Phản ứng nhanh nhạy trong những trường hợp khẩn cấp	Thận trọng khi kết giao bạn bè Tránh gây sự chú ý, không thích nổi trội Trung thành, tận tụy Biết tiếp thu những lời góp ý, phê bình Biết cách giải quyết những rắc rối của người khác Đồng cảm và biết quan tâm đến người khác	Dễ hòa đồng Biết lắng nghe Có óc hài hước Có nhiều mối quan hệ bạn bè Đồng cảm và biết quan tâm đến bạn bè

ĐIỂM YẾU

Kiểu người	Lạc quan	Quyền lực	Trầm tĩnh	Ôn hòa
Phương diện tình cảm,	Nói huyên thuyên Thích phóng đại và phức tạp vấn đề Hay phàn nàn Dễ tin người Dễ bị tác động	Đôi khi tỏ vẻ cấp trên Mau nổi giận Thích đối đầu và tranh cãi Không chấp nhận đầu hàng	Thường để tâm những việc không hay Dễ thất vọng và thường cảm thấy không vui Đánh giá thấp về bản thân Sống hướng nội nên đôi khi khó	Thiếu nhiệt tình Hay lo lắng Không quyết đoán Thường né tránh trách nhiệm Nghĩ đến

cảm xúc	và chi phối Dễ nổi giận Không tạo sự tin tưởng lâu bền	khi thua cuộc Cứng nhắc Thiếu đồng cảm	hiểu Không đủ khả năng tạo động lực làm việc cho người khác Lý tưởng hóa vấn đề	bản thân nhiều hơn Không tự tin và dễ bị thuyết phục, thỏa hiệp
Phương diện công việc	Không kiên nhẫn nếu công việc hay nhiệm vụ được giao kéo dài Sự tự tin có thể nhanh chóng biến mất Không xác định thứ tự ưu tiên Thường để tình cảm chi phối các quyết định Dễ bị phân tán tư tưởng	Khó tha thứ cho những sai lầm Không thích phân tích chi tiết và chán ghét những công việc nhỏ lẻ Thích kiểm soát người khác Đặt yêu cầu cao với người khác	Bị thất vọng bởi những sự việc không như ý Thường do dự và suy nghĩ quá nhiều khi bắt đầu một dự án hay công việc mới Mất nhiều thời gian lên kế hoạch Thường đặt ra những tiêu chuẩn quá cao	Không phấn đấu vì mục tiêu Tự bản thân không có động lực để làm việc Không tận tâm Dễ làm người khác nản lòng
Phương diện bạn bè	Luôn muốn có bạn bè bên cạnh Muốn là trung tâm của sự chú ý Muốn được mọi người yêu thích Thường áp đặt người khác khi đối thoại Hay ngắt lời và không tập trung lắng nghe người khác Thích biện minh, giải thích	Thích sử dụng người khác Thích áp đặt người khác Quyết định cho người khác Biết tất cả mọi thứ Có thể làm mọi thứ tốt hơn Quá độc lập Có nhiều bạn bè Có thể đúng, nhưng không được người khác yêu thích	Tâm lý thường không ổn định Hay tỏ vẻ xa cách Che giấu tình cảm Không thích sự đối lập Khó tha thứ và hay nghi ngờ Tâm trạng nhiều mâu thuẫn	Dễ làm người khác mất hết nhiệt tình Không hào hứng tham gia các phong trào, hoạt động Thờ ơ với các kế hoạch Hay phán xét và chăm chọc người khác Cố gắng chống đối các thay đổi

Lạc quan – Mẫu tính cách được ưa chuộng

Cách nhanh nhất để nhận diện người lạc quan là từ những câu chuyện liên tục và đầy phấn khích của họ. Những người này thường cho rằng: “Nếu không có tôi, bữa tiệc này sẽ nhàm chán biết bao” hoặc “Tôi nghĩ rằng cách kể chuyện của tôi thú vị hơn của anh”,... Những ai không thuộc loại tính cách này sẽ thấy kiểu phát biểu ấy là sự tự mãn, nhưng đó lại là những suy nghĩ rất thật mà người lạc quan chia sẻ với mọi người. Người lạc quan biết nhận ra những lỗi lầm của mình, và dễ dàng tha thứ cho bản thân cũng như người khác. Ở bên cạnh mẫu người này, chúng ta cảm thấy dễ chịu, thoải mái và không quá áp lực.

Trầm tĩnh – Mẫu người cầu toàn

Mẫu tính cách này trái ngược với người lạc quan. Người lạc quan thường nói nhiều mà chưa kịp suy nghĩ, còn người trầm tĩnh thì suy nghĩ sâu sắc nhưng lại ít khi nói ra. Đây là mẫu tính cách thích hợp với những công việc liên quan đến con số, dữ liệu và chi tiết. Mẫu tính cách Lạc quan và Trầm tĩnh khi được kết hợp lại sẽ bổ sung cho nhau những ưu khuyết điểm, khiến công việc cũng như các mối quan hệ hợp tác nhanh chóng thành công.

Khi con gái Marita của tôi mở công ty riêng, mọi người đều thắc mắc không hiểu sao con bé lại chọn Marilyn – cô bạn Trầm tĩnh – làm người trợ lý điều hành. Tuy nhiên, đó lại là sự lựa chọn mang đến kết quả tốt đẹp. Với tính cách lạc quan, Marita đảm nhiệm công việc đối ngoại, giao dịch khách hàng, tìm kiếm và duy trì các mối quan hệ còn Marilyn sẽ tuyển dụng nhân viên, xử lý các công việc hành chính, quản lý số liệu, thống kê tài chính, lập kế hoạch,... Sự hợp tác và phân chia công việc theo thiên hướng và khả năng của từng người đã giúp công ty con gái tôi ngày một phát triển.

Quyền lực – Mẫu người của uy quyền và sự kiểm soát

Những người quyền lực thường có thiên hướng lãnh đạo và là người thành công trong sự nghiệp. Đối với mẫu người này, giá trị của con người được đo bằng thành công của cá nhân. Họ luôn có bầu nhiệt huyết vô tận, thể hiện quan điểm sống rất rõ ràng và luôn muốn vươn đến đỉnh cao nhất của vinh quang; vì thế, trong tất cả những tính cách, đây là tính cách có khuynh hướng dễ đi đến chỗ cực đoan

nhất.

Ôn hòa – Mẫu người biết cân bằng cuộc sống

Đây là loại người nhất quán trong hành động, chuẩn mực trong cách sống. Điểm mạnh của mẫu người này là khả năng giữ được bình tĩnh trong những tình huống căng thẳng của cuộc sống. Tuy nhiên, vì luôn hướng đến việc cân bằng và tìm kiếm điểm tựa an toàn nên mẫu người này rất khó thích nghi với sự thay đổi. Đặc điểm này đôi khi sẽ ngăn cản người ôn hòa ra quyết định hoặc biểu lộ cảm xúc thật của mình.

CHUẨN BỊ SẴN SÀNG

Trong quá trình chuẩn bị cho ước mơ, bạn cần phải làm tất cả những gì có thể để bản thân mình có thể thực hiện được ước mơ ấy. Nếu cảm thấy thiếu hụt kỹ năng hay kiến thức, bạn hãy đăng ký ngay một khóa học liên quan. Bạn phải chuẩn bị tất cả để sẵn sàng nắm bắt những cơ hội có thể đến bất ngờ.

Để được nhận vào làm việc tại một tập đoàn công nghệ nổi tiếng, Glen - bạn thân của con gái tôi - đã chấp nhận một công việc dưới khả năng. Mặc dù công việc này dường như không đem lại triển vọng thăng tiến nhiều nhưng anh vẫn quyết định gắn bó vì anh có thể dành nhiều thời gian hơn cho gia đình. Cơ hội thăng tiến cho anh là rất hiếm hoi; thêm vào đó, công việc này cũng không đòi hỏi anh phải học thêm, nhưng Glen vẫn quyết định đăng ký lớp học cao học quản trị kinh doanh.

Chỉ một thời gian ngắn sau khi anh nhận bằng tốt nghiệp, cấp trên của anh được chuyển công tác. Glen và một đồng nghiệp được đề cử vào chức vụ trưởng phòng. Cuối cùng, Glen là người được chọn và tấm bằng cao học của anh đã đem lại điều anh hằng mơ ước.

Còn bạn, bạn đã sẵn sàng để thấy ước mơ của mình được thực hiện chưa? Khi cơ hội đến, người được chọn sẽ là người có sự chuẩn bị tốt nhất.

HỌC CÁCH LẮNG NGHE

Mỗi con người có một số phận và một câu chuyện cuộc đời riêng.

Tất cả mọi người đều có nhu cầu được chia sẻ và trao đổi. Bạn hãy học cách khơi mở trái tim người khác, học cách quan tâm và chia sẻ để được nhận lại niềm vui, sự thư thái trong tâm hồn.

Nhiều người trong chúng ta đã dám mơ ước và chuẩn bị tốt để thực hiện mơ ước. Nhưng cũng có không ít người trong quá trình thực hiện mơ ước lại cảm thấy mệt mỏi và nhụt chí; và chẳng bao lâu sau họ phải mất thời gian và sức lực để sửa chữa ước mơ của mình.

Để thực hiện được ước mơ, không chỉ mỗi mình bạn mà tất cả những người cùng chia sẻ ước mơ ấy cũng phải cùng bạn nuôi dưỡng. Bạn hãy xem lại ước mơ của mình để biết được bạn đang trong giai đoạn nào của việc thực hiện ước mơ ấy? Có cần thay đổi hay điều chỉnh gì không? Hãy sửa chữa ước mơ của bạn ngay từ bây giờ, trước khi việc này trở nên quá tốn kém hoặc trước khi bạn đánh mất ước mơ của chính mình.

Ukrop là hệ thống siêu thị rau quả phát triển lớn nhất ở Richmond, Virginia. Sự thành công của Ukrop phần lớn là do quan điểm kinh doanh của vị tổng giám đốc Joe Ukrop. Joe và Jacquelin Ukrop kết hôn năm 1942. Cùng trong năm đó, cả hai bắt tay vào kinh doanh siêu thị. Một quy tắc vàng truyền thống của gia đình đến nay vẫn còn tồn tại, đó là: những gì bạn không muốn người khác làm thì đừng nên làm điều đó cho người khác. Cứ mỗi thứ Tư, cả hai vợ chồng cùng toàn bộ nhân viên sẽ đóng cửa siêu thị, đến thăm các gia đình nông dân phải sơ tán trong chiến tranh và giúp những gia đình này thu hoạch vụ mùa lúa mì. Truyền thống chăm sóc người khác của gia đình Ukrop đã được Jim – con trai của họ – kế thừa và phát huy. Jim cho biết: "Hệ thống siêu thị của chúng tôi nổi tiếng bởi không khí thân thiện, tiêu chuẩn vệ sinh cao và các giá trị mà chúng tôi luôn tuân thủ nghiêm ngặt. Chúng tôi áp dụng Quy tắc Vàng một cách bình đẳng cho tất cả mọi người từ khách hàng, đến các đối tác kinh doanh và các nhà cung cấp". Những nhà điều hành của siêu thị luôn tôn trọng và lắng nghe tất cả những đề xuất đồng thời sẵn sàng đón nhận ý kiến phản hồi của khách hàng. Với Ukrop: LẮNG NGHE – CHÌA KHÓA CỦA THÀNH CÔNG!

Một lần, tôi được Bob Ukrop, phó giám đốc Ukrop, mời tham quan siêu thị khi tôi đến thuyết trình ở Richmond. Tại quầy bánh, người phục vụ đưa ra mời tôi một khay bánh lớn với nhiều loại khác nhau. Tôi ăn thử một chiếc và nhận ra chiếc bánh có mùi hành, bèn

thốt lên: “Đây là một cái bánh hành” với suy nghĩ rằng Bob sẽ cảm thấy hài lòng khi thấy tôi biết thưởng thức hương vị của bánh. Thế nhưng, Bob tiến thẳng đến người phụ trách quầy bánh và yêu cầu họ loại bỏ tất cả số bánh mì bị nhiễm mùi hành do để bánh hành chung với các loại bánh khác. Việc sẵn sàng để thay đổi ngay khi cần thiết này là một bằng chứng cho thấy Ukrop thực sự mong muốn trở thành siêu thị tốt nhất và ý kiến phản hồi của khách hàng được xem là tiêu chí hàng đầu cho chất lượng.

***

Ước mơ của bạn có được xây dựng dựa trên những nguyên tắc và giá trị truyền thống lâu dài không? Những người xung quanh bạn có học hỏi được từ bạn những giá trị truyền thống đó không? Hay ước mơ của bạn sẽ mất đi khi bạn không còn nữa? Bạn có lắng nghe những đề xuất, ý kiến đóng góp của mọi người không? Ước mơ cần được nuôi dưỡng. Bạn phải làm việc liên tục để giữ cho ước mơ của mình tồn tại và phát triển. Gia đình Ukrop đã làm được điều đó, và tôi tin rằng truyền thống này sẽ còn tồn tại ngay cả khi họ từ giã cuộc đời này.

ĐẶT CÂU HỎI THÍCH HỢP VÀ ĐÚNG LÚC

Trong một buổi tiệc, tôi được xếp ngồi cạnh một phụ nữ lạc quan. Bà đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong bàn tiệc và những người xung quanh bằng những câu chuyện kể sôi động của mình. Tất cả mọi người đều cảm thấy dễ chịu và hưởng ứng câu chuyện của bà; chỉ duy nhất người đàn ông ngồi bên cạnh tôi là không thể hiện điều gì. Tôi biết đây là mẫu người ôn hòa, và bản chất kín đáo đã ngăn cản họ bộc lộ hiểu biết của mình nếu không có ai khơi nguồn. Tôi chuyển sự quan tâm của mình sang người đàn ông này và bắt đầu làm quen bằng những câu hỏi xã giao thông thường. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để làm khuôn mặt ông sáng hẳn lên. Ông liền kể tôi nghe những trang trại ông mới thành lập ở Texas, New Mexico, Colorado, và ở Úc. Ông cũng chia sẻ với tôi về cách quản lý cả một đại gia đình sở hữu rất nhiều bất động sản ở Midland, Texas.

Tôi đã thích thú lắng nghe câu chuyện của ông và chú ý thấy người phụ nữ lạc quan nói nhiều khi nãy đang trầm tư suy nghĩ. Sau buổi tiệc, bà tâm sự với tôi rằng khi thấy tôi có thể khiến người đàn ông đó thể hiện cảm xúc, bà mới hiểu rằng đôi khi bằng cách lắng

nghe người khác, bạn có thể học hỏi được rất nhiều điều. Tôi rất thích câu nói của Baba Ram Dass: “Trong yên lặng, chúng ta lắng nghe được nhiều hơn”.

DÁM THỪA NHẬN: “TÔI KHÔNG BIẾT”

Bạn không cần phải trở nên hoàn hảo và biết tất cả mọi thứ mới được mọi người yêu mến. Mọi người sẽ yêu quý bạn hơn khi thấy bạn mạnh dạn thừa nhận điểm yếu của bản thân. Người *biết tất cả* thường áp đặt suy nghĩ và cách hành động lên người khác. Họ khiến chúng ta cảm thấy bất an và kém tự tin. Họ không bao giờ nói “Tôi không biết”, họ không đặt câu hỏi nhưng luôn muốn đưa ra câu trả lời thay người khác.

Chẳng có gì là xấu hay kém cỏi khi nói câu “Tôi không biết” cả. Đây cũng là một cách thức hiệu quả giúp bạn thu thập thông tin. Ý nghĩa của câu nói này rất rõ ràng, không gây bất cứ hiểu nhầm nào. Nếu muốn học hỏi từ người khác, chúng ta phải biết lắng nghe và đôi khi cũng phải biết nói “Tôi không biết”.

Để có một cuộc đối thoại hiệu quả, bạn phải biết cách đặt câu hỏi và chờ đợi câu trả lời. *Người biết tất cả* thường chỉ biết đặt câu hỏi mà nôn nóng không chờ được câu trả lời. Bạn hãy nhớ rằng không ai biết tất cả các câu trả lời cho mọi câu hỏi. Trên thực tế nếu bạn thôi không đặt câu hỏi và không nghe câu trả lời thì quá trình học hỏi và phát triển của bản thân bạn đã bị dừng lại. Đừng để những người mang mặt nạ “biết tất cả” đánh lừa bạn. Trên thực tế, có thể đó chỉ là tấm màn che đậy việc họ không biết gì.

CHUYỂN CÂU HỎI SANG NGƯỜI KHÁC

Nhiều khi cách trả lời hay nhất là không trả lời mà chuyển câu hỏi trở ngược lại người hỏi. Bằng cách này, tôi đã nhiều lần giúp bản thân mình thoát khỏi những tình huống khó xử. Nếu muốn làm một người lắng nghe tốt, bạn phải tỉnh táo và tập trung khi đối thoại. Thỉnh thoảng, trong khi người đối thoại đang trình bày, bạn nên bày tỏ sự quan tâm của mình bằng cách xác nhận lại hay thêm vào một câu chuyện minh họa cho những ý kiến mà người đối thoại vừa đưa ra. Đây cũng là cách giúp bạn trở thành một người đối thoại thông minh.

KHẮC PHỤC NHỮNG NHƯỢC ĐIỂM TRONG KHI ĐỐI THOẠI

Nhóm người Lạc quan

Mặc dù những người lạc quan dễ dàng trở thành trung tâm của các cuộc nói chuyện nhưng những người này cũng cần phải học cách lắng nghe. Nếu bạn thuộc tính cách này thì khi kể xong một câu chuyện, bạn hãy dừng lại và quan sát xung quanh. Mọi người có đang chăm chú nghe bạn nói không? Nếu thấy mọi người thờ ơ, lơ đãng thì bạn nên dừng lại. Một khoảnh khắc im lặng sẽ tỏ ra rất hiệu quả. Tiếp đó, bạn hãy đảo ngược vai trò từ một người nói thành người lắng nghe bằng cách đặt câu hỏi cho người khác. Biết đâu bạn sẽ ngạc nhiên trước những câu chuyện của mọi người.

Nhóm người Quyền lực

Mẫu người này nên biết kiềm chế bản thân. Hãy nhận thức rằng bạn vẫn có thể thuyết phục được mọi người mà không cần thiết phải điều khiển cuộc đối thoại. Hãy tham khảo ý kiến người khác, đừng ngắt lời và khoan vội tranh cãi. Mọi người đều cần đến kiến thức phong phú mà bạn tích lũy được nhưng hãy chọn cách thuyết phục nhất để truyền đạt những kiến thức ấy.

Nhóm người Trầm tĩnh

Nếu thuộc nhóm người này, bạn hãy tin rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng hoàn hảo; thế nên nếu bạn chỉ phát biểu ý kiến khi có quanh mình một nhóm người biết đánh giá đúng những gì bạn nói thì có lẽ bạn sẽ phải im lặng mãi. Hãy sẵn lòng lắng nghe ý kiến của tất cả mọi người, cho dù đó là những ý kiến chưa được mạch lạc, rõ ràng. Khi trò chuyện, hãy gần gũi và hòa đồng với mọi người hơn, đừng tỏ vẻ thông thái bởi kiến thức uyên thâm của bạn.

Nhóm người Ôn hòa

Những người này sẽ chẳng bao giờ tranh cãi, áp đặt hay phê bình người khác. Đây là mẫu người dễ chịu nhất trong số các loại tính cách và hiếm khi làm mất lòng người khác. Tuy nhiên, mẫu người này dễ bị đánh giá là nhàm chán vì không biểu lộ cảm xúc cá nhân. Hãy chia sẻ và thảo luận quan điểm riêng của bạn với mọi người. Khi người ôn hòa thể hiện cảm xúc thật của bản thân, họ sẽ trở nên gần gũi và thú

vị hơn với người đối thoại.

RÈN LUYỆN TƯ DUY VÀ BỔ SUNG KIẾN THỨC

Charlie Jones đã tuyên bố với mọi người rằng: "Hình ảnh của bạn trong 5 năm nữa phụ thuộc vào những người bạn gặp và những quyển sách bạn đọc ngày hôm nay". Thật vậy, nếu bạn không liên tục nuôi dưỡng trí não bằng thông tin mới thì trí não của bạn sẽ dần dần bị suy yếu đi. Tuy nhiên, trong thời đại của công nghệ thông tin và dưới áp lực căng thẳng của cuộc sống, thói quen đọc sách dường như đã không được duy trì thường xuyên bởi nó chiếm nhiều thời gian và đòi hỏi sự kiên nhẫn. Dù vậy, bạn hãy cố gắng duy trì thói quen tốt này bởi mỗi quyển sách bạn đọc ngoài mục đích hiển nhiên là nâng cao kiến thức, còn giúp tâm hồn bạn thêm rộng mở. Với những trang sách, bạn sẽ hiểu thêm về cuộc sống, về các giá trị tinh thần; đồng thời còn củng cố, bồi đắp thêm động lực sống và làm việc cho bản thân bạn. Nếu trước mắt bạn chỉ toàn là rối rắm và tuyệt vọng, hãy đọc sách để kiếm tìm sự bình yên và cảm hứng. Hãy học cách yêu cuộc sống này qua những trang sách. Henry David Thoreau đã từng nói: "Có rất nhiều người đã bước sang trang mới của cuộc đời nhờ đọc sách".

NHẬN DIỆN NHỮNG KHIẾM KHUYẾT CỦA BẢN THÂN

Khi chuẩn bị để thực hiện mơ ước, chúng ta cần phải xác định rõ đâu là những khiếm khuyết của bản thân, để từ đó chọn lựa những mục tiêu nào không bị ảnh hưởng bởi khiếm khuyết ấy hoặc có kế hoạch khắc phục những khiếm khuyết.

Diễn viên truyền hình nổi tiếng Lou Ferrigno là người đã bản lĩnh vượt qua được những khiếm khuyết bản thân. Năm lên ba tuổi, ông mắc bệnh nhiễm trùng ở tai, mất đi 70% thính lực khiến cho việc giao tiếp trở nên vô cùng khó khăn. Bất chấp khiếm khuyết lớn này, ông vẫn ước mơ trở thành một diễn viên điện ảnh và đã nỗ lực chuẩn bị mọi thứ để thực hiện ước mơ cháy bỏng của mình. Ông lao vào luyện tập thể hình và đã giành được danh hiệu Lực sĩ Thể hình Thế giới. Nhờ danh hiệu này, ông được chọn vào vai Hulk – một vai diễn phụ không cần lời thoại. Thấy mình có cơ hội tiếp tục lên truyền hình, ông bắt đầu tập nói và diễn xuất. Khi được tạp chí America West phỏng vấn, Lou đã phát biểu: "Tôi muốn trở thành một diễn viên từ năm tôi 12 tuổi. Đó là bí mật mà tôi không kể cho bất kỳ ai bởi tôi biết mình sẽ

bị cười nhạo. Nhưng ước mơ đó là động lực để tôi vượt qua khuyết điểm của bản thân, để được công nhận và sống như một người bình thường". Rõ ràng, để trở nên nổi tiếng như ngày hôm này, Lou Ferrigno đã phải nỗ lực trong rất nhiều năm. Ông đã biết chuẩn bị nền tảng tốt cho ước mơ của mình.

TÌM NGƯỜI CỐ VẤN

Bạn có muốn được ai đó làm cố vấn cho bạn không? Bạn có thích được học hỏi từ người có kinh nghiệm hơn bạn trong công việc không? Bạn có thấy mình sẽ tiếp thu hiệu quả hơn với người mà bạn có thể thoải mái đặt ra mọi câu hỏi và được giải đáp tận tình? Người cố vấn thường là người giàu kiến thức, sẵn sàng chia sẻ thông tin với bạn và luôn khuyến khích bạn phấn đấu trong công việc, kích thích động lực, thách thức khả năng tư duy của bạn và hướng bạn tiến về phía trước.

Dưới đây là một số gợi ý cho bạn trong việc tìm kiếm một người cố vấn cho mình:

1. Hãy tìm người cố vấn trong công ty, nhưng tốt nhất là không thuộc bộ phận bạn đang trực tiếp làm việc.

2. Mở rộng mối quan hệ và mạnh dạn tiếp xúc với những người có cấp bậc cao hơn bạn. Họ chính là những người tư vấn hiệu quả cho bạn trong nhiều trường hợp.

3. Đồng nghiệp có thể cũng là người cố vấn đúng lúc. Bạn có thể học được rất nhiều điều từ những người ngang bằng hay thậm chí thua bạn về cấp bậc.

4. Mỗi người đều có một sở trường riêng, vì vậy bạn hãy tìm cho mình nhiều người cố vấn. Hầu hết những người thành công đều có nhiều hơn một cố vấn.

5. Một khi bạn đã tìm được người cố vấn cho mình, đừng ngại làm cố vấn cho người khác. Hãy chia sẻ ước mơ của bạn với họ. Chia sẻ không có nghĩa là mất đi; chia sẻ là nhân thành công của mình lên gấp bội.

"Điều quan trọng là

mơ ước rồi bắt tay

vào thực hiện ngay.

Sẽ là sai lầm nếu bạn

mơ ước rồi nghĩ rằng

mình sẽ thực hiện.”

- Osward Chambers

PHẦN 3. THEO ĐUỔI ƯỚC MƠ

“Nếu bạn có một ý tưởng hay,

hãy tin tưởng, theo đuổi đến cùng

và đừng để bất cứ điều gì cản trở

niềm tin của bạn.”

- Khuyết danh

Trong buổi phát sóng kỷ niệm 20 năm làm công việc của một DJ (Disc Jockey – người chỉnh nhạc) tại đài phát thanh KVIL Dallas-Fort Worth, Ron Chapman đã phát biểu: “Trên thực tế là chúng tôi đang làm cùng một công việc mà chúng tôi đã bắt đầu từ hai mươi năm về trước và việc gặt hái thành công từ công việc vô cùng quen thuộc là một kết quả khá ấn tượng”. Liệu một công việc quen thuộc như thế có khiến bạn cảm thấy nhàm chán không? Có phải đã đến lúc bạn cần phải thực hiện sự thay đổi không? Câu trả lời sẽ là không nếu đó là công việc bạn yêu thích và có ý nghĩa. Riêng với em trai tôi thì sự thay đổi là không cần thiết bởi Ron đang là tâm điểm của sự chú ý và nổi tiếng khi tất cả các đài phát thanh trong nước đều bắt chước theo phong cách của em. Đã có rất nhiều buổi nói chuyện do các DJ - những người được em tôi đào tạo - tổ chức để thảo luận và học hỏi những bí quyết thành công của Ron.

Ron đã đạt được thành công như thế nào? Thời báo *Dallas Times Herald* viết rằng ở một thành phố mà những câu chuyện về sự nổi tiếng luôn là đề tài hấp dẫn mọi người thì câu chuyện của Ron Chapman được nhắc đến nhiều nhất: “Bất cứ ai cũng muốn khám phá những bí quyết thành công của Chapman. Các đài phát thanh ở những thành phố khác đã gửi phóng viên đến thu âm lại chương trình *Ron Chapman and the Morning Group* với hy vọng có thể giải mã được “công thức” mà Chapman đã sử dụng để thu hút được lượng khán giả khổng lồ đến thế. Nhưng thành công của Chapman vẫn còn là một điều bí ẩn. “Công thức mang tên Chapman” được mọi người đem áp dụng nhưng rồi lại thất bại và Chapman vẫn là ông vua của các chương trình phát sóng vào giờ cao điểm buổi sáng”.

Làm sao em tôi có thể giữ vững vị trí độc tôn trong suốt một thời gian dài như thế? Nhiều năm trôi qua, tôi đã nghiên cứu và khám phá một số quy tắc có thể phá vỡ những bí ẩn đằng sau sự thành công vang dội ấy.

1. Hiểu rõ tính cách của bản thân để sử dụng và phát huy tối đa những ưu điểm của mình. Tôi đã từng gặp rất nhiều người tỏ ra không hài lòng với những gì mà họ đang làm. Khi tìm hiểu thì tôi mới biết những người này hoặc phải làm công việc không phù hợp với tính cách của họ do bị ép buộc bởi bố mẹ hoặc công việc họ đang làm chỉ là cách thức an toàn, ổn định và đảm bảo nhất đưa họ đến thành công.

Từ khi còn nhỏ, Ron đã sớm nhận ra rằng tương lai của mình được quyết định bởi sự kết hợp sức mạnh của hai kiểu tính cách - những đặc điểm của sự *lạc quan:* hay nói, hướng ngoại, sáng tạo, nhanh nhẹn, vui vẻ và quyền lực: nóng tính, mạnh mẽ, quyết đoán, tập trung, có định hướng, kiên trì. Khi Ron dám ước mơ rằng mình sẽ trở thành một phát thanh viên nổi tiếng thì em đã theo đuổi ước mơ của mình bằng cách sử dụng tất cả những khả năng mà em có. Ron không hề chùn bước trước những lời khuyên can của mẹ và cuối cùng mẹ tôi đành phải nhượng bộ vì em đã kiên quyết không chịu từ bỏ ý định để "chỉ làm người bình thường" như mẹ tôi mong muốn; để chỉ tập trung vào các bài học lịch sử hay giải những phép toán như các thầy cô kỳ vọng. Quyết tâm của em không hề bị suy suyển bởi lối suy nghĩ chung của mọi người rằng chẳng có điều gì thú vị trên sóng phát thanh.

Vì hiểu rõ bản thân và ước mơ của mình nên Ron đã mạnh dạn từ chối đảm nhiệm những công việc không thuộc sở trường. Mỗi ngày, Ron chỉ thực hiện những công việc đã được em hoạch định sẵn. Hiếm khi em để sự tập trung của mình đi chệch hướng sang những chi tiết lặt vặt ngoài lề, mà chỉ chuyên tâm khai thác những mặt mạnh của mình. Khi cùng với tôi bàn luận về vấn đề tính cách, em đã nhận ra mình có tính cách mạnh mẽ và thân thiện. Em hiểu rằng mình sinh ra là để trở thành một người hạnh phúc và biết kiểm soát bản thân. Và em cũng biết rằng cuộc sống còn nhiều điều thú vị khác đang chờ đón em khám phá và cảm nhận. Những điểm mạnh của sự lạc quan đã được Ron khai thác tối đa để giúp mọi người có thể tận hưởng niềm vui trên sóng phát thanh. Nhưng khi bước ra khỏi phòng thu, Ron lại trở về mẫu người Quyền lực để kiểm soát, điều hành công việc với

những quyết định sáng suốt, kịp thời.

Tôi vẫn còn nhớ có lần Ron đưa mẹ và tôi đến New York để xem buổi biểu diễn ca nhạc của diễn viên Robert Preston, người nổi tiếng qua vai diễn giáo sư Harold Hill trong bộ phim *The Music Man*. Sau buổi diễn, Ron mang theo chiếc máy thu âm ra phía sau sân khấu để tìm Robert Preston. Mẹ tôi vô cùng hoảng sợ vì lo rằng cả ba chúng tôi bị bắt giữ. Khi nhân viên bảo vệ hỏi chúng tôi đi đâu, mặt mẹ tôi tái xanh nhưng Ron đã nhanh trí trả lời: "Tôi đến để phỏng vấn Ngài Preston".

"Xin đi lối này!". Người bảo vệ mỉm cười hướng dẫn chúng tôi.

Ron hào hứng bước tiếp nhưng mẹ tôi vẫn chưa hết lo lắng nên níu tay Ron lại rồi nói:

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ phát hiện chẳng có cuộc phỏng vấn nào cả?".

"Chúng ta cứ thử xem sao", tôi cũng hào hứng theo Ron nên vội trấn an và kéo mẹ theo. Chúng tôi băng qua một con hẻm tối tăm, đến bãi đậu xe và đi thêm vài bước nữa để bước vào một chiếc xe thùng. Nhân viên bảo vệ nói lớn vào bên trong: "Ông Chapman đang chờ để phỏng vấn ngài đấy ạ!".

Trước sự ngạc nhiên của mẹ tôi, và cả của tôi; Robert Preston mời cả ba chúng tôi bước vào bên trong xe và đón tiếp nồng nhiệt. Đúng như những hình dung trước đó của tôi về hình ảnh của các ngôi sao, ở Robert toát lên phong thái tự tin với cách ăn mặc thật lộng lẫy, sang trọng. Thêm một sự ngạc nhiên nữa là Robert không hề hỏi bất cứ một câu nào để xác minh tính xác thực về danh phận của chúng tôi mà sẵn sàng trả lời từng câu hỏi của Ron với một thái độ thân thiện, hòa nhã; thậm chí, chúng tôi còn được mời ăn sôcô- la đựng trong một cái khay bằng pha lê rất đẹp nữa. Bước ra khỏi xe sau khi Ron hoàn thành bài phỏng vấn, mẹ tôi thở dài nhẹ nhõm rồi nói: "Cuộc đời mẹ chắc phải tổn thọ 10 năm rồi!". Lúc ấy, trong lòng tôi dâng lên cảm giác vừa tự hào vì có đứa em trai như Ron, vừa nể phục sự liều lĩnh của Ron và khả năng của em trong việc tạo niềm vui và sự hào hứng mọi lúc, mọi nơi.

2. Kiên định đến với thành công. Khác với một số DJ khác luôn lo

lắng không biết mình có đủ khả năng để thành công hay gắn bó lâu dài với nghề này không, riêng Ron đã xác định ngay từ đầu rằng em sẽ là người đứng ở vị trí cao nhất trong lĩnh vực này. Một DJ cũng là một đối thủ cạnh tranh của Ron đã từng thừa nhận: “Ron Chapman quả thật là một người DJ xuất sắc của mọi thời đại. Anh chưa bao giờ đầu hàng bất kỳ khó khăn nào”. Một nhân vật kỳ cựu khác cùng làm trong nghề phát thanh tuyên bố: “KVIL là đài phát thanh có sức cạnh tranh rất mạnh. Điều này đã giúp cho thành công của Ron càng thêm vang dội một cách đáng kinh ngạc. Nhưng nguyên nhân thật sự vẫn do Ron là một tài năng lớn và là một người luôn hết mình với công việc. Tôi không hề ngạc nhiên khi nghe ai đó nói rằng phần lớn danh tiếng và uy tín của đài phát thanh KVIL được quyết định bởi Ron Chapman”.

Sự thành công của Ron xứng đáng để mọi người nhắc đến và tôn vinh bởi thời điểm Ron đến với đài KVIL là thời điểm em đang rất nổi tiếng với chương trình truyền hình dạy khiêu vũ *Sump’n Else*. Ron đã chấp nhận thử thách lớn nhất trong sự nghiệp của mình là nỗ lực để làm hồi sinh một đài phát thanh đang ở trong tình trạng sa sút đến mức không hề có tên trong bảng xếp hạng các đài phát thanh. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng sự ra đi của Ron là một quyết định sai lầm. Ron phát biểu với giới truyền thông: “Sau khi rời khỏi đài truyền hình, tôi nhận được rất nhiều lời đề nghị. Có một lời đề nghị rất hấp dẫn ở Pittsburgh với thù lao cao hơn cả số tiền mà tôi từng nghĩ mình có thể kiếm được. Nhưng tất cả những điều đó đơn thuần chỉ là công việc. KVIL không chỉ cho tôi cơ hội làm được công việc mình yêu thích mà còn là nơi tôi có thể thoải mái thể hiện chính mình. Nhưng điều thực sự đã tạo động lực cho tôi chính là những cuộc trò chuyện của tôi với những người trong lĩnh vực truyền thông. Đa số họ đều có chung nhận xét rằng: ‘Ron ạ, chúng tôi yêu mến anh, nhưng chẳng còn cách nào khác để cứu vãn KVIL ngoài việc phải ngưng hoạt động’”.

Chính câu nói này đã kích thích sự quyết tâm của Ron. Khi chính thức về làm việc ở KVIL, Ron đã lên kế hoạch chi tiết và tự dàn dựng những chương trình phát sóng của mình. Em đã thổi vào những chiếc micrô lặng im của KVIL tất cả bầu nhiệt huyết và sự năng động của tuổi trẻ. Đi đến bất cứ nơi đâu, Ron cũng hào hứng giới thiệu về chương trình mà em đang thực hiện. Thế nhưng sự quan tâm ban đầu mà mọi người dành cho em chỉ dừng lại ở sự tò mò thoáng qua. Phải mất vài tháng sau, tại một buổi tiệc, Ron mới biết rằng chương trình

của em cũng đã có người lắng nghe khi một người phụ nữ chủ động đến làm quen với Ron: “Anh biết không, sáng nào tôi cũng đón nghe chương trình của anh trước khi đi làm đấy”. Thế là chương trình phát thanh của ngày hôm sau đã được Ron mở đầu bằng lời chào buổi sáng đến người phụ nữ này. Sau buổi sáng hôm đó, Ron nhận được rất nhiều cuộc điện thoại và thư xin được xướng tên trên sóng phát thanh vào mỗi sáng. Thành công của Ron bắt đầu từ những buổi sáng như thế!

Một DJ khác nói về Ron: “Ron là người khởi xướng cho tất cả những điều mới mẻ trong lĩnh vực phát thanh. Anh đã làm việc nghiêm túc để trở thành nhân vật số một trong ngành. Vẫn chưa ai có khả năng thiết kế một chương trình đủ sức hấp dẫn để cạnh tranh với chương trình của Ron. Nhiều năm qua, rất nhiều nơi cố gắng mời Chapman về hợp tác nhưng không thể. Cái họ không có được đó là nền tảng gắn bó lâu dài và thân thiết mà Ron đã có với KVIL. Tôi thật sự tin rằng Ron không phải là người dễ bị tác động”.

Trong khoảng thời gian mà các đài phát thanh quốc gia khác thu hẹp trọng tâm chỉ để phục vụ cho một vài thị trường nhất định, Ron vẫn kiến tạo một thế giới âm nhạc mang tính bao quát và đa dạng dành cho mọi đối tượng khán giả. Mọi người ra sức ngăn cản Ron và không ai tin rằng anh sẽ trụ lại được với nghề khi cố gắng làm hài lòng tất cả mọi người; nhưng Ron đã làm được. Và sau hơn hai mươi năm gắn bó với KVIL, Ron vẫn giữ vững ngôi vị số một của mình. Ron nói trong niềm hạnh phúc và tự hào: “Không phải đã hai mươi năm trôi qua và giờ đây chúng tôi đang bước sang giai đoạn thoái trào trong sự nghiệp; mà đã hai mươi năm trôi qua và chúng tôi vẫn luôn giành chiến thắng. Đây quả là một điều bất ngờ. Trên thực tế, chúng tôi vẫn đang giành chiến thắng tốt hơn cả những gì chúng tôi đã làm được trước đây”. Và ngày nay, em trai tôi vẫn tiếp tục với con đường sự nghiệp rộng thênh thang của mình.

3. Tiếp tục làm việc và đam mê thành quả lao động của bản thân. Điểm chung của những người thành công là luôn duy trì thái độ sẵn sàng với công việc. Chắc chắn không người thành đạt nào lại nghĩ đến thời điểm ngừng làm việc hay tự đặt ra mục tiêu nghỉ ngơi. Khi bắt đầu theo đuổi một mục tiêu nào đó, hầu như tất cả mọi người đều nghĩ làm thế nào để vượt qua chặng đường phía trước để đến đích cuối cùng. Đích cuối cùng này là sự thành công của mục tiêu chứ không phải là điểm dừng. Thành công sẽ nối tiếp thành công khi bạn

biết kết nối những mục tiêu, để không có khoảng trống trong sự nghiệp của mình.

Ron Chapman đã sẵn sàng trả giá cho việc vươn đến vị trí đỉnh cao của mình. Con gái Melanie của Ron đã phát biểu về cha mình: “Dường như bố tôi sinh ra là để kết duyên với đài phát thanh KVIL. Toàn bộ thời gian, kể cả những khoảng thời gian rảnh lẽ ra phải dành cho mẹ và tôi, cũng đều buộc phải nhường lại cho KVIL. Trong tâm trí bố tôi luôn tràn ngập ý tưởng dành riêng cho KVIL. Khi còn nhỏ, tôi vẫn thường so sánh và thầm ghen tị: ‘Chẳng lẽ đối với bố, cái đài phát thanh KVIL kia lại quan trọng hơn gia đình sao?’. Nhưng giờ đây, tôi đã hiểu được rằng KVIL thực sự là nguồn cảm hứng vô cùng quan trọng trong cuộc sống của bố tôi”.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều có thể trở thành chất liệu cho chương trình của em trai tôi. Ron chế biến “món ăn tinh thần” cho thính giả từ những “nguyên vật liệu” đơn giản và dễ tiếp nhận trong cuộc sống hằng ngày. Trước khi vào phòng thu mỗi sáng, Ron đọc lướt qua các trang báo để thu thập những tin tức nóng nhất trong ngày để cập nhật thông tin cho thính giả của mình. Ron cũng tham khảo cách dẫn chương trình của những người nổi tiếng trong lĩnh vực truyền hình thời đó như David Letterman, Johnny Carson và Arsenio Hall để học hỏi những điều thú vị và bổ sung vào cách diễn xuất của mình.

Những DJ nổi tiếng cùng thời với Ron thường có một nhóm các nhà quản lý, sản xuất riêng. Nhóm này sẽ chịu trách nhiệm điều phối chương trình sao cho chất lượng được đảm bảo là cao nhất. Riêng Ron thì tự mình làm tất cả. Em tự chỉnh nhạc, tự xoay xở với những phím điều khiển âm thanh. Trong mỗi chương trình, em đều ghi âm lại những cuộc gọi điện của thính giả - những người gọi đến để trao đổi về chủ đề âm nhạc ngày hôm ấy hoặc để gửi cho anh những mẩu chuyện hài hước vui nhộn giúp chương trình thêm phần phong phú. Bản thân tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy Ron nghĩ ra cách thức kết nối nhiều cuộc gọi của các thính giả lại với nhau, tạo nên những tràng cười bất tận, rồi Ron cho phát sóng đoạn ghi âm đã được biên tập lại này để các thính giả đang theo dõi chương trình cùng thưởng thức. Ron luôn muốn mọi người có cảm giác bình an, thư thái khi bắt đầu một ngày mới. Ron muốn mọi người bước vào guồng quay áp lực của cuộc sống này bằng tâm thế thật sự thoải mái.

“Nếu không có những lời động viên từ chương trình của anh, chắc là tôi không thể gượng dậy mỗi sáng khi nghĩ tới những nỗi đau của mình.” - Một phụ nữ đã gửi thư tâm sự với Ron.

“Anh là điểm tựa tinh thần mỗi khi tôi gặp khó khăn và mất định hướng trong cuộc sống.” - Một cuộc điện thoại mà Ron từng nhận được lúc đêm khuya.

Những lời động viên, chia sẻ từ thính giả khắp nơi đã thắp lên ngọn lửa nhiệt huyết và đam mê nghề nghiệp của Ron. Sự làm việc không ngơi nghỉ và khả năng thu hút sự quan tâm của mọi người đã thể hiện sự cống hiến tận tình của Ron dành cho thành phố Dallas và Fort Worth.

Mục tiêu duy nhất và kiên định là giữ vững ngôi vị dẫn đầu cho đài phát thanh KVIL đã giúp em tôi duy trì được sự hứng thú với công việc trong suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ mỗi ngày.

Một trong số các con đường dẫn đến thành công nhanh nhất trong lĩnh vực phát thanh là được làm việc trực tiếp với Ron. Em tôi sẵn sàng hướng dẫn tận tình và chu đáo nhưng không hề nương nhẹ với những lỗi sai. Con người Ron có sự quyết đoán và cả nóng nảy khi muốn nhìn thấy mọi thứ phải được tuân thủ theo cách của em. Ron luôn đặt ra những tiêu chuẩn khắt khe trong nghề nghiệp để bản thân em cũng xem đó là mục tiêu để phấn đấu. Do vậy, những người cộng tác cùng Ron thường cảm thấy bị áp lực trước sự kỳ vọng của em. Khi được hỏi có cảm thấy ganh ghét với một đối thủ như Ron hay không, một DJ của chương trình buổi sáng trả lời: “Ghét anh ấy ư? Điều đáng tiếc lớn nhất của tôi là chưa từng được làm việc chung với anh ấy. Tôi tin chắc rằng có rất nhiều thứ mà tôi phải học hỏi từ anh ấy”.

“Đài phát thanh KVIL và Ron Chapman là một hình mẫu lý tưởng mà rất nhiều đài phát thanh khác mong ước, khát khao. Không có đài phát thanh nào thu hút được lượng thính giả lớn như KVIL, và không có ai tài năng và yêu nghề như Ron Chapman.” - Một chuyên gia tham vấn đã nhận định.

4. Khả năng nhận diện nhu cầu xung quanh và tìm cách đáp ứng những nhu cầu đó. Mặc dù vô cùng bận rộn nhưng Ron vẫn dành thời gian để quan tâm và giúp người khác tiến bộ trong sự nghiệp. Em sẵn lòng truyền lại kinh nghiệm của mình cho những người khác mà

không cần nhận lại điều gì. Có lần, khi đang lắng nghe phần trình diễn của một DJ mới tuyển vào, Ron chợt nhận thấy có nhiều khoảng thời gian chết trong buổi trình diễn của anh ta. Đây là điều không chấp nhận được đối với một DJ. Ron liền thu âm lại phần trình bày của anh chàng đó; sau đó chỉnh sửa lại từng đoạn và tạo nên một bản thu âm mới. Ron gọi chàng trai vào để khen ngợi về sự tiến bộ của anh ta và đề nghị anh ta cùng nghe lại đoạn băng ghi âm chương trình của mình. Ron mở lên đoạn băng đã được chỉnh sửa và theo phản xạ nghề nghiệp, chàng trai bắt đầu thả hồn theo điệu nhạc, lắc lư đôi chân, gương mặt thư giãn. Khi đoạn băng đã hết, chàng trai mỉm cười và có vẻ rất tự hào về chính mình.

"Anh có tự tin rằng mỗi ngày anh đều làm được như thế không?", Ron hỏi chàng trai.

"Tôi tin chắc là như thế!"

"Vâng, tôi cũng sẽ tin như thế nhưng không phải là vào lúc này". Nói rồi Ron bật đoạn băng gốc lên. Chàng trai sững sờ, như muốn chết lặng. Ron đưa cả hai cuốn băng cho anh ta và tiễn anh ra về. Chừng đó cũng đủ để chàng trai hiểu được vấn đề và nhìn lại mình.

Với Ron, cho dù bạn làm bất cứ nghề nghiệp nào, bạn chỉ thành công khi hiểu được đối tượng khách hàng mà mình đang hướng tới. Góp phần không nhỏ trong thành công của Ron là sự thấu hiểu sâu sắc của em dành cho mọi người xung quanh, thể hiện ở việc Ron luôn trân trọng các mối quan hệ mà mình xây dựng được.

Quyết định đầu tiên của Ron khi mới đến KVIL là đáp ứng nhu cầu của mọi thính giả. Điều này tưởng như là một vấn đề hiển nhiên đối với một đài phát thanh nhưng điều cần chú ý là lúc bấy giờ, KVIL chưa có lượng thính giả nhất định nào cả. Ron nhanh chóng xác định ngay hai điều mấu chốt để có được thính giả, đó là trân trọng phụ nữ và đề cao thành phố Fort Worth.

Trong xã hội của những năm 1970, phụ nữ vẫn chưa được giải phóng hoàn toàn, cuộc sống của họ vẫn tập trung xung quanh gia đình, con cái. Họ thường là đề tài tán gẫu của các quý ông trong những lúc rảnh rỗi. Báo chí thì đầy những câu chuyện hài viết về những khuyết điểm của phụ nữ. Riêng Ron đã không theo trào lưu chung mà đã nâng giá trị của người phụ nữ lên khi ưu tiên phát sóng

những tấm gương nỗ lực vượt lên số phận, những thành tựu mới nhất của nữ giới để mọi người có một cái nhìn chính xác và khách quan hơn về phụ nữ. Những thiện chí và nỗ lực của Ron cuối cùng cũng đã được các quý bà quý cô chú ý. Kết quả là KVIL đã thu hút được một lượng thính giả nữ trung thành trong độ tuổi từ 18 đến 50. Thời báo *Dallas Times Herald* đã nói rằng: "Đứng từ góc độ nhân khẩu học, Ron Chapman đã có định hướng chính xác vì phụ nữ luôn chiếm số lượng nhiều hơn nam giới".

Đóng góp tiếp theo của Ron là làm thay đổi suy nghĩ của mọi người về thành phố Fort Worth. Để giảm thiểu những suy nghĩ như đây là thành phố nhàm chán, tẻ nhạt, Ron đã liên tục phát sóng những bài viết về Fort Worth. Các bài viết tập trung vào nét văn hóa, lối sống, lịch sử, phong tục để mọi người cảm thấy yêu mến và gần gũi hơn với thành phố này. Bằng cách đối xử đầy trân trọng với Fort Worth, Ron đã có thể thu hút thêm một lượng khán giả nhất định.

5. Xây dựng niềm tin và trở nên đáng tin cậy. Làm sao bạn có thể xây dựng được lòng tin trong một lĩnh vực kinh doanh có quá nhiều sự quảng cáo thổi phồng, cường điệu? Làm sao bạn có thể khiến mọi người tin tưởng mà không đòi hỏi bất kỳ sự kiểm chứng nào? Điều quan trọng là bạn phải luôn thực hiện những gì bạn đã hứa. Nhiều năm trôi qua, em trai tôi đã xây dựngđược một niềm tin tuyệt đối nơi các thính giảđược một niềm tin tuyệt đối nơi các thính giả. Nếu giải thưởng cho những thính giả liên tục giải đáp đúng chuyên mục đố vui hàng tháng là một chiếc xe hơi, thì cuối năm Ron sẽ trao một chiếc xe hơi đã được đóng thuế để có thể sử dụng được ngay. Nếu Ron đã tuyên bố rằng tác giả những bài viết được chọn phát sóng sẽ được thưởng chuyến du lịch cuối tuần thì những người may mắn ấy chỉ việc đến hãng du lịch theo đúng lịch hẹn để tận hưởng chuyến đi mà không phải bỏ thêm khoản chi phí nào. Ron không ràng buộc mọi người bằng những câu nói điều kiện. Chính điều này đã khiến Ron Chapman chiếm được lòng tin nơi những người chưa từng gặp anh.

Một bài báo đã viết về Ron: "Ron Chapman không chỉ là một DJ của các fan hâm mộ âm nhạc, mà còn là một người bạn thân thiết và đáng tin cậy của họ. Họ không chỉ bày tỏ sự yêu mến đối với Ron bất cứ khi nào bắt gặp anh ấy ngoài đường, mà họ còn công khai bênh vực cho anh trước những lời đồn thổi không hay về Ron hay về chương trình của anh ấy". Đó chính là lòng tin và sự tôn sùng mà mọi người dành riêng cho Ron Chapman.

Trước sự kiện quyên góp tiền vào ngày 31 tháng 3, các báo chí đồng loạt đưa tin về Ron:

"Các thính giả đã đặt niềm tin tuyệt đối nơi Ron Chapman. Họ lắng nghe và lưu tâm tất cả những gì anh ấy nói, và làm theo những gì anh diễn đạt. Sự tin tưởng này là một thành công bất ngờ đối với những người làm lĩnh vực phát thanh, nhưng lại đặt lên vai anh ấy những áp lực và trách nhiệm lớn lao."

"Mặc dù chưa biết chính xác Ron Chapman sẽ làm gì với số tiền đóng góp nhưng tất cả mọi người đều tin rằng đó là một việc làm có ý nghĩa xã hội."

"Không có bất kỳ lý do nào được nêu ra, không có bất kỳ cuộc thi nào được tổ chức, không có chương trình gây quỹ nào được xác định; thế nhưng mọi người vẫn hào hứng gửi tiền để được đóng góp một phần công sức trong kế hoạch 'chưa biết' của anh. Họ cảm thấy tự hào và kiêu hãnh vì điều đó. Tất nhiên, họ không làm thế bởi một ý tưởng bất ngờ nào đó đáng giá 243 ngàn đô-la, mà vì Ron Chapman đã xây dựng được niềm tin trong lòng mọi người rằng anh là một người có trách nhiệm với việc làm của mình."

Làm cách nào để bạn có thể chiếm được lòng tin của tất cả mọi người như thế? Bí quyết là sống chân thành và biết thực hiện lời hứa.

6. Sống chuẩn mực. Một số người khi đạt đến một vị trí thành công và nổi tiếng đã thay đổi phong cách sống thường ngày. Bên cạnh những thành tựu nổi bật, họ cũng đã trở thành đề tài bàn tán cho giới truyền thông bởi những cách hành xử thiếu chuẩn mực. Thế nhưng, dù đã là một người nổi tiếng, Ron vẫn duy trì cuộc sống của mình như trước kia. Em không cố tình tạo sự nổi bật hay thu hút người khác bằng những hành động khác lạ. Trong suốt chiến dịch quảng bá cho chương trình Hai mươi đô-la của Ron, một tờ báo ở New Orleans đã đăng bài viết rằng: "Liệu bạn có sẵn sàng giao tiền của mình cho người mà bạn chưa bao giờ gặp mặt không? Chắc chắn là không! Nhưng Ron Chapman ở đài phát thanh KVIL, Dallas đã làm được điều này. Không thể phủ nhận rằng chiến dịch Hai mươi đô-la là một bằng chứng rõ nhất khẳng định rằng Ron đã được người dân Dallas ủng hộ và tin tưởng. Anh là một biểu tượng của sự thành công và hơn thế, đó là thành công ngoài mong đợi".

Sau khi đọc bài báo trên, một thính giả hâm mộ Ron đã viết một lá thư phản hồi gửi đến tác giả bài báo. Nội dung lá thư đã được đăng trong số báo phát hành tiếp theo, trong thư có đoạn:

Tôi vô cùng vui sướng khi đọc được bài báo tốt đẹp viết về DJ Ron Chapman - người mà tôi rất ngưỡng mộ. Tôi chưa được hân hạnh gặp Ron Chapman, tôi chỉ biết đến anh qua những chương trình trò chuyện buổi sáng. Đúng là anh ấy đã chiếm được niềm tin của mọi người, nhưng sự thành công của anh ấy không phải là bất ngờ hay ngoài mong đợi; mà đó là kết quả của những nỗ lực suốt nhiều năm để đem đến niềm vui cho thính giả ở Dallas. Với chiến dịch Hai mươi đô-la, không ai ngần ngại khi gửi tiền cho Ron bởi anh ấy đã chứng tỏ được rằng mình là người trung thực, là tấm gương mẫu mực trong cách sống và làm việc, là người có trách nhiệm với hành động của mình. Người dân Dallas không chút nghi ngờ rằng anh ấy sẽ sử dụng đúng mục đích số tiền mà anh ấy đề nghị mọi người gửi. Và cũng như mọi người, tôi luôn muốn được tham gia vào bất cứ dự án nào của Ron Chapman. Tôi cảm thấy tự hào vì điều đó.

7. Luôn tỏ ra hài hước, vui nhộn. Khi được hỏi: “Đặc điểm tính cách nào của Ron là thu hút nhất?”, tất cả mọi người ở Dallas đều có chung câu trả lời: “Ron biết làm chúng tôi cười và giúp chúng tôi thư giãn. Dường như anh ấy có khả năng làm giảm nhẹ mọi vấn đề khó khăn”. Một buổi sáng đầu tuần, khi đang bị kẹt cứng trong dòng xe cộ đông đúc, tôi liền bật chương trình của Ron lên nghe để giảm đi cảm giác phải chờ đợi từng chút một. Đến phần pha trò của Ron, tôi bật cười thoải mái và nghe thấy tiếng cười của những người xung quanh. Thì ra mọi người cũng đang nghe chương trình của Ron. Tôi liền hạ cửa xe nói với người ngồi trong chiếc xe bên cạnh: “Ron Chapman là em trai tôi đấy!”.

“Tôi không biết đấy có phải là em trai của chị hay không nhưng chương trình này rất thú vị!”

Không lâu sau, các cánh cửa xe khác cũng được hạ xuống và tất cả những ai đang mệt mỏi vì phải chờ đợi đã trở thành bạn mới của nhau, cùng lắng nghe, cùng cười vui, cùng pha trò. Một lượng lớn khán giả đã tìm thấy điều tốt đẹp trong một tình huống tồi tệ. Ron luôn có khả năng tạo ra niềm hứng khởi cho người khác trong những tình huống như thế, Ron giúp các thính giả của mình vơi đi gánh nặng, và xóa sạch những lo lắng mà họ đang phải đeo mang.

Ngay từ lúc mới đảm nhận chức vụ điều hành tại KVIL, Ron đã nhấn mạnh đến những thông điệp tích cực trong các chương trình. Em không muốn thính giả phải nghe quá nhiều điều tiêu cực. Ron muốn mỗi sáng, khi mọi người vừa thức dậy, thì tâm trí sẽ được tiếp nhận ngay những thông tin vui vẻ nhằm tạo cảm giác hưng phấn cho một ngày làm việc mới. Với những sự kiện nhạy cảm, nóng bỏng hay tin tức thời sự, Ron không đề cập nhiều trong chương trình của mình vì em biết đa phần mọi người sẽ tiếp cận chúng bằng những kênh thông tin khác trong ngày. Ron tin rằng mọi nỗi đau buồn trong cuộc sống đều có thể được hóa giải bằng sự hài hước, hóm hỉnh và suy nghĩ tích cực, lạc quan.

THỂ HIỆN TÍNH CÁCH

Tất cả mọi người đều phải đối mặt với những vấn đề thường ngày của cuộc sống. Cho dù bạn làm việc trong lĩnh vực nghề nghiệp gì, có địa vị xã hội ra sao, bạn cũng cần phải biết sắp xếp để cân bằng mọi thứ. Không phải lúc nào cũng dễ dàng thực hiện được điều này. Một số người tôi từng trò chuyện nói rằng việc ước mơ và chuẩn bị thực hiện ước mơ đó dễ hơn nhiều so với việc theo đuổi ước mơ.

Một trong những bước đầu tiên để ổn định cuộc sống là phải thể hiện tính cách của chính mình và biến nó thành một công cụ đắc lực giúp bạn hiểu rõ bản thân và sống hòa thuận với người khác.

Nếu muốn tinh thông hay xuất sắc về bất cứ lĩnh vực nào trong cuộc sống, bạn phải không ngừng làm việc và rèn luyện. Sự may mắn tình cờ rất hiếm khi xảy ra. Nếu ước mơ của bạn là trở thành một người chơi dương cầm giỏi, bạn phải sẵn sàng bỏ thời gian học nhạc lý và kiên nhẫn luyện đàn theo từng nấc thang trình độ. Nếu bạn muốn trở thành vận động viên chạy ma-ra-tông, bạn phải thức dậy sớm mỗi ngày để tập luyện chạy bộ. Tương tự như thế, nếu muốn thấu hiểu tính cách của bản thân, bạn phải thể hiện chính mình trong những tình huống khác nhau đồng thời quan sát để tìm nét tương đồng cũng như sự khác biệt của mình với những người xung quanh.

Bạn hãy lưu ý rằng việc tìm hiểu tính cách không nhằm mục đích gắn nhãn mác cho ai đó hoặc chỉ để đưa ra những nhận định theo kiểu: “À, bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao bạn lại nói nhiều đến thế”; mà giúp bạn tiên liệu phản ứng và suy nghĩ của người khác nhằm lựa chọn cách thức xử lý vấn đề hay cuộc đối thoại sao cho hiệu quả và

đem lại lợi ích cao nhất.

Cách hiệu quả nhất để tìm hiểu tính cách là quan sát người khác trong những tình huống đời thường. Tôi vẫn còn nhớ lần đi nghỉ cuối tuần gần đây nhất của vợ chồng tôi. Vào lúc hai giờ sáng, còi báo cháy trong khách sạn đánh thức chúng tôi kèm theo loa thông báo dồn dập: "Khách sạn đang phát hỏa. Xin mọi người hãy bình tĩnh đi theo lối cầu thang bộ. Không được sử dụng thang máy!". Chúng tôi vội bật dậy và trong khi Fred cố gắng thu gom tất cả những vật dụng có giá trị vào va li thì tôi lại bước đến tấm gương để xem lại mình trông như thế nào. Ngay lúc tôi định sửa lại mái tóc để trông gọn gàng hơn thì Fred cau có nói: "Em không cần phải làm đẹp để đi chết cháy đâu!". Thực sự, tôi không hề có ý định chết cháy, tôi chỉ muốn mình dễ nhìn hơn nếu gặp phải người quen mà thôi.

Chúng tôi nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Bên ngoài hành lang chen chúc đầy người. Chúng tôi đang ở tầng thứ mười bốn – tầng cao nhất của khách sạn. Đa số mọi người trông có vẻ hoảng sợ. Tuy vậy, cũng có một giọng nói lạc quan pha trò: "Lần đầu tiên tôi được ở trong một tình huống khẩn cấp như thế này". Một người nóng nảy cằn nhằn: "Biết đâu đây lại là một báo động giả!". Một người có gương mặt u sầu nhấm nhẳn: "Tôi sợ bị ai đó phá giấc ngủ lắm vì như thế là tôi sẽ phải khổ sở cả ngày". Một người có vẻ ngoài ôn hòa thì rên rỉ: "Sao họ không cho chúng ta sử dụng thang máy? Chắc chắn là sẽ đỡ khổ hơn rất nhiều".

Khi vừa đặt chân xuống tiền sảnh khách sạn, chúng tôi thấy những người lính cứu hỏa đang kéo lê những vòi nước đi về phía nhà bếp, nơi phát ra đám cháy. Chẳng thấy có gì là nguy hiểm, tâm trạng mọi người dần ổn định trở lại để chờ những hướng dẫn tiếp theo.

Nơi giúp bạn phân tích đầy đủ các loại tính cách chính là nơi xảy ra những tình huống khẩn cấp, bất ngờ và chưa có bất kỳ sự chuẩn bị nào trước đó. Đó là nơi bạn buộc phải thể hiện bản chất thật nhất trong con người. Chen chúc trong đám đông đó, tôi thử quan sát mọi người xung quanh và so sánh với những nghiên cứu về tính cách mà tôi thu thập được.

Ở phía thang máy là một phụ nữ với gương mặt sầu thảm đang khóc lóc với người bảo vệ để được vào thang máy và trở lên phòng lấy những món đồ trang sức quý giá. Người bảo vệ cao lớn và vẻ mặt lạnh

lùng vẫn đứng im, không thể hiện bất kỳ phản ứng hay thiện chí nhượng bộ nào. Khi người phụ nữ gặng hỏi tại sao không được sử dụng thang máy để trở về phòng vì đám cháy ở tận phía nhà bếp, anh ta trả lời: “Tôi không hỏi tại sao, tôi chỉ biết tuân theo những yêu cầu”.

Xô đẩy trong đám đông là một người phụ nữ trẻ, gương mặt vô cùng cau có, bực tức đang đẩy chiếc xe lăn chở người cha ốm yếu của cô. Trên mình ông gắn đầy các loại dây ống, bình truyền dịch, trông ông ấy như đang đứng giữa một lằn ranh mong manh giữa tuổi già suy yếu và cái chết. Người phụ nữ rất tức giận vì phải đem ông ra ngoài lúc nửa đêm như thế này. Cô loay hoay để tìm một chỗ ổn định cho người cha của mình; khi bắt gặp ánh mắt đang quan sát của tôi, cô liền quay sang tôi như thể tôi là trưởng ban giải quyết những lời phàn nàn vậy: “Chị biết không! Dịch vụ y tế trong khách sạn này thật không chấp nhận được. Cha tôi có thể chết ngay tại đây, thế nhưng chẳng có một nhân viên khách sạn nào tỏ ý quan tâm đến”. Ngay lúc này, loa phóng thanh vang lên một thông báo khác cho chúng tôi biết rằng đám cháy đã được dập tắt và mọi người có thể quay trở lại phòng. Tuy nhiên, mọi sự chú ý lại tập trung vào tình trạng nguy cấp của hai cha con người phụ nữ nóng tính ban nãy. Mọi người vội lùi ra để chừa một khoảng không gian thoáng rộng cho cha con họ. Phải mất một thời gian sau, bác sĩ của khách sạn mới đến kiểm tra tình trạng bệnh nhân.

Khi tôi và Fred vừa bước vào cửa thang máy, một cô gái trẻ trông rất vui vẻ yêu đời cũng bước vào theo. Cô ấy cười làm quen và nói: “Cái áo choàng của chị đẹp quá!”.

“Tôi cũng thích cái áo cô đang mặc”, tôi trả lời.

Sự chú ý của tôi đã khuyến khích cô ấy tiếp tục nói: “Trong chuyến du lịch này, tôi đã mua được một chiếc áo rất đẹp. Nền áo màu trắng điểm xuyết những bông hoa xanh nhỏ li ti. Lai áo được viền bằng đăng ten xanh đậm, chạy dọc hết phần thân trước, còn ngay ở cổ tay áo là những chùm hoa lưu ly được đính kết một cách cầu kỳ…”. Tôi cứ mong sao thang máy lên thật nhanh để thoát khỏi những lời “tâm sự” của cô gái trẻ nói nhiều này.

NHẬN BIẾT ĐIỂM MẠNH VÀ ĐIỂM YẾU BẢN THÂN

Bạn hãy tham khảo bản lược đồ sau đây về những điểm mạnh cũng như điểm yếu của bốn loại tính cách điển hình, xét riêng trong lĩnh vực kinh doanh:

Tính cách	Điểm mạnh	Điểm yếu
Lạc quan - Con người luôn tìm kiếm Niềm vui và những thách thức mới	Hài hước, không nghiêm trọng hóa vấn đề Thiết lập mối quan hệ khá tốt Tạo sự hứng khởi và nhiệt tình Biết cách động viên và nâng đỡ người khác "Thấp lửa" và đem lại niềm vui cho tập thể	Mau quên và không quan tâm đến chi tiết Đôi khi trở nên phấn khích, không kiềm chế bản thân Không được đánh giá là người nghiêm túc và đáng tin cậy Không thích hợp với việc quản lý ngân sách, tài chính
Quyền lực - Con người của Hành động và sự Hứng khởi	Có khả năng tác động đến hành vi người khác Kiểm soát hiệu quả kế hoạch và hiệu suất làm việc Đưa ra những chỉ dẫn rõ ràng và nhanh chóng Góp phần thúc đẩy nhóm đạt được thành quả cao Thường giữ vị trí lãnh đạo và có quyền hành để tăng sức thuyết phục	Nóng vội nên dễ làm người khác e sợ Dễ áp đảo và không đánh giá cao người khác Có thể là mối đe dọa cho những người thiếu kinh nghiệm và tự tin
Trầm tĩnh - Con người của Trật tự, Hệ thống và Kiến thức Hiểu biết	Có kiến thức chuyên môn sâu Hiệu quả trong việc lên kế hoạch và giải trình chi tiết Sắp xếp nơi làm việc gọn gàng, duy trì hệ thống lưu trữ, thống kê Nhạy cảm trước những nhu cầu của người khác Luôn đặt ra mục tiêu dài hạn cho nhóm Trung thực, đáng tin cậy	Luôn tìm kiếm sự hoàn hảo nên thường chỉ trích người khác Đôi khi có những suy nghĩ xa rời thực tế Luôn nghi ngờ khả năng của người khác nên dễ làm mọi người thiếu tự tin
	Đem lại cảm giác thoải mái, an toàn cho người tiếp xúc	Không rõ ràng và dứt khoát trong quan điểm Thiếu sôi nổi, không năng

Ôn hòa - Con người của sự Tự do, Bình yên và thư giãn	Luôn tìm kiếm một giải pháp trung hòa Không đe dọa bất cứ người nào khác Không phản ứng quá mạnh trong những tình huống xấu và tiêu cực	động Tỏ ra thiếu hào hứng, nhiệt tình và thiếu thuyết phục Đừng trông chờ họ vào việc tạo động lực cho nhóm

Tính cách	Điểm mạnh	Điểm yếu
Lạc Quan – Con người luôn tìm kiếm Niềm vui và những Thách thức mới	Hài hước, không nghiêm trọng hóa vấn đề. Thiết lập mối quan hệ khá tốt. Tạo sự hứng khởi và nhiệt tình. Biết cách động viên và nâng đỡ người khác. "Thắp lửa" và đem lại niềm vui cho tập thể.	Mau quên và không quan tâm đến chi tiết. Đôi khi trở nên phấn khích, không kiềm chế bản thân Không được đánh giá là người nghiêm túc và đáng tin cậy. Không thích hợp với việc quản lý ngân sách, tài chính.
Quyền Lực – Con người của Hành động và sự Hứng khởi	Có khả năng tác động đến hành vi người khác. Kiểm soát hiệu quả kế hoạch và hiệu suất làm việc. Đưa ra những chỉ dẫn rõ ràng và nhanh chóng. Góp phần thúc đẩy nhóm đạt được thành quả cao. Thường giữ vị trí lãnh đạo và có quyền hành để tăng sức thuyết phục.	Nóng vội nên dễ làm người khác e sợ. Dễ áp đảo và không đánh giá cao người khác. Có thể là mối đe dọa cho những người thiếu kinh nghiệm và tự tin.
Trầm Tĩnh – Con người của Trật tự, Hệ thống và Kiến thức Hiểu biết	Có kiến thức chuyên môn sâu. Hiệu quả trong việc lên kế hoạch và giải trình chi tiết. Sắp xếp nơi làm việc gọn gàng, duy trì hệ thống lưu trữ, thống kê. Nhạy cảm trước những nhu cầu của người khác. Luôn đặt ra mục tiêu dài hạn cho nhóm. Trung thực, đáng tin cậy.	Luôn tìm kiếm sự hoàn hảo nên thường chỉ trích người khác. Đôi khi có những suy nghĩ xa rời thực tại. Luôn nghi ngờ khả năng của người khác nên dễ làm mọi người thiếu tự tin.
Ôn Hòa – Con người của sự Tự do, Bình yên và Thư giãn	Đem lại cảm giác thoải mái, an toàn cho người tiếp xúc. Luôn tìm kiếm một giải pháp trung hòa. Không đe dọa bất cứ người nào khác. Không phản ứng quá mạnh trong những tình huống xấu và tiêu cực.	Không rõ ràng và dứt khoát trong quan điểm. Thiếu sôi nổi, không năng động. Tỏ ra thiếu hào hứng, nhiệt tình và thiếu thuyết phục. Đừng trông chờ họ vào việc tạo động lực cho nhóm.

Cùng nhau làm việc

Việc tìm hiểu tính cách không những có lợi cho những mối quan hệ trong cuộc sống, mà còn hữu ích trong môi trường làm việc, nhất là những công việc đòi hỏi phải có sự hợp tác tư duy, kỹ năng và kinh

nghiệm của tập thể. Thông thường, một nhóm làm việc nếu muốn thành công thì các thành viên trong nhóm phải hội tụ ít nhất hai đặc điểm tính cách khác nhau.

Lạc quan là đặc điểm tính cách rất cần thiết trong một nhóm. Người lạc quan có khả năng tạo sự hưng phấn, thoải mái và vui vẻ cho mọi người. Người lạc quan thu hút sự chú ý bởi khiếu hài hước bẩm sinh. Họ biết chia sẻ, giúp đỡ những thành viên mới và giúp mọi người tự tin hơn về những giá trị của bản thân. Tuy nhiên, người lạc quan không hề có một khái niệm về thời gian, con số, dữ liệu và đặc biệt là khả năng cân đối ngân sách của họ vô cùng tệ hại. Ép buộc họ phải đảm nhận những vấn đề cần sự tính toán chính xác hay liên quan đến thu chi chẳng khác nào "ném tiền qua cửa sổ".

Những người có tính cách lạc quan nên nhận thấy rằng họ cần phải biết kiểm soát những điểm mạnh của bản thân. Với cách nói chuyện vui vẻ, bạn sẽ trở nên lôi cuốn, nhưng nhớ rằng nếu lạm dụng, thì dù cho đó là điều tốt đẹp, nó cũng sẽ khiến người khác cảm thấy phiền phức.

Sự hoàn hảo là biểu hiện của tính cách trầm tĩnh, trái ngược hoàn toàn với sự vui vẻ, hài hước đặc trưng của người lạc quan. Nhưng trong cuộc sống, bạn thường bắt gặp nhiều kiểu kết hợp của hai loại tính cách này. Thời gian đầu, cả hai bên đều bị hấp dẫn bởi những mặt mạnh trong tính cách của nhau. Nhưng khi ràng buộc với nhau bởi mối quan hệ hôn nhân hay công việc; nếu không hiểu biết về tính cách, thì cả hai bên lại thường xuyên xung đột bởi chỉ nhìn thấy những điểm yếu trong tính cách mỗi người. Tình trạng này sẽ càng trầm trọng hơn theo thời gian. Người trầm tĩnh thì luôn luôn trông chừng, kiểm tra thời gian và phân tích hiệu quả làm việc của người lạc quan vui vẻ. Việc cố gắng kiểm soát một người tính tình cởi mở cũng tương tự như việc dập tắt mọi hạt mầm của sự sáng tạo và tạo nên một người máy chỉ biết tuân theo những chỉ dẫn giản đơn. Người trầm tĩnh hay đổ tội và tạo áp lực lên người lạc quan, khiến người lạc quan dần trở nên mệt mỏi. Nếu cứ tiếp tục như thế thì người lạc quan sẽ học cách giữ im lặng và cố tránh xa những rắc rối còn người trầm tĩnh thì liên tục cảm thấy không hài lòng. Mối quan hệ vui vẻ, dễ chịu trước kia trở nên nhàm chán, tẻ nhạt và bình lặng vì chẳng còn ai muốn thể hiện những mặt mạnh mà thay vào đó hai bên cùng nặng nhọc kéo lê những điểm yếu của bản thân.

Khi đã hiểu rằng mỗi người đều được sinh ra với một tính cách đặc trưng và riêng biệt, không tính cách nào tốt hơn hay xấu hơn tính cách nào, thì chúng ta phải chấp nhận lẫn nhau chứ không cố gắng làm thay đổi người khác. Điểm mạnh của người này sẽ bổ sung vào điểm yếu của người kia, và những thay đổi tích cực dần xuất hiện. Hãy nghĩ đến người khác trong sự khác biệt về tính cách và chỉ nên tập trung vào những mặt tích cực của họ. Khi đã hiểu nhau, mọi người sẽ tự động phân chia các trách nhiệm và chức năng theo những mặt mạnh của mỗi người. Người trầm tính sẽ quản lý thời gian, lập kế hoạch cho các chuyến du lịch, cân đối ngân sách, thu chi hàng ngày, gửi đơn đặt hàng, hoặc bất cứ hoạt động nào cần sự tỉ mỉ, chi tiết. Người lạc quan sẽ xây dựng các mối quan hệ, khích lệ tinh thần cho các thành viên trong nhóm, tạo sự phấn khích và động lực làm việc.

Bất kỳ nhóm làm việc nào cũng cần một người có tính cách *ôn hòa* để giúp mọi người lấy lại cân bằng, làm trung gian hòa giải những rắc rối, những tình huống khủng hoảng. Khi người quyền lực nóng vội đưa ra một quyết định, người ôn hòa sẽ nói: “Bạn cần cân nhắc vấn đề kỹ lưỡng”. Nếu người lạc quan thường xuyên tạo sự náo động không cần thiết, người ôn hòa sẽ hỏi: “Anh đã nghĩ đến những hậu quả chưa?”. Khi người trầm tĩnh mệt mỏi vì mọi việc chưa được sắp xếp hoàn hảo như ý muốn, thì lời khuyên của người ôn hòa: “Không có gì là quá hoàn hảo, mọi việc có thể dừng ở mức độ tương đối”.

Nhà lãnh đạo có tính cách mạnh mẽ rất cần sự hỗ trợ của người ôn hòa vì họ biết cân bằng, dung hòa tình huống; nhưng trong cách nhìn của nhà lãnh đạo thì người ôn hòa là người sống không có mục đích, thiếu nhiệt huyết và cố chấp trước những thay đổi. Người có tính cách quyền lực luôn là người hào hứng triển khai công việc, là người đặt ra những mục tiêu trong công việc và thúc giục những người ôn hòa. Trước những kỳ vọng rõ ràng của người quyền lực, người ôn hòa chọn cách từ chối hành động – đây cũng là một phản ứng thể hiện sự kháng cự thụ động. Tuy nhiên, trong công việc, để tạo nên một sức mạnh tập thể, người ôn hòa phải sẵn sàng chấp nhận những thỏa thuận, quy tắc, cùng chịu trách nhiệm và thực hiện nhiệm vụ.

Trong cùng một tập thể, nếu ai cũng khăng khăng bảo vệ cái tôi của mình, không chịu tuân theo những định hướng chung, thì công

việc chắc chắn sẽ bị đình trệ, các chỉ tiêu kế hoạch sẽ bị trì hoãn. Vì vậy, nếu mỗi thành viên bỏ qua những khác biệt về tính cách và cùng nhau nhìn về một phía, chắc chắn cả nhóm sẽ về đến đích nhanh hơn gấp nhiều lần. Bên cạnh đó, mỗi người sẽ phải tự hoàn thiện bản thân theo những đặc điểm tính cách vốn có của mình. Người lạc quan cần quan tâm đến thời gian và tuân thủ kế hoạch đã đề ra; người quyền lực hãy tỏ ra khiêm nhường và kiềm chế bản thân; người trầm tĩnh không nên đặt ra những yêu cầu quá cao hay tìm kiếm sự hoàn hảo quá mức; còn người ôn hòa hãy nhiệt tình, hăng hái hơn trong các hoạt động.

HÃY KIÊN TRÌ

Bạn phải làm gì để nuôi dưỡng và theo đuổi ước mơ của mình khi thời gian không còn nhiều nữa? Nhiều người có xu hướng thỏa mãn khi thấy ước mơ đang dần trở thành sự thật. Những lúc ấy, họ hiển nhiên xem rằng mình đã thành công và trạng thái tâm lý hài lòng này đã làm giảm mọi đam mê sáng tạo, lòng khát khao muốn thể hiện bản thân và sự nỗ lực cho quá trình tiến triển tiếp theo.

Suốt thời đại học, tôi rất hâm mộ nam diễn viên nổi tiếng người Anh Laurence Olivier. Tất cả những ai đã từng biết đến Laurence và xem ông biểu diễn đều trở nên yêu thích bộ môn kịch nghệ và muốn đến nhà hát để thưởng thức những vai diễn của ông. Ông chinh phục mọi tầng lớp khán giả bởi lối diễn xuất truyền cảm, sống động; bởi những lời thoại đầy cảm xúc và giàu tính nghệ thuật.

Nhìn lại những thành tựu nổi bật mà Olivier đã đạt được, nhiều người nghĩ rằng Olivier luôn ở đỉnh cao trong sự nghiệp của mình. Tuy nhiên, để được công chúng biết đến và công nhận tài năng của mình, cuộc đời Olivier đã phải trải qua nhiều thử thách. Năm 1929, mặc dù được các đạo diễn mời đóng trong sáu vở kịch, nhưng cuối cùng các vai diễn ấy lại thuộc về người khác. Cuối cùng, đạo diễn Noel Coward mới mời ông tham gia một vai phụ trong vở kịch Private Lives. Sau đó là khoảng thời gian kéo dài bốn năm liên tiếp mà ông không được một vai diễn nào. Tiếp đó, ông lại phải chịu đựng căn bệnh trầm uất của vợ mình – nữ diễn viên Vivien Leigh. Biến cố liên tiếp ập đến cuộc đời Olivier khiến tinh thần ông suy sụp trầm trọng. Tuy nhiên, ước muốn trở thành một diễn viên nổi tiếng đã giúp Olivier trấn tĩnh lại để tiếp tục làm việc, thử thách bản thân bằng những vai diễn tầm vóc hơn với lối diễn xuất đi vào chiều sâu hơn.

Olivier luôn nuôi dưỡng một khát khao cháy bỏng đối với sự nghiệp diễn viên của mình nên không có gì ngạc nhiên khi ông luôn đặt hết tâm huyết vào công việc, chính xác hơn là ông sống thật với từng vai diễn. Để làm trầm giọng nam cao của mình thành giọng nam trung cho phù hợp với nhân vật Othello, Olivier đã kiên trì học luyện thanh. Khi diễn những vở kịch của Shakespeare, Olivier không ngần ngại bó hai chân lại để trông đẹp hơn khi mặc những trang phục bó sát của vai diễn. Ông còn là người tiên phong sử dụng chất kết dính làm bằng gôm và ête để trang điểm nhằm lột tả vai diễn một cách sống động và hiệu quả nhất. Đến năm 1948, Olivier đã đoạt giải Oscar cho phim hay nhất và nam diễn viên xuất sắc nhất trong phim Hamlet. Từ dấu mốc quan trọng này, Olivier bắt đầu bước vào thời kỳ rực rỡ nhất của một diễn viên danh tiếng và tài năng. Năm 1946, ông được phong tước vị Hiệp sĩ. Đến năm 1970, ông trở thành Bá tước Olivier với những đặc quyền của tầng lớp thượng lưu. Thời điểm này, Olivier hoàn toàn có thể nghỉ ngơi sau những thành công của mình, thế nhưng, ông lại phải tiếp tục chiến đấu với căn bệnh viêm da đa cấp mà hậu quả của nó là làm thoái hóa và tê liệt lớp da bên ngoài và các mô cơ bắp. Không để bản thân chìm đắm trong những suy nghĩ bi quan, chán nản, Olivier vẫn tiếp tục xuất hiện trên sân khấu trong những vở kịch ngắn, trên màn ảnh rộng trong các bộ phim như Sleuth (1972), *Marathon Man* (1975), *The Boys from Brazil* (1978), và cuối cùng là bộ phim truyền hình King Lear khi ông đã bước sang tuổi bảy mươi lăm.

Bạn phải làm thế nào để theo đuổi ước mơ của mình? Trước tiên, ước mơ của bạn phải có tính thực tế, không quá mơ mộng hay ảo tưởng. Ước mơ của bạn phải đủ mạnh mẽ để vượt qua được những khó khăn và thử thách. Đôi khi, bạn cần linh hoạt để điều chỉnh ước mơ khi gặp phải những điều kiện cần thay đổi. Điều quan trọng là ước mơ phải làm nổi bật những điểm mạnh của bạn, và gieo vào lòng người khác niềm tin yêu hy vọng.

ĐAM MÊ VỚI THÀNH QUẢ CỦA CHÍNH MÌNH

Trong thế giới mỹ phẩm đầy cạnh tranh, các nhãn hiệu nước hoa lần lượt xuất hiện rồi lại biến mất, chỉ có một vài nhãn hiệu nổi tiếng mới đủ sức tồn tại. Estée Lauder, một trong số những nhãn hiệu đó, dường như đã trở nên bất tử theo thời gian. Những nét đẹp mộc mạc của thiên nhiên như vẻ thô ráp của viên sỏi, sự mỏng manh của chiếc lá, nét lung linh của ánh sao trời,... đều tạo nguồn cảm hứng để Estée

Lauder sáng tạo nên những hương thơm mới.

Vào năm 1946, người phụ nữ này đã cùng chồng là Joseph Lauder khởi đầu sự nghiệp kinh doanh với sản phẩm là vài loại kem dưỡng da và dầu tắm có tên gọi Youth Dew ở New York. Hai năm sau, họ bắt đầu khai trương gian hàng mỹ phẩm đầu tiên của mình tại đại lộ Saks Fifth, New York. Mười lăm năm tiếp theo, họ mở rộng phạm vi hoạt động sản xuất và kinh doanh ra toàn nước Mỹ. Đến năm 1960, Estée Lauder tiếp tục phát triển tại London và sau đó là Hồng Kông, Trung Quốc. Năm 1964, Estée Lauder sáng lập công ty Aramis chuyên sản xuất nước hoa và các sản phẩm cao cấp dành cho nam giới. Năm 1967, Estée Lauder đã được các tạp chí ở Mỹ bình chọn là một trong mười phụ nữ kinh doanh thành công nhất. Ngay sau đó, vào năm 1968, bà được trao tặng giải thưởng Thành tựu tinh thần của trường Đại học Yeshiva. Cũng trong thời gian này, Estée Lauder đã xây dựng nên phòng thí nghiệm Clinique. Và Clinique chính là thương hiệu mỹ phẩm đầu tiên được các bác sĩ chuyên khoa da liễu khuyên dùng vì không gây dị ứng. Cho đến nay, Estée Lauder được mọi người biết đến như một vương quốc mỹ phẩm hàng đầu thế giới với các thương hiệu Estée Lauder, Clinique, MAC, Aveda, Aramis, La Mer, Tommy Hilfiger,... Năm 1998, Estée Lauder được tạp chí Time bầu chọn là người phụ nữ duy nhất trong số 20 người có ảnh hưởng mạnh mẽ nhất đến các ngành nghề kinh doanh của thế kỷ 20.

Giải thích về thành công của mình, người phụ nữ thông minh, nhạy cảm và quyết đoán này đã nói: “Tôi yêu chuộng cái đẹp, vẻ đẹp thể hiện tính cách con người. Tại sao các cô dâu thường xinh đẹp, bởi họ nhận thức đó là ngày trọng đại và quan tâm đến bề ngoài của mình. Không có phụ nữ xấu, chỉ có những người không dám tin họ quyến rũ mà thôi”.

Những người thành công luôn say mê với những thành quả lao động của mình. Nếu thiếu niềm đam mê, bạn khó có thể đạt được thành công trong bất cứ lĩnh vực nào. Nếu niềm đam mê không đủ mạnh, bạn dễ dàng gục ngã trước khó khăn, nản lòng trước thử thách. Đặc biệt trong lĩnh vực kinh doanh, không phải chỉ có niềm đam mê của riêng bản thân bạn là đủ, mà bạn cần chứng minh rằng bạn có thể đem lại những lợi ích gì cho khách hàng của mình. Dù cho một ý tưởng kinh doanh mới lạ và nổi bật nhưng cũng sẽ thất bại nếu nó không đáp ứng được nhu cầu hiện tại cũng như tương lai của khách hàng. Ngược lại, tuy ý tưởng của bạn không mới lạ, nhưng nếu

bạn tập trung vào nó với tất cả niềm đam mê và trân trọng từng thành quả của mình, chắc chắn bạn sẽ là người thắng cuộc.

Estée đã là người thắng cuộc khi điều hành thành công cả một tập đoàn mỹ phẩm lớn. Bà thật sự say mê với công việc của mình. Đến bất cứ nơi nào, bà cũng mang theo bên mình một khay dụng cụ để có thể thí nghiệm những mùi thơm. Bà chia sẻ với bạn bè những ý tưởng mới của mình và chờ đợi phản ứng của họ. Nếu mọi người tỏ vẻ thích thú, bà biết rằng mình đã đi đúng hướng. Thời gian đầu, để sản phẩm đến với công chúng, Estée đích thân đi từng cửa hàng bán lẻ để giới thiệu các loại mỹ phẩm và tự tay trang điểm thử cho các khách hàng. Với bà, mỗi gương mặt của người phụ nữ là một công trình nghệ thuật mà tạo hóa ban tặng nên bà không ngần ngại đưa ra những lời tư vấn về cách chăm sóc làn da và nghệ thuật làm đẹp cho những người bà gặp. Trên con đường bước lên nấc thang danh vọng, Estée luôn hướng đến việc kết hợp với mọi người trong việc tạo ra các giá trị sáng tạo và giá trị xã hội. Bà hiểu rằng bạn bè và gia đình là nguồn động viên rất lớn để chia sẻ thành công cũng như vực bà đứng lên sau những thất bại. Tờ The Wall Street Journal đã vinh danh Estée là một trong những người phụ nữ vĩ đại nhất. Thế nhưng Estée chưa từng xem rằng việc vinh danh đó là điều hiển nhiên, mà bà vẫn tiếp tục học hỏi, nghiên cứu, thí nghiệm để cho ra đời ngày càng nhiều loại mỹ phẩm phục vụ cho việc chăm sóc vẻ đẹp của người phụ nữ.

***

Trong sự phát triển của tạp chí Time không thể không nhắc đến nhân vật Dick Heinemann - Phó tổng giám đốc tiếp thị của tờ tạp chí. Những nỗ lực của ông trong việc quản lý và thu hút các hoạt động quảng cáo trên tạp chí đã giúp doanh thu từ hoạt động quảng cáo của tạp chí tăng nhanh. Trong môi trường khốc liệt của lĩnh vực kinh doanh quảng cáo, đã có rất nhiều người bỏ cuộc, vậy yếu tố nào đã dẫn đến sự thành công vượt bậc của Dick?

Đầu tiên, con người Dick là sự tổng hòa của những tính cách phù hợp với một người bán hàng. Ông là người lạc quan, dễ gần, có khiếu hài hước nhưng rất quyết đoán. Bên cạnh đó, Dick say mê và tin tưởng mãnh liệt vào sự thành công của tờ tạp chí Time. Chính sự tin tưởng đó đã khiến ông kiên trì với việc tìm kiếm các hợp đồng quảng cáo. Ông đánh giá cao từng khách hàng và luôn có những chính sách dịch vụ khách hàng chu đáo. Ông nói: “Tôi chỉ rao bán những gì tôi

yêu thích và tin tưởng. Đó là điều cần thiết và lý tưởng nhất đối với một nhân viên kinh doanh. Việc tôi duy trì khách hàng không chỉ nhằm mục đích để họ tiếp tục ký hợp đồng quảng cáo, mà để họ thật sự tin rằng sản phẩm của chúng tôi là uy tín và bảo đảm chất lượng. Sẽ thật tuyệt vời khi bạn không gọi đó là công việc, mà là niềm đam mê của mình".

NỖ LỰC LÀM VIỆC

Với phương châm "Not a day without a line" (Mỗi ngày là một nét vẽ), họa sĩ người Đức, gốc Thụy Sĩ Paul Klee (1879 – 1940) đã miệt mài vẽ tranh đến những ngày cuối đời. Năm 1990, kỷ niệm 50 năm ngày ông mất, bảo tàng Bern ở Đức đã tổ chức buổi triển lãm với chủ đề "Paul Klee và những tác phẩm cuối cùng". Buổi triển lãm đã thu hút sự quan tâm của công chúng cũng như giới truyền thông. Mặc dù không phải ai cũng có thể hiểu được những tác phẩm của Klee nhưng với tài năng của mình, ông xứng đáng được vinh danh vào danh sách những họa sĩ vĩ đại nhất thế giới. Ông là một chuyên gia bậc thầy về màu sắc, bố cục, một người theo chủ nghĩa trừu tượng và siêu hiện thực nhưng không quá cực đoan. Chỉ riêng trong tháng Giêng năm 1940, 5 tháng trước khi mất, ông đã vẽ 148 bức họa khác nhau và tuyên bố: "Chưa bao giờ tôi vẽ với một cảm xúc mãnh liệt trào dâng như thế".

Bất chấp sức khỏe dần yếu đi, Klee vẫn tiếp tục vẽ cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời. Con số hơn bốn trăm bức tranh lập thể vẽ theo trường phái siêu hiện thực đã chứng minh sức làm việc không mệt mỏi của người họa sĩ tài năng này.

"Hãy luôn sống

trong hiện tại và

nhìn về tương lai.

Cuộc sống của bạn sẽ

trở nên vô nghĩa nếu

bạn không biết mình

sống để làm gì.”

- Khuyết danh

PHẦN 4. ĐIỀU CHỈNH ƯỚC MƠ

"Thời khắc trưởng thành trong cuộc đời

mỗi con người là khi ước mơ được định hình và

chắp cánh bay cao. Vì vậy, bạn hãy

nhanh chóng nắm bắt ước mơ, chắp thêm

đôi cánh mới và sẵn sàng để ước mơ của bạn

trở thành hiện thực."

- Khuyết danh

BẠN CÓ CẦN PHẢI ĐIỀU CHỈNH ƯỚC MƠ KHÔNG?

Không phải cuộc sống của tất cả mọi người đều trải qua những sóng gió, bão tố hay thử thách khắc nghiệt. Vì vậy, không nhất thiết mọi người đều phải điều chỉnh ước mơ hoặc nhặt nhạnh và ghép lại những mảnh vỡ của ước mơ nếu trước đó họ chưa từng "đánh rơi ước mơ" trên đường đời.

Tôi lại tiếp tục cuốn sách bằng câu chuyện về cuộc đời của Ron Chapman. Tháng 9 năm 1989, câu lạc bộ báo chí của thành phố Dallas đã tài trợ một buổi tiệc chúc mừng em trai tôi nhân lễ kỷ niệm 20 năm Ron làm việc cho đài phát thanh KVIL. Sự kiện này đã đánh dấu bước thành công vượt bậc trong sự nghiệp của Ron. Tuy nhiên, sẽ không công bằng nếu quyển sách này chỉ tập trung vào một Ron Chapman của ánh hào quang, sự nổi tiếng và ngưỡng mộ mà quên đi một Ron Chapman của đời thường. Trong công việc, em thật xuất sắc trong vai trò người hướng dẫn, người bạn và người động viên khích lệ tinh thần. Tuy nhiên, trong cuộc sống cá nhân, em lại không thể duy trì được một mái ấm gia đình. Ron thẳng thắn thừa nhận: "Tôi không thích nói về cuộc sống riêng tư của mình. Tôi đã kết hôn và có một gia đình hạnh phúc trong suốt 19 năm. Nhưng giờ đây, tôi lại là người độc thân. Thật không vui vẻ và tự hào gì về điều này; dù thế, tôi vẫn không muốn tin rằng mình là người thất bại trong cuộc sống gia

đình. Một phần nguyên nhân là do tôi quá tập trung cho KVIL. Hầu hết thời gian của tôi là dành cho KVIL. Tôi ăn với KVIL và ngủ cũng với KVIL. Tôi không muốn thú nhận điều này, nhưng đó là sự thật".

Nhiều năm sau khi cuộc hôn nhân này tan vỡ, Ron đã tự giới hạn cuộc sống xã hội của mình cho đến ngày em gặp Nance Murray. Mối quan hệ tiến triển tốt đẹp và hai người nhanh chóng đi đến hôn nhân. Nance là người phụ nữ nhạy cảm, khéo léo và hiểu rất rõ tính chất công việc của chồng nên không hề cảm thấy khó chịu khi Ron thường xuyên không có mặt ở nhà. Không những thế, Nance còn ủng hộ Ron trong mọi việc em tôi làm và chuyên tâm tạo dựng mái ấm hạnh phúc cho gia đình. Kể từ đó, Ron luôn ở trung tâm của sân khấu còn Nance là người hậu thuẫn sau cánh gà. Nance đã giúp Ron điều chỉnh, cân bằng cuộc sống riêng tư trong ước mơ của em tôi. Ron tiếp tục tiến thẳng đến đỉnh vinh quang bởi em có một niềm say mê vô bờ bến đối với công việc và đang có động lực mạnh mẽ để phát huy tất cả những ưu điểm của mình.

Nếu bạn cảm thấy cuộc sống của mình đang rất ổn định, rằng bạn đã từng mơ ước, đã chuẩn bị đầy đủ mọi điều kiện để thỏa ước mơ, rằng bạn đã thấu hiểu tính cách của mình và bạn luôn tự tin mang theo ước mơ, thì bạn không cần phải điều chỉnh ước mơ. Tuy nhiên, tôi cũng sẽ giới thiệu với các bạn một vài ví dụ có sức mạnh động viên, khích lệ về những con người đã vượt qua nhiều trở ngại; biết đâu bạn có thể bắt gặp chính mình trong những tình huống tương tự như thế.

Không phải mọi vấn đề của chúng ta đều liên quan đến công việc, mà có thể là do khả năng đánh giá bản thân mình quá thấp, gây nhiều khó khăn trong các mối quan hệ riêng tư. Bạn đã từng dám ước mơ, đã chuẩn bị mọi thứ cần thiết để đạt ước mơ ấy, thậm chí đã thực hiện ước mơ nhưng lại bị thất bại? Có khi nào hoàn cảnh gia đình vào thời thơ ấu đã khiến bạn đi sai đường, hoặc bạn đã có một lựa chọn sai lầm khi trưởng thành chăng?

Có nhiều khoảnh khắc trong cuộc đời, bạn phải thực hiện một số lựa chọn quan trọng. Khi đó, bạn đứng trước hai con đường với những đích đến khác nhau buộc bạn chỉ phải chọn một con đường để tiếp tục hành trình. Ở thời điểm đó, không phải ai cũng biết được con đường nào sẽ dẫn đến thành công và hạnh phúc như mong muốn. Một số người chọn con đường rộng, bằng phẳng và in hằn dấu chân

của nhiều người. Một số người lại đi theo con đường mà ngày trước cha mẹ họ chưa có cơ hội để đi nên muốn nhìn thấy con cái mình làm sống lại ước mơ của họ. Một số khác lại chọn những lối đi đã được người khác phát quang sẵn, như đảm trách công việc kinh doanh của gia đình, để rồi cuối cùng mới nhận ra rằng đây là một nơi hoàn toàn không phù hợp với sở trường và năng lực bản thân. Và cũng có một số người loay hoay mãi vẫn chưa biết chọn con đường nào. Hãy xem lại bạn đang ở đâu trong suốt quá trình này? Có phải đã đến lúc bạn cần xem xét lại lựa chọn của mình?

Từ nhỏ, Charles đã mơ ước được sở hữu một phòng chụp ảnh. Để chuẩn bị cho ước mơ này, Charles đã đăng ký khóa học tại Học viện Nhiếp ảnh Brooks. Sau đó anh gia nhập quân đội và được giao công việc phụ trách phòng nghe nhìn của đơn vị. Vốn là người có tính cách trầm tĩnh, Charles luôn hướng đến sự hoàn hảo nên anh cảm thấy khó chịu khi thấy mọi người quan tâm đến tốc độ và tính kinh tế hơn là chất lượng công việc anh làm. Anh dự định sau khi rời quân ngũ, anh sẽ mở một phòng chụp ảnh riêng và sẽ chỉ tạo ra những bức ảnh đạt chất lượng cao mà thôi.

Hai năm sau, anh rời quân ngũ, xây dựng gia đình và bắt đầu mở một phòng chụp ảnh riêng với số tiền hai vợ chồng tiết kiệm được. Anh thuê một cửa tiệm trong một khu vực giao thương sầm uất và cùng với Mary - vợ anh - trang trí thật hoàn hảo với đầy đủ những trang thiết bị hiện đại. Thế nhưng, cửa tiệm làm ăn ế ẩm. Thi thoảng mới có một vài vị khách đến nhờ anh chụp hình thẻ, nhưng anh từ chối vì anh chỉ muốn sáng tạo ra những bức ảnh chất lượng cao.

Charles ngày càng rơi vào trạng thái buồn bã còn Mary, với tính cách lạc quan, lại khó chịu vì toàn bộ số tiền dành dụm đã không có khả năng thu hồi lại. Thỉnh thoảng cô lại cằn nhằn anh: “Lẽ ra chúng ta đã có thể mua một chiếc xe mới”, nhưng chỉ một thời gian sau cô dần chấp nhận sự thật rằng số tiền ấy đã thực sự hết rồi và không bao giờ quay trở lại nữa. Khi tâm lý cân bằng trở lại, Mary cố gắng giúp Charles vượt qua tình trạng này: “Mọi việc cũng đã qua rồi. Chúng ta hãy quên nó đi và bắt đầu lại từ đầu”. Tuy nhiên, Charles vẫn chìm sâu trong sầu não bởi anh xem mình là người thất bại. Đối với Charles, sự thất bại này không đơn giản chỉ là một quyết định sai lầm trong kinh doanh mà là dấu chấm hết đối với ước mơ của anh. Bỗng nhiên anh trở nên mất định hướng khi ước mơ mình ấp ủ bấy lâu đã không trở thành hiện thực.

Khi Mary nhận thức được rằng Charles buồn bã vì anh đã đánh mất ước mơ của mình thì cô thôi không an ủi anh nữa mà bắt đầu kiên nhẫn đợi đến khi anh có thể quyết định đóng hiệu ảnh, bán các thiết bị chụp ảnh và tìm một công việc mới. Vì vẫn trung thành với ước mơ của mình nên Charles xin vào làm thợ chụp ảnh của ủy ban thành phố.

Nhưng cũng như ở quân đội, ủy ban thành phố không đánh giá cao tài năng chụp ảnh của Charles và một lần nữa anh lại rơi vào trạng thái chán nản. Nhưng anh vẫn cố gắng làm công việc sản xuất phim tư liệu với kinh phí giới hạn trong ba năm ròng rã. Rồi Charles dần thay đổi suy nghĩ và quyết định sẽ theo học trường luật. Tuy nhiên anh đã thi trượt nên không được chấp nhận vào học. Lòng tự tin của anh đã bị hạ xuống mức thấp nhất.

Để giải thích cho những chán chường và thất bại của mình, Charles lao vào nghiên cứu các loại sách tâm lý. Khi tìm được câu trả lời cho vấn đề của chính mình, Charles nhận thấy rằng anh thích hợp với việc phân tích và tư vấn cho các tình huống khó khăn, khúc mắc. Anh bắt đầu điều chỉnh lại ước mơ của mình bằng một hướng đi mới: theo học chương trình tư vấn hôn nhân gia đình tại Đại học San Diego. Suốt hai năm theo học, anh luôn dẫn đầu lớp ở toàn bộ các môn học. Trong thời gian thực tập, anh được mọi người đánh giá là có thiên hướng về tư vấn và động viên tinh thần người khác. Sau khi tốt nghiệp, Charles đã thật sự thành công với vai trò của một chuyên viên tư vấn đầy tài năng và sự thấu cảm.

Không phải lựa chọn nào của chúng ta cũng đều chính xác. Đôi lúc, chỉ khi những ước mơ cũ chết đi thì chúng ta mới có thể bắt đầu tìm được ước mơ đúng đắn cho mình. Chúng ta phải tìm một đường đi mới ra khỏi khu rừng và tiến về phía mặt trời.

BẠN ĐÃ HIỂU RÕ VỀ BẢN THÂN CHƯA?

Đa phần mọi người đều cảm thấy hài lòng và thoải mái khi trả lời được câu hỏi “Tôi là ai?” thông qua việc tìm hiểu tính cách. Tuy nhiên, trong trường hợp cảm thấy nghi ngờ về kết quả này, bạn hãy tin tưởng vào trực giác của mình để có câu trả lời chính xác hơn.

Hãy nhớ rằng việc nghiên cứu tính cách không nhằm để dán nhãn tính cách lên mọi người mà chủ yếu là để giúp bạn biết cách phát huy

tối đa các ưu điểm cũng như nhìn nhận rõ khuyết điểm của mình để khắc phục. Thật không may là có nhiều người đã mất cả cuộc đời để dằn vặt bản thân bởi những thiếu sót của mình, mà không biết vận dụng những ưu điểm của họ để cải thiện cả sự nghiệp cũng như cuộc sống.

Nhiều cuộc hôn nhân tan vỡ đã được hàn gắn một cách kỳ diệu khi hai bên bắt đầu thấu hiểu và chấp nhận lẫn nhau để ước mơ về một gia đình hạnh phúc không bị lụi tàn một cách không cần thiết.

Pat thuộc mẫu người ôn hòa. Cô lập gia đình với Jim, một người sôi nổi nhưng cũng khá nóng tính. Tất cả các thành viên trong gia đình Jim đều có chung đặc điểm tính cách này; vì thế Pat cảm thấy khó hòa nhập được với gia đình chồng, ngược lại gia đình Jim cũng khó mà thông cảm với những khác biệt về tính cách của Pat. Họ cảm thấy cô khá buồn tẻ, có vẻ lạnh lùng, xa cách và không nhiệt tình. Chỉ trích Pat chưa đủ, thậm chí họ còn thường xuyên gọi điện than phiền với Jim về điều này. Thời gian đầu, Jim còn đứng ra bảo vệ cho Pat và xem điều này là không đáng kể. Nhưng những lời than phiền, góp ý ngày càng liên tục đã khiến mối quan hệ của Jim và Pat có nguy cơ rạn nứt. Jim bắt đầu cảm thấy con người của Pat đúng như những gì mà mọi người nói và dần xa lánh cô.

Những năm tháng bị hành hạ về mặt tinh thần đã làm Pat cảm thấy không còn là chính mình nữa. Cô tuyệt vọng vì thấy rằng dù mình có cố gắng đến mấy thì cũng không bao giờ có thể làm hài lòng chồng và gia đình bên chồng. Cuối cùng, vào lúc mà Pat đang tuyệt vọng nhất, vào lúc mà Pat chỉ nghĩ đến cái chết thì quyển sách *Personality Plus và Your Personality Tree* của tôi đã cứu cả cuộc đời cô. Cô đã viết cho tôi: “Quyển sách đã khơi sáng tâm hồn tôi. Thời gian qua, tôi luôn tự dằn vặt bản thân vì nghĩ rằng mình là người tệ hại, kém cỏi và vô dụng. Thế nhưng quyển sách của bà đã giúp tôi tin rằng mình hoàn toàn là một người bình thường như những người có tính cách ôn hòa khác. Có rất nhiều người giống như tôi bên ngoài thế giới rộng mở kia và họ đang có cuộc sống rất hạnh phúc. Đã đến lúc tôi phải chọn lựa hạnh phúc cho chính mình”.

Pat trở nên tự tin hơn và bắt đầu kế hoạch thay đổi cuộc sống của mình. Cô kể tiếp: “Đầu tiên, tôi thuyết phục Jim đọc cuốn sách. Sự biến chuyển quả thật là rõ rệt khi Jim bắt đầu nhìn tôi một cách tích cực hơn, chấp nhận con người vốn có của tôi và cố gắng không để

những khác biệt về tính cách làm cả hai cảm thấy khó chịu.

Bây giờ chúng tôi có thể cười thoải mái trước những khác biệt này. Tôi cố gắng để làm anh luôn cảm thấy vui vẻ và tự hào về tôi, còn anh thì đã biết trân trọng những nỗ lực của tôi trong việc xây dựng tổ ấm gia đình. Cảm giác được trân trọng ấy đối với tôi thật dễ chịu".

Đây chỉ là lá thư tiêu biểu trong hàng ngàn lá thư chúng tôi nhận được trong mấy năm vừa qua. Điều này minh chứng rằng việc hiểu biết về tính cách có thể giúp giải quyết những bất đồng trong hôn nhân. Khi cả hai vợ chồng bắt đầu hiểu nhau, chấp nhận nhau và không cố gắng thay đổi nhau thành mẫu hình theo ý mình, thì đó chính là điểm khởi đầu cho việc điều chỉnh một ước mơ đã bị đánh mất.

BẢNG TÓM TẮT NHỮNG ĐẶC ĐIỂM TÍNH CÁCH

	Người lạc quan	Người quyền lực	Người trầm tính	Người ôn hòa
Tiêu chí	Vui vẻ là chính!	Kiểm soát sự việc!	Sự hoàn hảo!	Duy trì sự bình ổn!
Nhu cầu tình cảm	Sự chú ý và chấp nhận của số đông	Sự phục tùng, công nhận khả năng và trân trọng những thành quả, sự hoàn thành	Muốn có cảm giác ổn định, sự yên tĩnh, sự đồng lòng và ủng hộ	Muốn được tôn trọng, cảm thấy có giá trị và ý nghĩa, tìm kiếm sự ủng hộ về mặt tinh cảm
Ưu điểm	Sáng tạo, năng động, có khả năng kể chuyện hấp dẫn, xây dựng mối quan hệ tốt, thích giao tiếp, biết động viên tinh thần và khơi dậy phong trào	Biết nhận trách nhiệm, có khả năng phán đoán nhanh, nhạy bén, chính xác, có khả năng hoàn thành công việc hiệu quả dưới áp lực thời gian	Kiên nhẫn, có khả năng tổ chức, lập mục tiêu dài hạn, đặt ra chuẩn mực làm việc cao, có khả năng phân tích sâu sắc và chi tiết vấn đề, hiệu quả khi theo dõi công việc	Biết duy trì sự cân bằng cho cuộc sống, có khiếu hài hước, tạo cảm giác dễ chịu, thân thiện cho người tiếp xúc; có thể làm trung gian giải quyết vấn đề một cách khách quan
	Không biết cách tổ chức công	Thường đưa ra	Dễ thất vọng, thường lý	Thiếu quyết

Khuyết điểm	việc, không làm được những công việc đòi hỏi sự phức tạp và chi tiết, thiếu chiều sâu và khả năng phân tích vấn đề	mệnh lệnh, áp đặt, nóng nảy, thiếu nhạy cảm, hiếm khi bị chi phối bởi cảm xúc, tình cảm	tưởng hóa sự việc, mất quá nhiều thời gian vào việc chuẩn bị, đôi khi để những cảm xúc tình cảm chi phối	đoán, không nỗ lực hết mình, không nhiệt tình đưa ra chính kiến, quan điểm của bản thân
Dễ nản lòng và thất vọng khi	Không tìm thấy niềm vui trong cuộc sống, không được người khác yêu mến	Không kiểm soát được cuộc sống của bản thân cũng như khi người khác không làm theo ý mình	Không tìm được sự đồng cảm; sợ phạm sai lầm; sợ phải hạ thấp những tiêu chuẩn đề ra	Cuộc sống có quá nhiều mâu thuẫn, đối đầu với những xung đột cá nhân
Nỗi lo sợ	Những lối mòn, quy tắc, thời gian biểu chi tiết hay những con số cụ thể	Thất nghiệp, không có những nấc thàng thăng tiến, sức khỏe kém, gia đình không ủng hộ, bất phục	Áp lực thời gian, những chuẩn mực chưa hoàn hảo	Trở thành người gánh vác trách nhiệm, sợ phải đối dện trước những thay đổi lớn
Khi ở vị trí lãnh đạo	Có khả năng thuyết phục, động viên, khích lệ nhân viên nhưng thường hay quên và không hiệu quả trong việc theo dõi trọn một quá trình diễn tiến công việc từ khi bắt đầu cho đến khi hoàn tất	Nhanh chóng nắm bắt công việc sẵn sàng chịu trách nhiềm về hành động của mình, tin vào khả năng thành công của bản thân. Tuy nghiên, mẫu người này có thể làm lu mờ hình ảnh của người khác	Tổ chức công việc tốt, nhạy cảm trước tình cảm, có tư duy sáng tạo, chất lượng công việc hoàn thành cao	Bình tĩnh, không vội vàng đưa ra quyết định; được cấp dưới yêu mến, tuy nhiên hiếm khi đưa ta được ý tưởng mang tính đột phá
Xu hướng chọn bạn đời	Thường bị thu hút bởi mẫu người trầm tĩnh, nhạy cảm và nghiêm túc, nhưng đôi khi cảm thấy đuối sức trước những đòi hỏi của họ	Ấn tượng với mẫu người ôn hòa, không chống đối và phục tùng trong lặng lẽ	Một sự bổ sung hoàn hảo khi kết hợp với mâu thuẩn lạc quan	Bị chinh phục bởi tính quyết đoán và mạnh mẽ của mẫu người quyền lực. Tuy nhiên, họ sẽ nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi dưới sự áp đặt và thúc giục của mẫu

				người này

Thông qua bảng tính cách này, bạn hãy nhận diện tính cách bẩm sinh của bản thân. Bạn sẽ chỉ cảm thấy thoải mái và tự tin với bản thân khi bạn được là chính mình chứ không phải đang cố trở thành mẫu người mà người khác mong muốn hay kỳ vọng ở bạn.

TRẠNG THÁI SỐNG PHỤ THUỘC

Không phải ai trong chúng ta cũng đều tự tin khẳng định vị trí bản thân trước người khác. Rất nhiều người phụ nữ mà tôi có dịp tiếp xúc không xác định được hình ảnh riêng của mình. Khi phải giới thiệu về mình, họ thường nói: “Tôi là vợ của Jim! Là mẹ của Mary! Là cô giáo của Bobby!”.

Điều gì sẽ xảy ra nếu Jim không may mất đi, nếu Mary có gia đình riêng, nếu Bobby tốt nghiệp? Khi mất đi những điểm tựa quan trọng, liệu giá trị và mục đích sống của bạn có tan biến luôn không? Hay bạn, sau khoảng thời gian hụt hẫng, sẽ biết gượng dậy và khởi đầu một cuộc sống mới?

Tôi biết một góa phụ lớn tuổi, chồng bà đã qua đời sau một tai nạn xe hơi. Mặc dù sự kiện đau buồn đó đã trôi qua nhiều năm, nhưng bà vẫn sống khép kín với nỗi đau riêng của mình. Các con bà tìm mọi cách giúp mẹ vượt qua tâm trạng bế tắc nhưng hầu như là vô vọng. Nhiều bác sĩ đã chẩn đoán và điều trị chứng bệnh trầm cảm của bà nhưng vẫn hoài công. Cho đến một ngày, bà được đưa đến gặp một bác sĩ tâm lý.

Sau vài câu thăm hỏi xã giao, bác sĩ bắt đầu gợi chuyện; thế nhưng, bà vẫn im lặng như chìm vào cõi riêng của mình. Cuối cùng, bác sĩ hỏi: “Nếu như lúc này ông ấy đang có mặt tại đây, bà sẽ nói gì?”. Bà ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ này và khi bắt gặp ánh mắt thân thiện, chân tình của vị bác sĩ, bà chậm rãi nói như thể đang nói với người chồng thân yêu của mình. Bà kể về cuộc sống lẻ loi của bà từ ngày ông mất khi phải tự mình làm tất cả mọi việc mà trước đây hai người cùng làm, về những dự định bà chưa kịp làm cho ông, về nỗi đau mà bà cảm thấy khó có thể vượt qua, và cả về cảm giác buồn giận khi ông đã để bà lại một mình với tuổi già.

Đợi bà qua cơn xúc động, vị bác sĩ hỏi tiếp: “Liệu ông ấy có muốn

nhìn thấy bà trong tình cảnh hiện nay không?". Bà ngập ngừng giây lát rồi thừa nhận: "Chắc chắn là không!". Qua lần trò chuyện với vị bác sĩ, bà dần hiểu rằng không phải cứ đau buồn chìm đắm trong ký ức mới là tưởng nhớ đến nhau. Đứng trước một nỗi đau, sự mất mát, chia ly nào đó, bạn đều có quyền lựa chọn, hoặc là tiến về phía trước, hoặc để nỗi đau nhấn chìm cuộc đời bạn.

Có phải bạn là người tự ti và thiếu kiên định không? Những hành động, suy nghĩ, thậm chí ước mơ của bạn có phải ít nhiều đều phụ thuộc vào một ai đó? Bạn có luôn phải nép mình dưới một "bóng tùng" nào đó không? Bạn có thực sự luôn cần sự quan tâm và chú ý của người khác không? Bạn có cảm thấy ghen tị nếu người khác có bạn bè xung quanh và cảm thấy bị bỏ rơi nếu bạn không được gia nhập nhóm không? Nếu bạn trả lời có cho những câu hỏi này, thì có thể bạn đang chịu đựng những hậu quả của một tuổi thơ bất hạnh, của một gia đình không mấy hòa thuận, của sự áp đặt từ bố mẹ, hay của những thất bại trong việc kết giao các mối quan hệ trong quá khứ.

TRẠNG THÁI KIỆT QUỆ TÌNH CẢM

Với nhịp sống tấp nập và đầy áp lực ngày nay, con người dễ rơi vào tâm trạng mệt mỏi về thể xác, kiệt quệ về tinh thần. Vì vậy, chắc hẳn bạn đã từng nghe những câu nói than vãn kiểu như: "Tôi không thể tiếp tục sống thêm được ngày nào nữa", "Cuộc sống của tôi ngày càng bế tắc", "Tôi là người hoàn toàn thất bại", "Tại sao mọi người đều quay lưng chống lại tôi", hay "Làm sao để thoát khỏi tâm trạng khủng hoảng này",... Những câu nói này có thể là phản ứng tức thời trước một tình huống khó khăn nào đó, đôi khi giúp giải tỏa được tình huống. Tuy nhiên, vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn nếu bạn thường xuyên có những suy nghĩ kiểu này, bởi đó là một minh chứng bạn đã chịu ảnh hưởng của những sự việc không hay xảy ra trong quá khứ khiến bạn mất cân bằng về mặt tình cảm và không thể vượt qua được chính mình.

Có những nỗi đau trong quá khứ sẽ ảnh hưởng tiêu cực đến cách hành xử trong hiện tại. Cuộc sống của bạn sẽ không thể nào được cải thiện nếu bạn chưa tìm được nguyên nhân sâu xa và thực chất của tình trạng này.

Cách đây nhiều năm, người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng Oprah Winfrey đã khiến mọi người khâm phục khi cô giảm

được gần 30 kg. Những chương trình của cô luôn chiếm số lượng người xem đông nhất và mọi người đều muốn học hỏi bí quyết giảm cân của cô. Khi mở đầu và kết thúc chương trình, cô đều giới thiệu với mọi người tấm ảnh cô thon thả trong chiếc quần jeans bó sát. Những phụ nữ đẫy đà đổ xô đến đăng ký tham gia bài tập giảm cân do cô khởi xướng. Cô liên tục nhận được những lời khích lệ của khán giả từ khắp mọi nơi hoan nghênh chương trình tự cải thiện bản thân của cô.

Thế nhưng chỉ hai năm sau đó, Oprah lên cân trở lại và cô thú nhận với công chúng rằng cô không kiểm soát được bản thân là do cô đã chỉ lo xử lý các triệu chứng mà không quan tâm đến cốt lõi của vấn đề. Khi còn nhỏ cô đã bị lạm dụng tình dục và vấn đề cân nặng không thực sự là vấn đề đối với cô. Chính nỗi ám ảnh về sự lạm dụng mới là nguyên nhân khiến cô rơi vào tình trạng căng thẳng, ăn uống vô độ và nhiều người khác trong hoàn cảnh tương tự cũng không giữ được bản thân trước những cám dỗ như ma túy, nghiện rượu, mua sắm quá mức,... Cô nói thêm: "Nếu chỉ điều chỉnh hành vi thôi thì vẫn chưa đủ để trị dứt hẳn căn bệnh này, bạn cần phải chiến thắng được những mặc cảm trong quá khứ để bắt đầu một cuộc sống mới mẻ".

Bạn hãy hình dung rằng vấn đề tâm lý bất ổn trong cuộc sống cũng tương tự như tình trạng khu vườn nhà bạn đang có cỏ dại mọc đầy và lấn sang chỗ cây bạn trồng. Để giải quyết tình trạng này, bạn có thể chọn một trong ba cách sau:

(a) Bỏ mặc đám cỏ để chúng tự do thống trị cả khu vườn.

(b) Xén bớt cỏ để khu vườn trông thoáng đãng.

(c) Đào tận gốc rễ và vứt bỏ hẳn.

Nếu chọn phương án (a), xem như bạn không cần phải làm gì cả và hy vọng vào sự may mắn. Thật không may là rất nhiều người trong chúng ta chọn phương án này bởi nó không đòi hỏi bất kỳ nỗ lực hay thử thách nào. Phương án (b) có thể giúp bạn cảm thấy thoải mái và được nâng đỡ tinh thần, nhưng chỉ là tạm thời và không giải quyết được nỗi đau trong tâm hồn bạn. Phương án (c) đòi hỏi nỗ lực, thời gian và sự quyết tâm nhiều nhất, nhưng lại là phương án hiệu quả hơn cả để trị liệu tận gốc rễ vấn đề.

Tôi đã từng nhiều lần tìm cách giúp những người có hoàn cảnh bất hạnh nhưng tình hình cũng không mấy khả quan. Giờ đây, nhìn lại, tôi biết rằng thực ra tôi đã mới chỉ dán miếng băng dính lên vết thương sâu. Đừng mất thời gian chắp vá một khi bệnh nhân cần phẫu thuật. Một số người hay nói: "Tốt nhất hãy để yên mọi thứ như thế". Nếu "như thế" nghĩa là chỉ tồn tại mà thôi thì đã đến lúc cần phải lật lại nỗi đau trong quá khứ để tìm hướng giải quyết cho vấn đề và bắt đầu một tương lai tươi mới.

VƯỢT QUA CẢM GIÁC BỊ CHỐI BỎ TRONG QUÁ KHỨ

Không phải ai trong chúng ta cũng có một tuổi thơ trọn vẹn với đầy đủ sự quan tâm, chăm sóc của bố mẹ, cả về tinh thần cũng như vật chất. Rất nhiều người khi đã trưởng thành vẫn nhớ về tuổi thơ với tâm trạng: "Tôi chưa từng được bố mẹ thương yêu thật sự". Mặc dù cũng có một vài trường hợp bố mẹ chỉ sinh con ra mà không hề quan tâm đến sự trưởng thành, phát triển của đứa con; nhưng tôi tin chắc rằng hầu hết những bậc làm cha, làm mẹ đều thương yêu con cái, tuy cách thể hiện của họ có thể khác nhau. Khi hiểu về sự khác biệt của tính cách, bạn sẽ thấy rằng mỗi tính cách có mỗi cách biểu lộ tình cảm riêng. Khi có cùng tính cách với người bố hay người mẹ, đứa trẻ sẽ không cảm thấy lạc lõng, cô đơn hay bị chối từ... Ngược lại, chính sự khác nhau về tính cách đã gây ra nhiều hiểu lầm đáng tiếc giữa bố mẹ và con cái. Bố mẹ cảm thấy con cái dần xa cách, không hiểu được những vất vả, hy sinh của mình dành cho chúng; còn những đứa con lại tủi thân, tự ti, sống khép kín khi thấy bố mẹ không quan tâm như mình mong muốn, chờ đợi. Nếu bạn rơi vào trường hợp này, hãy bình tĩnh nhìn lại vấn đề, để tự tin vào bản thân và cảm nhận được tình cảm của bố mẹ dành cho mình.

Những kiểu phản ứng khi bị chối bỏ

Chúng ta hay nghĩ đến sự chối từ như một trạng thái khiến nạn nhân rơi vào tình trạng khủng hoảng về mặt tình cảm suốt đời. Trên cơ sở của những khác biệt về tính cách, bạn có thể hiểu được những phản ứng khác nhau của mỗi người.

Kiểu người ôn hòa và trầm tĩnh với khuynh hướng sống nội tâm thường không có động lực thúc đẩy mạnh mẽ và hay đánh giá thấp bản thân. Nếu tuổi thơ của họ thiếu thốn tình cảm, họ thường thu mình lại, sống khép kín hơn với các hoạt động độc lập như đọc sách,

xem ti vi... Họ trở nên cô lập với thế giới xung quanh, làm việc kém năng suất và cảm thấy mình thật vô dụng. Khi nghe những lời than phiền của người khác về mình, họ lại liên tưởng đến cảm giác bị từ chối khi xưa, và những lời than phiền này như một sự xác nhận lại cảm giác họ là người vô giá trị.

Với bản chất hướng ngoại, người lạc quan và quyền lực khi gặp phải sự chối từ thường phản ứng bằng cách phủ nhận vấn đề đang tồn tại. Họ cố gắng giấu nỗi đau vào trong để tiếp tục sống. Họ vượt qua nỗi đau bằng cách chinh phục những mục tiêu, thử thách cao hơn trong sự nghiệp. Họ muốn cống hiến toàn bộ thời gian cho công việc để tránh đi những khoảnh khắc rảnh rỗi. Sự bận rộn sẽ không cho họ đủ thời gian để suy nghĩ về bản thân. Với cá tính mạnh mẽ này, một số người đã tìm cách tạo dựng cuộc sống mà họ mơ ước với hy vọng rằng sự hài lòng, thỏa mãn có thể che lấp đi những nỗi đau trong quá khứ.

SỐNG THẬT VỚI BẢN THÂN

Một lần khi tôi kết thúc bài nói chuyện của mình, một phụ nữ đến gặp tôi và bảo "Tôi không thể tin rằng cô lại chân thành và thẳng thắn đến thế. Từ trước đến giờ, tôi đã quen với việc che giấu tình cảm thật trong lòng mình. Bài nói chuyện của cô đã gợi trong tôi những cảm xúc mà tôi cố đè nén trong lòng bao nhiêu năm nay".

Đây là lời nhận xét tiêu biểu cho hàng ngàn người khác đã tìm cách chia sẻ cảm xúc với tôi. Tôi không ngờ rằng sự thành thật và cởi mở của tôi đã khiến mọi người ngạc nhiên và cảm động đến thế. Thật đáng để chúng ta phải suy nghĩ khi mối quan hệ giữa con người với con người hiện nay đã thiếu hẳn sự chân thành mà đầy những dự tính, mưu toan.

Dường như tất cả chúng ta đang là diễn viên trong một vở kịch quy mô. Mỗi buổi sáng thức dậy, chúng ta đã bảo với bản thân rằng hôm nay chúng ta phải là ai. Sau khi trang điểm, khoác lên gương mặt nụ cười của công việc, chúng ta thêm vào đấy một vẻ bề ngoài quyết đoán và quyền lực. Chúng ta thực hành những nguyên tắc chúng ta tin là đúng. Chúng ta che giấu những cảm xúc không thích hợp, giữ cho mặt nạ của mình nằm đúng chỗ, khiêu vũ theo điệu nhảy của công việc hàng ngày, và cuối cùng rời công ty trong tình trạng kiệt sức. Rất khó phải đóng kịch và cố sức để hoàn thành vai kịch đó mỗi

ngày mà không để bộc lộ con người thật của mình. Xung quanh chúng ta cũng có biết bao nhiêu người như thế, luôn cố thể hiện thành một mẫu người chuẩn mực của các mối quan hệ, của xã hội, mà không bao giờ dám để lộ một suy nghĩ thật nào của chính mình.

SẴN SÀNG ĐỐI DIỆN VỚI HIỆN THỰC

Ngay cả những người có tính cách mạnh mẽ nhất cũng cảm thấy khó khăn khi phải đối diện với những tình huống ngoài ý muốn.

Khi con gái của Jane Fonda bị cảnh sát bắt giữ vì tội tiếp tay cho bọn mua bán thuốc phiện và có những hành vi vô tổ chức, phá rối các cơ quan hành chính, Jane đã phát biểu: “Lẽ ra tôi mới là người bị bắt giữ bởi tôi là một người mẹ thất bại. Tôi đã quá quan tâm đến bản thân mình; vì thế, khi Vanessa cần đến tôi, tôi lại không ở bên cạnh con bé”.

Liệu có còn chút hy vọng nào không khi ước mơ tan vỡ? Liệu bạn có thể điều chỉnh lại ước mơ? Trước tiên, bạn phải dám nhận trách nhiệm của mình và đối diện với sự thật. Jane thừa nhận: “Khi không tìm được điểm tựa tinh thần nơi bố mẹ, Vanessa đã tìm đến ma túy. Tôi đã sai lầm khi không duy trì được mái ấm gia đình”.

Tiếp theo là bạn phải nhận biết những giới hạn của mình trong việc điều chỉnh lại ước mơ của người khác; ngay cả khi bạn là nguyên nhân gây ra những tổn thất ban đầu. Sau khi tự mình vượt qua biến cố này, chắc chắn Vanessa sẽ rút ra được nhiều bài học giá trị về cuộc sống. Vanessa nói: “Thật sự tôi không chủ ý lôi kéo sự chú ý của mọi người, nhưng tôi hy vọng qua biến cố này, mẹ tôi và tôi sẽ cảm thấy gần nhau hơn”.

Mọi vấn đề đều có thể diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp hơn nếu chúng ta thật sự quan tâm. Đừng để mọi việc trở nên quá muộn. Nhiều người vì mải bận rộn với công việc, với sự nghiệp nên đã không còn thời gian dành cho việc dạy dỗ con cái.

Đôi vợ chồng Judy và Jim chưa từng nghĩ rằng con cái họ sẽ gặp phải những vấn đề nghiêm trọng. Cả hai đều là doanh nhân nên họ thường xuyên phải có những chuyến công tác xa nhà. Những khoảng thời gian hiếm hoi rảnh rỗi ở nhà lại thường bị ngắt ngang bởi những công việc khẩn cấp. Cả hai đã quen với nhịp sống hối hả, tất bật như

thế và vẫn cảm thấy yên tâm khi thấy mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình. Cho đến một ngày, Judy đến thăm người bạn thân. Cô ấy buồn bã thông báo rằng con trai của cô đã được đưa vào trung tâm cai nghiện. Judy nhớ lại: "Dường như trong tôi có một sự thức tỉnh nào đó. Tôi thật sự lo lắng không biết đứa con trai yêu quý của tôi có liên quan đến ma túy hay không. Mặc dù tôi không phát hiện bất cứ dấu hiệu nào khả nghi khi dọn dẹp phòng hay tủ đồ của con; nhưng lúc này tôi mới nhớ lại rằng thời gian gần đây, tính khí của Jimmy – con trai tôi – khá thất thường. Jimmy rất dễ cáu giận, thường xuyên buồn bã, ủ rũ. Từ một học sinh ưu tú, Jimmy bắt đầu trốn học và điểm số tụt xuống nhanh chóng. Ở nhà, chúng tôi không còn trông thấy nó vui vẻ bao giờ".

Judy và Jim quyết định phải đối diện với sự thật đau lòng này. Họ hủy bỏ một chuyến công tác quan trọng để đưa Jimmy đến bệnh viện xét nghiệm nước tiểu. Kết quả xét nghiệm cho thấy Jimmy đã nghiện ma túy ở mức độ khá nặng.

"Mọi kỳ vọng của chúng tôi về Jimmy đã tan biến; thay vào đó là nỗi sợ hãi cho tương lai của thằng bé", Judy kể tiếp. "Chúng tôi đành phải đưa cháu vào trung tâm cai nghiện và những ngày kế tiếp của gia đình chúng tôi tràn ngập sự hoảng loạn, lo lắng và thương xót cho con trai của mình". Judy và Jim dường như đã quên đi bản thân để giúp Jimmy kết thúc cơn ác mộng và trở lại cuộc sống bình thường. Cảm giác có lỗi đè nặng trong tâm hồn khiến Judy cảm thấy vô cùng mệt mỏi và nản lòng. Nhưng rồi Judy cũng nhận ra rằng, mọi nỗ lực của cô và Jim sẽ trở nên vô nghĩa nếu như Jimmy không đủ động lực và quyết tâm.

Cả hai bắt đầu dừng ngay lại các hành động ép buộc Jimmy trở về cuộc sống bình thường, mà tìm cách đưa trách nhiệm hồi phục bản thân về đúng chủ nhân của nó – Jimmy. Việc ấy đối với Jimmy tuy khó khăn nhưng thật sự cần thiết.

Judy kết luận: "Cuối cùng, Jimmy cũng đã làm được. Khi nhận thức được ý nghĩa cuộc sống và tình thương yêu bố mẹ dành cho mình, thằng bé bắt đầu thức tỉnh, dần tránh xa ma túy và từng bước trở lại cuộc sống bình thường. Giờ đây chúng tôi đã biết dành thời gian cho nhau, lắng nghe nhau và biết bên nhau những lúc khó khăn. Để điều chỉnh những ước mơ gia đình đã bị phá vỡ, bạn phải thật can đảm để đối diện sự thật và bắt tay ngay vào hành động".

BẠN CÓ ĐỦ CAN ĐẢM ĐỂ BẮT ĐẦU LẠI TỪ ĐẦU?

Một số người may mắn tìm được một công việc mong muốn sau khi tốt nghiệp và lấy đó làm sự nghiệp trọn đời. Một số khác gặp phải trở ngại nửa chừng và bắt đầu suy nghĩ lại về ước mơ của mình. Khi bắt đầu nhận thức về cuộc sống xung quanh, tôi ước mơ trở thành một cô giáo. Tôi ấp ủ và chuẩn bị cho ước mơ đó trong suốt bốn năm trước khi lập gia đình. Nhưng rồi cuộc sống đã khiến mục tiêu của tôi thay đổi: tôi muốn là người vợ chu toàn, người mẹ tận tâm, một nhân viên hoạt động xã hội nhiệt tình và là nhà lãnh đạo xuất sắc. Khi hai đứa con trai đầu tiên của tôi mất đi, tôi cảm thấy cuộc sống này chẳng còn điều gì ý nghĩa cả. Một trong những mục tiêu, ước mơ của tôi đã tan vỡ. Tôi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Để tìm lại ý nghĩa cuộc sống, tôi bắt đầu đọc sách và nghiên cứu về bốn loại tính cách. Tôi bắt đầu chia sẻ những hiểu biết của mình về sự khác biệt trong tính cách con người. Đầu tiên, tôi chỉ nói chuyện với những giáo dân ở nhà thờ. Sau đó, tôi tổ chức những buổi diễn thuyết lớn, dành cho mọi đối tượng thính giả. Rồi mọi người đề nghị tôi viết sách về chủ đề này. Mọi thứ đến với tôi thật bất ngờ khi một nhà xuất bản sau khi nghe tôi nói chuyện đã đề nghị tôi ký hợp đồng viết sách cho họ, khi mà tôi thậm chí chưa hề viết một đoạn văn nào. Sự nghiệp nhà văn của tôi bắt đầu từ đây; quyển sách đầu tiên tôi viết là lúc tôi 50 tuổi, và quyển sách các bạn đang đọc là quyển thứ 18 của tôi. Rõ ràng, không bao giờ là quá trễ để bắt đầu một nghề nghiệp mới.

Marilyn Heavilin trở lại trường đại học khi cô 40 tuổi, và nghĩ rằng cuộc sống đã ổn định với vai trò giáo viên dạy tiếng Anh ở một trường trung học. Con trai Nathan của cô cũng học chung trường nên hai mẹ con cô có thể cùng đến trường và chia sẻ những khoảnh khắc thú vị giữa các tiết học. Một lần trên đường trở về nhà sau khi chơi bóng rổ, Nathan gặp tai nạn và qua đời. Dù đã cố gượng dậy sau biến cố này nhưng cô không thể chịu đựng nổi khi bất cứ nơi nào trong trường cũng phảng phất bóng dáng của Nathan. Cô phải làm gì bây giờ? Cô có nên từ bỏ việc học hay không? Lẽ nào cô lại lãng phí những tháng năm học tập của mình?

Vào thời điểm suy sụp nhất trong cuộc đời Marilyn Heavilin, tôi đã mời cô đến dự hội thảo của tôi để cô chia sẻ câu chuyện của mình với mọi người. Sau buổi nói chuyện, Marilyn đã dám ước mơ rằng cô

muốn theo nghề thuyết trình giống như tôi. Và cô nỗ lực để ước mơ này thành hiện thực. Cô thường xuyên tập thuyết trình một mình, sau đó ghi âm lại và điều chỉnh ngay khi nhận ra điểm thiếu sót. Sau hơn một năm tìm kiếm cơ hội thuyết trình, Marilyn cảm thấy thoải mái khi xin nghỉ học ở trường và theo đuổi ước mơ trở thành một diễn giả chuyên nghiệp. Sáu năm sau, Marilyn đã là một diễn giả nổi tiếng cả nước và xuất bản được bốn quyển sách. Marilyn đã không để cho hoàn cảnh khuất phục mình. Cô đã xây dựng ước mơ mới từ mảnh vỡ của những ước mơ cũ và đã nhiệt tình chia sẻ những trải nghiệm của mình với mọi người.

Bạn có bao giờ để hoàn cảnh điều khiển mình chưa? Con đường đến với ước mơ của bạn có trọn vẹn hay bạn phải liên tục điều chỉnh? Nếu cơ hội đến, hãy nhanh chóng nắm bắt ngay. Hãy vững tin rằng cuộc sống sẽ chỉ cho bạn những bước cần thiết để bắt đầu điều chỉnh ước mơ vốn đã không còn nguyên vẹn của mình.

Nhiều người trong chúng ta, như Marilyn, đã được đào tạo chính quy để làm một số nghề nhất định. Chúng ta đã nỗ lực thật nhiều, đã phấn đấu liên tục để giành những vị trí cao nhất trong lĩnh vực nghề nghiệp của mình. Nhưng khi đạt được điều mong muốn, đôi khi chúng ta lại chưa hài lòng và có cảm giác như mình đang sống trong vòng luẩn quẩn. Nếu vậy, bạn hãy xem xét lại bản thân mình. Mặc dù đã đạt được vị trí cao nhất, nhưng có khả năng bạn đã mất nhiều thời gian cho một công việc không đem lại cho bạn sự thỏa mãn hoàn toàn. Vậy bạn có nhất thiết phải theo đuổi công việc ấy suốt quãng đời còn lại không? Tại sao bạn không thể dừng lại để điều chỉnh ước mơ của mình?

Cách đây nhiều năm, Bobby muốn thay đổi nghề nghiệp khi đang ở tuổi 39 và đã có một công việc ổn định suốt 15 năm ở một công ty xây dựng. Từ nhỏ, Bobby đã mơ ước được trở thành một nhân viên cảnh sát. Tuy nhiên, khi vào đại học, anh lại chọn chuyên ngành học đáp ứng nguyện vọng của bố mẹ. Ra trường, anh nhanh chóng tìm được công việc phù hợp với chuyên ngành đã học. Bằng nỗ lực bản thân, anh nhanh chóng thăng tiến lên những vị trí cao hơn. Tuy nhiên, anh vẫn không cảm nhận được niềm đam mê đích thực của mình. Vì vậy, anh quyết định mạo hiểm chấp nhận thay đổi tất cả để được làm công việc mình hằng mơ ước.

Bobby nộp đơn vào sở cảnh sát địa phương. Như mọi ứng viên

khác, anh cũng phải trải qua các quy trình kiểm tra sức khỏe và lý lịch gia đình, xét nghiệm, lấy dấu tay. Gần một năm sau, hồ sơ của Bobby mới được xét duyệt với điều kiện anh phải vượt qua kỳ sát hạch nghiệp vụ của cảnh sát trưởng. Bất kể ai khi nghe anh kể về ước mơ của mình đều phản đối mạnh mẽ, chỉ duy nhất có vợ và con gái anh là ủng hộ hết mình.

Cả hai cùng động viên Bobby trong những bài tập thể lực như chạy bộ, nhảy xa, ném bóng nhằm giúp anh đủ sức cạnh tranh với các ứng viên trẻ tuổi. Con gái anh dành hàng giờ ở thư viện để tìm những tài liệu liên quan đến nghiệp vụ cảnh sát cho anh ôn tập. Cả gia đình thường xuyên nghĩ ra những tình huống phạm tội để anh tham gia giải quyết theo đúng pháp luật. Trong suốt những tháng mùa hè ấy, Bobby không thể tránh khỏi những lúc nản lòng, mệt mỏi, lo lắng và tưởng chừng có thể bỏ cuộc. Nhưng mục tiêu phía trước đã níu giữ động lực phấn đấu và quyết tâm của anh.

Cuối cùng, anh đã vượt qua kỳ sát hạch và tốt nghiệp học viện cảnh sát đúng vào tuần lễ anh tròn 40 tuổi! Sự kiện này vô cùng ý nghĩa với cuộc đời anh bởi nó là minh chứng cho việc hiện thực hóa một ước mơ đã được điều chỉnh.

Nếu một ước mơ của bạn không đạt được, hoặc chỉ đạt được một phần, hoặc bạn vẫn không cảm thấy hài lòng khi đạt được, hãy thử đến với một ước mơ khác. Vẫn còn rất nhiều điều để bạn làm, và một khi đã chọn một việc gì đó để làm thì hãy bắt tay ngay vào hành động.

CÂN BẰNG CUỘC SỐNG TINH THẦN

Rất nhiều sự thay đổi tích cực có thể xảy ra khi chúng ta sẵn sàng đối diện với sự thật, nhưng việc gì sẽ xảy ra nếu bạn không nắm được vấn đề? Nếu bạn đã cố hết sức mà vẫn không giải quyết được rắc rối? Có lẽ đã đến lúc bạn phải xem lại cuộc sống tinh thần của mình có cân bằng không? Ngoài công việc thường ngày, đời sống tinh thần của bạn như thế nào? Đời sống tinh thần tuy không thể hiện cụ thể như địa vị, bằng cấp, tài sản, của cải,... nhưng nó có khả năng tác động mạnh mẽ đến mọi lĩnh vực trong cuộc sống mỗi người. Đó chính là tín ngưỡng, niềm tin, sự gắn kết của các mối quan hệ, các hoạt động giải trí, sở thích, thói quen,...

Lần đầu tiên tôi gặp Daryl Lloyd là khi anh đang làm giám đốc

dịch vụ của công ty thực phẩm Advanced Life tại Úc, và tôi là người đến diễn thuyết cho hội nghị hàng năm của công ty. Tôi bị thu hút bởi lối nói chuyện hóm hỉnh, tính cách lạc quan, sự tự tin và cách làm việc chuyên nghiệp của anh. Sau buổi diễn thuyết, Daryl đã mời tôi ăn trưa cùng vợ chồng anh. Trish, vợ anh, hiện đang là chủ một thẩm mỹ viện cao cấp. Cô thuộc mẫu tính cách trầm tĩnh với tất cả những thế mạnh tiêu biểu của mình. Cả Daryl và Trish đều hiểu rõ tính cách của nhau, chấp nhận nhau và không hề muốn thay đổi nhau.

Sau nhiều lần đến Úc diễn thuyết, chúng tôi đã trở nên thân thiết. Lúc này, Daryl mới có dịp chia sẻ câu chuyện cuộc đời của anh với tôi. Daryl là kết quả của mối tình giữa một thiếu nữ Úc và một viên sĩ quan Mỹ trong Thế chiến thứ hai. Nhưng sau khi ra đời, Daryl đã bị vứt bỏ và được một gia đình người Úc nhận làm con nuôi. Tuy cuộc sống của bố mẹ nuôi anh rất khó khăn nhưng họ thật sự yêu thương anh và cố gắng dành cho anh những điều kiện tốt nhất. Khi người mẹ ruột phát hiện mình không còn khả năng sinh con, bà tìm cách giành anh về lại với mình. Hằng năm, vào ngày sinh nhật của Daryl, bà liên tục gửi quà và thư chúc mừng bằng những lời lẽ ngọt ngào với hy vọng anh sẽ xúc động và quay về với bà. Nhưng mẹ nuôi của anh đã cất giữ tất cả những món quà và thư đó vì không muốn cuộc sống tuổi thơ của anh bị xáo trộn. Vào ngày sinh nhật lần thứ 18 của anh, khi anh đã chính thức trưởng thành, mẹ nuôi mới kể cho Daryl nghe tất cả về thân phận của anh và trao lại cho anh đầy đủ các món quà cùng những lá thư mà mẹ ruột anh đã gửi suốt thời gian qua. Sau phút ngỡ ngàng, Daryl đã lựa chọn không đọc bất kỳ lá thư nào và khẳng định rằng anh chỉ có một người mẹ duy nhất, đó là người đã nuôi dưỡng, chăm sóc anh suốt thời gian qua.

Sau khi học xong trung học, Daryl mong muốn tìm được một công việc trong ngành công nghệ truyền hình để thỏa ước mơ cũng như để giúp gia đình anh thoát khỏi cảnh túng thiếu. Với quyết tâm cao độ và năng khiếu bản thân, anh đã bước vào thế giới giải trí và phụ trách công việc sản xuất băng đĩa ở đài truyền hình GTV 9 ở Melbourne. Anh làm việc miệt mài 18 tiếng mỗi ngày. Chỉ một năm sau, anh đã được thăng chức trưởng phòng với hơn 20 nhân viên dưới quyền. Anh bắt đầu nổi tiếng và có cơ hội được làm quen với nhiều nhân vật quan trọng trong lĩnh vực truyền hình, trong đó có Bruce Gyngell - người sở hữu 9 kênh truyền hình tại Úc. Daryl rất ngưỡng mộ Bruce bởi sự thành công, quyền lực và tầm ảnh hưởng của ông.

Năm 21 tuổi, Daryl bị stress cả về thể xác lẫn tinh thần do làm việc quá sức. Sau khi hồi phục, anh nhận được một cú điện thoại của Bruce Gyngell. Ông đề nghị anh ký một hợp đồng 3 năm với công ty của ông trong vai trò giám đốc chương trình, và Daryl - ở tuổi 21 - bắt đầu điều chỉnh ước mơ của mình. Trong quá trình thực hiện chương trình, Daryl thường xuyên được tiếp cận với Bruce và học hỏi về cách làm việc theo kế hoạch, tác phong chuyên nghiệp và tư duy sáng tạo của ông. Đây là những trải nghiệm giá trị cho sự thành công của Daryl sau này.

Năm 25 tuổi, anh cùng với một người bạn thành lập công ty riêng, chuyên về công nghệ quảng cáo. Công việc kinh doanh ngày càng phát triển. Lợi nhuận thu được đã giúp anh thực hiện ước mơ trước đây của mình: mua một căn nhà sang trọng cho bố mẹ nuôi. Sự nổi tiếng cho phép anh sở hữu hai chiếc xe hơi đời mới nhất và được đón tiếp nồng nhiệt ở bất cứ nơi nào anh đến.

Tuy nhiên, Daryl không ngờ rằng trong khi anh đang lo tìm kiếm khách hàng để có thêm lợi nhuận thì người bạn hợp tác cùng anh đã có nhiều sai sót không thể cứu vãn trong việc quản lý tài chính, khiến công ty anh buộc phải tuyên bố phá sản. Trong thoáng chốc, Daryl đã mất tất cả mọi thứ mà anh đã cất công gầy dựng được. Lúc đó, anh đã 32 tuổi. “Tôi không thể giải thích được tại sao. Ước mơ của tôi đã kết thúc trong bất ngờ, khi tôi chưa kịp chuẩn bị cũng như không hề phạm một sai lầm nào cả”, Daryl bảo tôi.

Mặc dù anh đang ở trong tình cảnh vô cùng tuyệt vọng, nhưng dường như cuộc sống vẫn còn muốn thử thách sự chịu đựng của anh. Những người bạn gắn bó với anh bấy lâu đã quay lưng lại với anh. Những người trước đây đã từng được anh giúp đỡ, ngày nay đã thăng chức và cố tình quên đi sự có mặt của anh. Cùng lúc đó, Daryl phải đối mặt với biết bao lời trách móc từ phía gia đình. Anh thật sự mất phương hướng và không biết phải đi về đâu.

“Trong số tất cả những người tôi biết, chỉ có một người duy nhất gọi điện cho tôi để bày tỏ sự đồng cảm”, Daryl kể tiếp, “Đó là mẹ của một nhân viên cấp dưới của tôi. Bà đã chân thành bày tỏ sự quan tâm với tôi và bà nói rằng thay vì chờ đợi sự cảm thông của người khác, tôi hãy tin vào bản thân và tìm kiếm một điểm tựa tinh thần khác xem sao”.

Lúc đó Daryl chưa kịp hiểu rõ những lời nói ấy, nhưng ít nhất người phụ nữ này cũng làm anh cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Anh bắt đầu tìm đọc các tài liệu, sách báo để nghiên cứu về tâm lý. Nhờ đó, anh biết rằng hầu như tất cả mọi người đều phải đối diện với những sự việc không như ý muốn trong cuộc sống. Điều quan trọng là mỗi người phải vượt qua trạng thái tâm lý này và tiến về phía trước. Đây không phải là điểm kết thúc, mà chỉ là chặng dừng chân trên hành trình tiến về phía trước.

Tuy nhiên, Daryl vẫn cảm thấy vô cùng bối rối khi cho cô bạn gái Trish của anh biết được rằng anh đang túng thiếu và tuyệt vọng. Anh lo sợ thêm một lần thất vọng, bởi từ trước đến giờ, Trish vẫn hằng ngưỡng mộ sự thành công của anh. Trong mắt Trish, anh là người đàn ông hoàn hảo và thành đạt. Thế nhưng, Trish đã làm Daryl thật sự bất ngờ khi nói: "Em đang rất vui vì biết rằng, giờ đây anh sẽ dành nhiều thời gian hơn cho em". Đây quả thực là động lực mạnh mẽ nhất giúp Daryl đứng vững trở lại.

Với kinh nghiệm làm việc trước đây, Daryl nhanh chóng tìm được một công việc mới: nhân viên kinh doanh dụng cụ nhà bếp. Thành công dần trở lại với Daryl khi số đơn đặt hàng anh đem về cho công ty ngày càng nhiều. Lợi nhuận anh kiếm được giúp anh gầy dựng lại cuộc sống. Các mối quan hệ kinh doanh đã giúp anh quen biết giám đốc điều hành tập đoàn thực phẩm Advanced Life của Úc. Một hôm, anh nhận được điện thoại của ông với lời mời anh về giữ chức vụ giám đốc dịch vụ của công ty thực phẩm Advanced Life. Daryl nhanh chóng kết hôn với Trish vì theo anh: "Người phụ nữ nào có thể yêu tôi ngay cả khi tôi không còn gì cả chắc chắn sẽ gắn bó với tôi suốt cả cuộc đời". Giờ đây, Daryl đã ổn định sự nghiệp tại công ty thực phẩm Advanced Life; còn Trish đã có thẩm mỹ viện của riêng cô. Cả hai đang rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình.

TRÊN CẢ SỰ THỨ THA

Khi tôi trò chuyện với những người đã mất lòng tin vì phải trải qua một quá khứ nhiều nỗi đau, họ thường hỏi tôi: "Tôi phải tha thứ cho những con người đã làm tôi tổn thương ư?". Xét cho cùng thì sự tha thứ không phải là bước đầu tiên trong việc hàn gắn mối quan hệ nhưng đó là điều cần thiết cuối cùng để chữa lành vết thương. Không nên ép buộc bản thân phải nói lời tha thứ khi chúng ta chưa thật sự sẵn sàng, bởi khi ấy, điều đó cũng chỉ là sự lừa dối.

Một buổi sáng Chủ nhật, khi tôi đang ngồi trên hàng ghế đại biểu trong một cuộc họp để chờ đến lượt mình lên nói chuyện thì Craig Holiday, giám đốc một công ty bước lên bục phát biểu. Dắt theo đứa con trai 7 tuổi, Craig đã nói những lời mà tôi vẫn còn nhớ mãi:

"Khi tôi bằng tuổi con trai tôi bây giờ, cha tôi đã bỏ nhà ra đi", giọng nói ông bỗng trở nên khó khăn: "Tôi đã căm thù cha tôi vô cùng và luôn tự hỏi vì sao ông lại bỏ rơi tôi. Khi những đứa trẻ khác tự hào được cha đưa đến trường hay đến tham gia và cổ vũ cho những trận bóng đá, thì tôi lại lẻ loi một mình. Đôi khi tôi tự an ủi mình bằng một lý do nào đó mà tôi nghĩ ra; nhưng tận sâu thẳm trong lòng, tôi thấy thật cô đơn và tủi thân".

Craig đã làm mọi người có mặt trong buổi diễn thuyết hôm đó xúc động bởi câu chuyện về cuộc đời anh. Khi trưởng thành, Craig bước chân vào lĩnh vực kinh doanh bất động sản và đã đạt được một số thành công nhất định. Tuy nhiên, giấc mơ làm giàu của anh đã kết thúc nhanh chóng khi thị trường bất động sản bị khủng hoảng. Đang lúc vô cùng bế tắc thì một người bạn đã đưa Craig đến tham gia cuộc hội thảo tiếp thị; và trong tâm trạng liều lĩnh và tuyệt vọng, Craig đã đăng ký trở thành nhân viên tiếp thị. Anh đã dám ước mơ trở lại. Công việc của anh ngày càng phát triển nhanh chóng và chẳng bao lâu, Craig đã vươn lên dẫn đầu. Anh hy vọng những điều tốt đẹp sẽ đến với anh, với đứa con trai Taylor mà anh vô cùng yêu quý. Thế nhưng, mỗi khi nhìn Taylor, anh lại nghĩ đến cha mình và sự thù hằn lại trỗi dậy trong anh. Sự giận dữ cứ gặm nhấm tâm hồn Craig khiến anh không thể nào thoát ra được. Anh hiểu rất rõ rằng để tìm lại cảm giác bình an trong lòng, nhất định anh phải tha thứ cho cha dù rằng cha anh không xứng đáng được tha thứ. Mặc dù điều này là vô cùng khó khăn bởi không còn hy vọng gì ở việc xoa dịu vết thương lòng trong ký ức đã từng bị thương tổn, nhưng cuối cùng Craig đã vượt qua và sẵn sàng để tha thứ.

Khi cảm giác thù hằn đã được trút bỏ, anh quyết định gặp mặt cha sau bao nhiêu năm xa cách. Đúng lúc thính giả thở phào nhẹ nhõm vì kết thúc có hậu của câu chuyện đầy xúc động thì Craig đã làm tất cả mọi người trong hội trường sửng sốt khi nghe anh nói thêm: "Hiện giờ cha tôi đang có mặt ở đây. Cha ơi, cha hãy lên đây và chia sẻ với chúng con, nếu cha muốn". Một người đàn ông với gương mặt hằn những vết nhọc nhằn, mệt mỏi của thời gian nhưng không giấu được vẻ hạnh phúc, đang chầm chậm bước lên sân khấu. Bé Taylor

vội chạy về phía ông nội với đôi cánh tay dang rộng. Hai ông cháu ôm chặt nhau và khóc. Còn Craig đứng lặng nhìn hai người mà đôi mắt đỏ hoe.

Tất cả chúng tôi đều lặng yên trong giây lát để chia sẻ khoảnh khắc thiêng liêng của gia đình Craig. Nhiều người đã rơi nước mắt khi nghĩ đến sự đổ vỡ trong mối quan hệ ruột thịt của chính mình. Vài người bắt đầu vỗ tay để xóa tan không khí lặng lẽ này; và trong phút chốc, cả hội trường đều đứng dậy hoan hô, cổ vũ cho sức mạnh kỳ diệu của sự tha thứ và bằng chứng đẹp đẽ của sự hàn gắn lại mối thâm tình tưởng chừng như không thể nào hàn gắn nổi.

BẠN CÓ THỂ ĐIỀU CHỈNH ƯỚC MƠ CỦA MÌNH KHÔNG?

Điều gì tạo nên sự khác biệt giữa một người quỵ ngã khi gặp thất bại và một người biết đứng lên để vững vàng hơn sau đó? Bản thân tôi đã phải đối diện với vô số những khó khăn tưởng chừng không thể vượt qua trong đời cũng như đã tham vấn cho hàng ngàn người với những trường hợp riêng biệt, nên tôi hiểu khá rõ về vấn đề này. Để trả lời câu hỏi: "Tại sao có những người bị hoàn cảnh khó khăn khuất phục còn những người khác lại đủ can đảm vượt qua?", chúng ta hãy cùng phân tích một số yếu tố sau:

1. Sự khác biệt về tính cách

Trong những tình huống khó khăn, người có tính cách lạc quan lại là người dễ phản ứng nhất. Họ nhìn khó khăn dưới một góc độ cởi mở và thoáng hơn; họ nhanh chóng chấp nhận thực tại và điều chỉnh ngay ước mơ của mình để phù hợp với tình huống. Người lạc quan luôn tiếp thêm động lực và mang lại hy vọng cho mọi người. Người quyền lực lại đề cao yếu tố kiểm soát trong cuộc sống của họ. Đây là mẫu người dễ rơi vào tình trạng khủng hoảng nhanh nhất nếu họ cảm thấy cuộc sống đang yên bình bấy lâu bỗng chốc tuột khỏi vòng kiểm soát. Tuy nhiên, họ cũng sẽ nhanh chóng vượt qua tất cả để tiếp tục hướng về phía trước. Riêng mẫu người trầm tĩnh với khát khao tìm kiếm sự hoàn hảo và theo đúng trật tự, sẽ kéo dài nỗi tuyệt vọng của mình. Còn mẫu người ôn hòa sẽ tìm cách né tránh mọi rắc rối. Vì mẫu người này ít khi bộc lộ tình cảm nên hiếm khi bạn thấy họ rơi vào tình trạng tuyệt vọng. Họ là những người dùng ý chí để cân bằng tinh thần cho đến khi tình hình được cải thiện.

Hiểu được sự khác biệt về tính cách, chắc chắn bạn sẽ không còn cảm thấy ngạc nhiên khi xem xét cách phản ứng của mọi người trước những tình huống khó khăn. Những phản ứng đó không là lựa chọn của bản thân mỗi người mà là đặc điểm tính cách đã hình thành từ trước của mỗi cá nhân.

2. Ảnh hưởng của những vấn đề trong quá khứ

Những tổn thương trong quá khứ thường tạo nên dấu ấn tiêu cực và khó phai mờ. Những ai có thời thơ ấu không êm đềm, chịu nhiều nỗi đau thường cảm thấy khó khăn để đứng dậy vững vàng trước những thử thách của cuộc sống. Nỗi ám ảnh này kết hợp với những đặc điểm tính cách sẽ khiến họ trở thành những người luôn bại trận, kể cả trong chính suy nghĩ của mình.

Rõ ràng, khả năng vượt qua khó khăn và can đảm đối diện với thất bại của những cá nhân có đời sống tinh thần lành mạnh hoặc được sống trong sự yêu thương, che chở của gia đình sẽ cao hơn rất nhiều so với những ai thiếu đi sự may mắn của niềm hạnh phúc gia đình.

3. Truyền thống gia đình

Truyền thống gia đình ảnh hưởng mạnh mẽ đến tính cách của con người. Nếu bạn trưởng thành từ một gia đình có các thành viên luôn nản lòng, tự ti và buông xuôi khi gặp thất bại hoặc xem thất bại là điều hiển nhiên mà số phận buộc mình phải gánh chịu để rồi tự chui vào vỏ ốc của chính mình, thì bạn cũng sẽ có khuynh hướng suy nghĩ và hành động tương tự như vậy khi gặp biến cố. Và ngược lại, nếu được sinh ra và lớn lên trong một gia đình có tinh thần lạc quan, yêu đời, biết xem khó khăn như một thử thách của cuộc sống, thì chắc chắn bạn luôn tự tin và kiên định với hành động của mình. Nhưng không có gì là tuyệt đối; ngay cả khi bạn đã lớn lên trong một gia đình với nhiều suy nghĩ tiêu cực, bạn vẫn có thể nỗ lực thay đổi thái độ sống, khiến mọi hành vi của bạn cũng sẽ thay đổi theo. Đừng để quá khứ buồn hủy hoại cả tương lai của bạn.

Paul Lewis khi sinh ra đã bị khuyết một cánh tay trái. Tuy vậy, bố mẹ vẫn đối xử với anh một cách công bằng như những đứa con khác. Bố mẹ tập cho anh tự thực hiện những công việc như một người bình thường với mong muốn khi lớn lên, anh sẽ không có cảm giác mình là

người tật nguyền và dễ dàng hòa nhập với xã hội. Khi trưởng thành, Paul thật sự không bao giờ để tâm hay buồn bã vì những lời nhận xét tiêu cực hay thương hại của người khác mà anh quyết định sẽ chứng minh bằng hành động thể hiện khả năng của anh. Anh cho biết: "Tôi chưa từng nghĩ rằng mình là người khuyết tật, bởi tâm hồn tôi, nghị lực, niềm tin của tôi vẫn bình thường như những người khác. Có được điều này là nhờ bố mẹ tôi, họ chưa từng xem tôi như người khuyết tật, mà luôn đặt kỳ vọng và mơ ước vào tôi – một con người bình thường".

Có khiếm khuyết nào khiến bạn không đủ tự tin để thực hiện những ước mơ trong đời? Có lời nhận xét tiêu cực nào của mọi người khiến bạn nản lòng? Hãy xem tất cả là "cú hích" để bạn xây dựng lòng quyết tâm và từng bước leo lên những nấc thang thành công.

4. Phát triển tính khôi hài

Khi nhìn lại cuộc sống gia đình của chính mình, tôi nhận ra rằng nếu thiếu tính khôi hài chắc cuộc sống của chúng tôi sẽ rất tẻ nhạt. Vào những giây phút khó khăn nhất, chúng tôi vẫn nhìn thấy được khía cạnh lạc quan của vấn đề. Nếu chưa từng gặp phải chuyện buồn đau thì làm sao tôi có thể cảm thông với người khác. Nếu tôi không xem khó khăn là cơ hội thì có lẽ tôi đã bỏ cuộc vì thất vọng. Nếu tôi không hài hước trong những giờ phút căng thẳng thì có lẽ tôi chẳng thể viết được cuốn sách nào. Tôi rất tâm đắc với câu nói: "Mỗi trải nghiệm tồi tệ là một bài học đáng giá".

5. Bày tỏ những lời động viên tinh thần với người khác

Ngôn từ có sức mạnh vô biên. Chỉ cần một lời nói, bạn có thể khiến một người rơi vào vực thẳm của sự tuyệt vọng hoặc nâng một người lên đỉnh cao của niềm hy vọng. Bạn hãy trao tặng mọi người những ngôn từ đã được chọn lọc cẩn thận, không chỉ khi góp ý với thiện chí, mà kể cả những khi bạn khen ngợi, động viên tinh thần người khác,

Một khi trái tim tan vỡ, bạn sẽ cảm thấy vô cùng biết ơn với những ai nâng bạn dậy bằng những lời động viên. Khi bạn nói những lời tử tế với người khác, không chỉ người đó vui, mà bạn cũng sẽ thấy mình tốt hơn lên. Sự cho đi và nhận lại luôn có những tương tác tích cực bổ sung cho nhau.

“Ước mơ không phải

là cái gì sẵn có,

cũng không phải là

cái gì không thể có.

Ước mơ giống như

một con đường

tiềm ẩn để

con người khai phá

và vượt qua.”

- Lỗ Tấn

PHẦN 5. CHIA SẺ ƯỚC MƠ

"Dấu hiệu của một người thành công

thực sự đó là sự sẵn lòng, thậm chí là sự

khao khát, muốn chia sẻ kết quả ước mơ

của mình với người khác, để những điều tốt đẹp

không bao giờ bị lãng quên."

- Florence Littauer

Những năm tháng khó khăn sống trong cửa hàng chật hẹp đã làm chị em chúng tôi gắn bó với nhau nhiều hơn. Lúc ấy, chẳng ai dám nghĩ rằng một ngày nào đó Ron sẽ trở nên nổi tiếng, thậm chí được đề cử "Nhân vật trong năm" - giải thưởng dành cho những phát thanh viên xuất sắc; còn đài phát thanh KVIL nơi em cộng tác hơn 20 năm qua đã đoạt giải "Đài phát thanh huyền thoại".

Khi giới truyền thông đề nghị Ron phát biểu đôi lời về những giải thưởng này, em đã nói: "Ở KVIL, chúng tôi không làm việc vì giải thưởng, mà chỉ làm những gì chúng tôi nghĩ rằng có thể đáp ứng nhu cầu và mong muốn của thính giả. Nhưng những giải thưởng này rất có ý nghĩa vì đã chứng minh được rằng nỗ lực và công sức của chúng tôi đã được mọi người công nhận".

Nhiều người biết đến Ron Chapman như là người đã khơi nguồn cảm hứng sáng tạo dẫn đến sự thành công của đài KVIL. Em là một chuyên gia bậc thầy trong lĩnh vực giải trí, có khả năng động viên tinh thần thính giả hàng ngày; em thể hiện mình như một diễn viên hài với khả năng hài hước không bao giờ cạn.

Em càng trở nên nổi tiếng hơn sau chiến dịch Hai mươi đô-la. Tổng số tiền em quyên góp được là 240 nghìn đô-la. Hầu như không ai biết được Ron sẽ làm gì với số tiền quyên góp này; chỉ biết rằng số lượng thư kèm chi phiếu 20 đô-la gửi về cho Ron ngày càng nhiều. Khi các phóng viên hỏi Ron về mục đích của chiến dịch quyên góp

này, em trả lời: “Tôi sẽ làm một điều gì đó lớn lao và có ý nghĩa cho cộng đồng, một việc mà chỉ có thể thực hiện bằng sức mạnh của tập thể chứ không phải của từng cá nhân riêng biệt”. Và sau khi kết thúc đợt vận động này, tại Dallas đã mọc lên một bệnh xá dành cho những người nghèo, ngôi nhà tình thương dành cho những trẻ em lang thang và phụ nữ cơ nhỡ cũng được tu sửa lại, một trung tâm phát thức ăn miễn phí cho người vô gia cư đã được thành lập, trường trung học cộng đồng phía Đông Dallas mở thêm một số phòng học dành cho trẻ em không may mắn.

Số tiền còn lại được Ron trao cho tổ chức Common Ground. Đây là tổ chức phi lợi nhuận của bang Dallas, chuyên tìm kiếm những ngôi nhà bỏ hoang và đổ nát rồi mua lại chúng với giá tượng trưng. Sau khi các thành viên trong tổ chức bỏ công sức sửa sang lại, những căn nhà đó sẽ được cho thuê với giá rẻ, chỉ bằng 20% thu nhập của người thuê – bất kể thu nhập của họ là bao nhiêu. Đổi lại, người thuê nhà có trách nhiệm giữ gìn căn nhà và giúp tổ chức Common Ground sửa sang những ngôi nhà khác.

Khi làm việc với những người cơ cực thiếu thốn, các nhân viên của tổ chức đã phát hiện ra nhiều người trong số đó là những công nhân có tay nghề nhưng bị thất nghiệp. Common Ground đã giúp họ tìm việc làm. Tuy nhiên, có một trở ngại là những công nhân đó lại không có địa chỉ nhà nên hầu như họ không thể kiếm được việc làm.

Đối với những người vô gia cư muốn tự lập, thì tình huống khó xử này đã tạo ra cho họ một cái vòng lẩn quẩn vô vọng. Common Ground đã sửa chữa lại một khách sạn cũ không còn sử dụng nữa và lấy địa chỉ khách sạn này làm địa chỉ nhà cho những người cần địa chỉ để tìm việc làm.

Tất cả những công việc từ thiện này rõ ràng là vô cùng xứng đáng với sự đóng góp của KVIL, của Ron Chapman, và của những người đã chia sẻ tiền của họ với hy vọng thực hiện một ước mơ tốt đẹp nào đó cho những người kém may mắn hơn.

***

Billy Bob Harris - người môi giới chứng khoán nổi tiếng của thành phố Dallas, đã phải chịu hình phạt tù do vi phạm quy định của Ủy ban Chứng khoán. Cánh cửa nhà giam đóng lại sau lưng Billy đồng

nghĩa với việc Billy bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài. Thị trường chứng khoán nhanh chóng quên đi một người môi giới năng nổ. Những cuộc viếng thăm của bạn bè trước kia dần thưa thớt và dứt hẳn. Nhưng Ron vẫn duy trì việc liên lạc thường xuyên với Billy. Khi Billy mãn hạn tù, Ron đã giúp anh vào làm việc ở KVIL trong chuyên mục *Chứng khoán cho mọi người* với mong muốn Billy sớm hội nhập với cuộc sống đời thường. Một lần, tôi hỏi Ron: "Liệu có mạo hiểm không khi để Billy xuất hiện trên đài phát thanh và lại bàn về chứng khoán như thế?" và Ron đã trả lời: "Những năm tháng ở tù đã để lại cho Billy rất nhiều kinh nghiệm. Không ai có thể hướng dẫn người khác cách làm hiệu quả hơn một người đã từng làm sai và rút ra bài học từ đó".

Không chỉ dừng lại ở đó, vợ chồng Ron thường xuyên dành thời gian cho các hoạt động xã hội. Nance đã thành lập nhóm Những người bạn để chăm sóc những trẻ em bị nhiễm AIDS. Ron thì xuất hiện trên truyền hình kêu gọi mọi người ngoài việc hỗ trợ các em bằng những tài sản vật chất, hãy dành thêm thời gian cho các em. Khi được quan tâm chăm sóc và yêu thương, những đứa trẻ đáng thương này đã khỏe mạnh hơn và sống lâu hơn dự đoán. Ron giải thích với tôi: "Tất cả chúng ta đều biết đối với người bệnh, liều thuốc có tác dụng hơn tất cả là liều thuốc của tình yêu thương".

Rất nhiều thính giả của chương trình KVIL đã trưởng thành cùng với Ron. Họ đã theo em từ khi em còn là một thiếu niên trên sàn nhảy Sump'n Else cho đến ngày em trở thành người nổi tiếng của đài KVIL. Mọi người yêu thích và ngưỡng mộ em bởi khả năng thu hút sự chú ý, khơi dậy tinh thần của em. Và ngược lại, em cũng đem hết khả năng của mình để đáp lại sự kỳ vọng của mọi người. Em nói: "Trong cuộc đời, rất hiếm khi ta có cơ hội làm được một điều gì đó thật đặc biệt. Tôi đã làm được điều ấy ở KVIL, tôi đã đổ vào đó rất nhiều thời gian và công sức nên mục tiêu của tôi là phải giữ cho đài liên tục phát sóng. Đài của chúng tôi có tính chất tương tác qua lại. Nhân viên làm việc ở đây thân thiết như thành viên chung một gia đình và tất cả mọi người là một. Suốt 20 năm làm việc ở đây, tôi là người giữ cho bầu nhiệt huyết của đại gia đình này không bao giờ cạn, và tôi nghĩ rằng tôi đã làm việc ấy khá tốt. Tôi hy vọng rằng mọi người sẽ nhớ đến tôi như nhớ đến một người có công đưa nghệ thuật dẫn chương trình lên một tầm cao hơn".

DOLLY PARTON & CÔNG VIÊN DOLLYWOOD

Nữ ca sĩ kiêm diễn viên điện ảnh Dolly Parton bắt đầu sự nghiệp của mình với rất nhiều khó khăn. Sau nhiều nỗ lực phấn đấu, bà đã lên đến đỉnh cao của vinh quang và giàu có. Tuy nhiên bà không bao giờ quên xuất thân nghèo khó của mình mà luôn sẵn lòng chia sẻ những gì bà có với người khác. Ngoài việc tích cực đóng góp cho các hoạt động từ thiện, Dolly còn xây dựng một công viên mang tên Dollywood ở Pigeon Forge, Tennessee, nhằm giúp giải quyết tình trạng thất nghiệp và thổi vào vùng đất hẻo lánh xa xôi này một làn không khí mới mẻ, sôi động và phồn thịnh từ việc kinh doanh du lịch. Tất cả những điều bà muốn là chia sẻ cuộc sống hạnh phúc với mọi người.

Năm 1988, Dolly quyết định thành lập Hiệp hội Dollywood, một tổ chức khuyến học. Bà giải thích: "Nhiều người trong gia đình tôi đã phải bỏ học giữa chừng vì không đủ điều kiện. Tôi tin rằng bất cứ ai khi được học hành nghiêm túc đều có thể làm được nhiều việc lớn lao. Tôi không khỏi đau lòng khi nhìn thấy những thanh thiếu niên với gương mặt sáng, thông minh lại phải bươn chải với cuộc sống quá sớm ở vào độ tuổi mà lẽ ra các em được đến trường và vui chơi".

Dolly thuộc mẫu người có tính cách quyền lực và lạc quan. Bà tâm niệm: "Nụ cười sẽ khơi dậy niềm vui trong cuộc sống". Bà tin rằng nếu có sự quyết tâm và thái độ tích cực thì không có việc gì là không thể làm được. Và điều quan trọng là thái độ thật lòng chia sẻ với mọi người: "Không có món quà nào quý hơn việc được chia sẻ những điều ấy với mọi người. Và điều duy nhất quý hơn tất cả đó là mơ ước. Hãy mơ ước và bồi đắp lòng quyết tâm; mơ ước sẽ trở thành hiện thực. Bạn phải có niềm tin!".

KJ VÀ HỌC VIỆN ST. HOPE

KJ là tên thường gọi của Kevin Johnson - vận động viên nổi tiếng trong đội tuyển bóng rổ Hoa Kỳ. Mặc dù có vóc người thấp đậm so với tiêu chuẩn của một cầu thủ bóng rổ nhưng anh luôn là đối thủ "nặng ký" trên sân đấu. Anh đã từng được giới hâm mộ mệnh danh: "KJ - cầu thủ xuất sắc hơn cả huyền thoại".

Trong hào quang của sự nổi tiếng và dư dả tài chính, rất nhiều người đã rơi vào lối sống xa hoa. Nhưng KJ vẫn giữ được mình trước những cám dỗ. Anh thường nhớ lại khoảng thời gian thiếu thốn, gian khổ khi xưa và cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy đa phần bọn trẻ xuất

thân từ những gia đình có hoàn cảnh quá khó khăn thường sa ngã, có lối sống thiếu lành mạnh hoặc dính vào ma túy.

Anh thực sự lo lắng và quyết định cần phải làm ngay một điều gì đó khác biệt cho những đứa trẻ này trước khi sự việc trở nên quá muộn. Anh bắt đầu tìm hiểu cách thức hoạt động và sự thành công của những tổ chức hỗ trợ trẻ em nghèo. Sau đó, anh thành lập Học viện St. Hope với mục đích thiết lập chương trình hỗ trợ giáo dục cho học sinh ở những khu vực nghèo nàn. Anh cho biết: "Chúng tôi cố gắng xây dựng một môi trường thân thiện như gia đình dành cho những trẻ em mồ côi, cơ nhỡ hoặc những trẻ em thiếu sự giáo dục của cha mẹ. Ngoài việc cung cấp những nền tảng kiến thức cơ bản, Học viện St. Hope còn hướng dẫn các em xử lý những vấn đề khó khăn, rắc rối trong cuộc sống. Tôi nghĩ đã đến lúc tất cả chúng ta phải nhận thức trách nhiệm của mình rằng: 'Cần phải làm một điều gì đó có ích cho cộng đồng, cho thế hệ con cái của chúng ta'".

Sau một thời gian hoạt động, Học viện St. Hope bắt đầu nhận được sự quan tâm và đóng góp về tài chính của cộng đồng bởi những giá trị mang tính nhân văn của nó. Nhưng người có ảnh hưởng mạnh mẽ nhất đối với bọn trẻ ở St. Hope chính là KJ. Anh luôn sẵn lòng chia sẻ thời gian quý báu của mình để giúp đỡ bọn trẻ. Bất cứ khi nào có thời gian rảnh là KJ tranh thủ lái xe đến học viện để chơi bóng cùng bọn trẻ và động viên chúng học tập để có một tương lai tươi sáng hơn. Người quản lý Học viện cho biết: "Bọn trẻ ở St. Hope xem Kevin như một người anh lớn, không phải vì anh ấy là một cầu thủ bóng rổ nổi tiếng mà vì anh ấy đã tận tâm với chúng. Mỗi khi bọn trẻ làm sai điều gì, tôi dọa sẽ mách lại với Kevin, lập tức chúng sẽ sửa sai ngay".

KJ sinh ra trong một môi trường gia đình khá đặc biệt. Ông bà ngoại anh là người da trắng, nhưng mẹ anh lại là kết quả của cuộc hôn nhân ngoài giá thú giữa bà ngoại với một người đàn ông da đen. Khi mới 17 tuổi, mẹ đã sinh ra anh mà chưa kết hôn chính thức. Anh trưởng thành trong tình thương yêu và sự dạy dỗ của mẹ và ông bà ngoại. Cách sống lạc quan, yêu thương lẫn nhau của các thành viên trong gia đình đã ảnh hưởng rất nhiều đến cách hành xử và suy nghĩ sau này của anh.

Anh chia sẻ: "Mẹ tôi nói rằng nếu muốn thành công, trước tiên tôi phải biết phân tích khía cạnh đúng sai của sự việc và không nhất thiết

lúc nào bạn cũng phải cư xử hay hành động giống như mọi người. Đôi khi điều đó đồng nghĩa với việc bạn phải đứng một mình. Có thể bạn sẽ cảm thấy cô đơn, nhưng nếu đó là lựa chọn đúng đắn thì trong cuộc chạy đua đường trường này, cuối cùng rồi bạn cũng sẽ được đền bù tương xứng".

Và đúng như thế, KJ đã được đền bù xứng đáng về mặt tài chính cũng như về mặt tinh thần. Mặc dù vẫn còn chặng đường dài phía trước nhưng có thể nói là anh đã hoàn thành mục tiêu của đời mình, và còn thực hiện được ước mơ của bản thân. Với Học viện St. Hope, anh đã và đang chia sẻ ước mơ của mình, mang đến cho mọi người niềm hy vọng.

DEXTER MANLEY CHIA SẺ ƯỚC MƠ

Kevin Johnson và Dexter Manley có rất nhiều điểm chung: cùng lớn lên trong những khu dân cư nghèo, phức tạp và cùng nhờ vào tài năng thể thao để vượt lên số phận và đạt đến đỉnh cao của vinh quang. Kevin thì thành công nhờ bóng rổ, còn Dexter thì lại nhờ bóng bầu dục. Điểm khác nhau giữa hai người là KJ đã biết cách hành xử và không bị tác động bởi lối sống phồn hoa; trong khi đó, Dexter đã không cưỡng lại được hấp lực của tiền tài và sự nổi tiếng. Thời đi học, do học chậm hơn các bạn cùng lớp nên Dexter bị chuyển vào lớp dành cho học sinh cá biệt – điều này khiến anh cảm thấy bản thân mình thật tệ hại. Anh khao khát được trở thành một nhân vật quan trọng để chứng tỏ với bạn bè rằng mình không phải là một kẻ ngu ngốc. Anh trút nỗi bực tức của mình trên sân cỏ và những ẩn ức bên trong đã biến anh trở thành một cầu thủ bóng bầu dục xuất sắc. Ở trường học, anh đứng sau mọi người nhưng trên sân cỏ anh trở thành một ông vua.

Dexter đã làm tất cả những gì cần thiết để tiến về phía trước. Anh chuẩn bị thực hiện ước mơ và kết quả là vào năm cuối cấp trung học, anh trở thành viên ngọc quý của nước Mỹ. Mặc dù chưa hề được đào tạo qua trường lớp chuyên nghiệp nhưng anh vẫn được ba trong số tám đội bóng lớn nhất của các trường đại học Mỹ săn đón. Anh chọn đội của trường Đại học Oklahoma. Để có được Dexter, trường Oklahoma đã nhượng bộ mọi yêu cầu của anh. Mặc dù anh chỉ làm đúng 6 câu trong tổng số 36 câu hỏi của đề thi tuyển đầu vào nhưng anh vẫn được nhận vào học. Tuy nhiên, ngoài thời gian chơi bóng trên sân cỏ, thì việc học hành đối với Dexter quả thật là nỗi sợ hãi.

Thế là trường cho phép anh chỉ theo học những môn đơn giản để anh có thể cống hiến cho đội bóng của trường với tâm thế tốt nhất.

Vào năm 1981, đội bóng bầu dục chuyên nghiệp Washington Redskins phát hiện ra tài năng của Dexter và nhanh chóng ký hợp đồng hợp tác với anh. Cuộc đời Dexter bỗng chốc sang trang. Anh trở nên giàu có và là thần tượng của rất nhiều người. Tuy nhiên, cũng chính từ đây, anh bắt đầu cuộc sống rượu chè, bê tha trác táng. Trong vòng 8 năm chơi cho Washington Redskins, Dexter Manley đã dính líu vào hàng loạt những rắc rối: bị cảnh sát bắt giữ vì tội hành hung nhân viên cảnh sát và thay đổi số đăng ký xe, nhiều lần bỏ tập luyện nửa chừng, thậm chí đến sân cỏ trong lúc còn đang say rượu và đỉnh điểm là việc sử dụng ma túy.

Tất cả những bê bối này vẫn chưa làm cho Dexter tỉnh ngộ. Anh đã từng dám mơ ước, đã chuẩn bị để thực hiện mơ ước ấy, nhưng lại không đủ bản lĩnh để thực hiện ước mơ cho đến cùng. Ngay cả lời khiển trách của huấn luyện viên cũng không đủ sức mạnh để anh thay đổi: "Dexter, em đang dần đánh mất bản thân em. Rồi em sẽ mất tất cả nếu cứ tiếp tục như thế".

Trong tâm trí Dexter vẫn còn đọng lại nỗi đau của thời thơ ấu nghèo khó và anh chưa nguôi ngoai được nỗi đau này. Sự thành công chỉ là một cách thức để anh che đậy và trốn tránh quá khứ.

Anh nghĩ rằng sự thành công đã khiến mình trở nên vững vàng đến mức không thể nào bị đánh bại nên đã quyết định mua 2 gam cocaine tự thưởng cho mình sau một trận đấu. Khi kết quả kiểm tra thuốc của anh là dương tính, anh vẫn cứ nhất định cho rằng mình vô tội. Ma túy biến anh thành kẻ nói dối. Thế là ở tuổi 31, Dexter bị truất quyền thi đấu vĩnh viễn. Anh buộc phải sửa chữa ước mơ của mình. Dexter vào trung tâm cai nghiện Houston và sau đó đã cai hẳn được ma túy. Để lấy lại niềm tin mà mọi người dành cho anh, Dexter tình nguyện tham gia những chương trình tư vấn cho thanh thiếu niên về tác hại của ma túy. Anh cay đắng thú nhận: "Bạn sẽ không có cơ hội thành công nếu bạn dùng ma túy!" và chia sẻ : "Bạn cần phải tin vào chính mình và đừng để bất cứ điều gì làm thay đổi con người bạn. Cho dù nỗi đau trong quá khứ vẫn còn in hằn hay hiện tại chưa có gì khởi sắc, bạn hãy tin vào tương lai phía trước. Luôn có cơ hội nếu chúng ta biết tập trung tìm kiếm và không chấp nhận những gì dễ dàng". Và Dexter đã có một cơ hội mới: anh được trở lại sân cỏ sau

một năm bị truất quyền thi đấu trong màu áo của đội tuyển Phoenix Cardinals.

GIẤC MƠ ÂM NHẠC CỦA MILTON

Ước mơ của chàng trai trẻ Milton không diễn ra trong tương lai, mà diễn ra trong cuộc sống hằng ngày. Lớn lên tại một khu chung cư mà ma túy và tội ác được xem như là chuyện thường ngày, anh đã vận động các giáo viên dạy nhạc ở địa phương dành chút thời gian để chia sẻ tài năng của mình với các trẻ em kém may mắn trong khu vực anh đang sinh sống. Nhóm các thầy cô giáo này đã tổ chức lớp dạy đàn violin miễn phí cho trẻ em đường phố. Các em tỏ ra rất thích thú và tiếp thu bộ môn nghệ thuật này rất nhanh. Sau một thời gian, các em đã có thể biểu diễn phục vụ du khách. Hầu hết mọi người đều công nhận năng khiếu thiên phú và khả năng học hỏi của các em. Thế hệ đi trước đã sẵn sàng chia sẻ khả năng của mình với thế hệ đàn em kém may mắn hơn và sự quan tâm của họ đã tạo điều kiện cho các em dám mơ ước. Một cô bé đã tự tin nói: "Con sẽ trở thành một nhạc sĩ". Milton đã tóm lại bằng câu nhận định: "Chia sẻ giấc mơ cho mọi người không chỉ bắt đầu bằng những việc to lớn, vĩ đại; bạn có thể bắt đầu từ những bậc thang dưới cùng".

Nhiều người vẫn giữ trong lòng một nỗi bất bình đối với những người đã đối xử bất công với họ nhiều năm trước đây: cha mẹ vì đã thương yêu con cái không đồng đều, thầy cô giáo vì đã cho điểm thiếu công bằng, bạn bè vì đã hủy hoại lòng tin,... Với những người này, những mặt tiêu cực của cuộc sống cứ khắc sâu trong tâm trí họ, trong khi những điều tích cực lại bị cuốn mất dần như những viên đá cuội lăn trên đường đi. Dấu hiệu của một người thành công thực sự đó là sự sẵn lòng, thậm chí là sự khao khát, muốn chia sẻ kết quả ước mơ của mình với người khác, để những điều tốt đẹp không bao giờ bị lãng quên.

ƯỚC MƠ CỦA NHÀ VĂN ROBERT PENN WARREN

Robert Penn Warren xuất thân từ một gia đình bình dân, nhưng có truyền thống yêu văn chương. Sau mỗi bữa ăn tối, tất cả mọi người ngồi tập trung thành vòng tròn nhỏ và người cha bắt đầu đọc cho cả nhà nghe về lịch sử La Mã, Hy Lạp, thơ ca và nhiều thể loại văn học khác. Cha của Warren từng muốn trở thành một nhà thơ, nhưng cuộc sống với những lo toan đã khiến ông không thể thực hiện được ước

mơ của mình. Sau này, khi đã trở nên nổi tiếng, Warren đã tâm sự rằng ông cảm thấy dường như ông đã đánh cắp ước mơ của cha mình. Ông nhớ lại: "Lúc tôi khoảng 12 tuổi, tình cờ tôi tìm thấy trong nhà kho một tập thơ, trong đó có vài tấm ảnh của cha tôi và thêm 4 hoặc 5 bài thơ do ông tự sáng tác. Tôi rất thích thú khi trao lại cho cha tập sách ấy nhưng ông đã cầm lấy mà không nói một lời nào, và từ đó về sau tôi không hề thấy lại tập sách ấy nữa. Tôi nghĩ chắc ông đã hủy nó đi vì tập thơ đã gợi nhớ lại mơ ước thời trai trẻ của ông – một mơ ước không thành hiện thực. Tuy ước mơ riêng của mình đã bị dập tắt nhưng ông vẫn tìm cách phát triển tài năng và trí sáng tạo của các con. Ông sẵn lòng chia sẻ ước mơ của mình cho thế hệ sau".

Warren đã ba lần đoạt giải thưởng báo chí Pulitzer và danh hiệu nhà thơ xuất sắc của nước Mỹ. Ông cũng là tác giả của 10 cuốn tiểu thuyết, 14 tập thơ, một tập truyện ngắn, một vở kịch và nhiều tác phẩm khác nữa. Ước mơ của cha đã được Warren thực hiện một cách xuất sắc. Tuy nhiên, Warren không chỉ theo đuổi ước mơ của riêng mình mà ông còn chia sẻ ước mơ với mọi người khi ông luôn là một người bạn đáng tin cậy của giới nhà văn, sẵn lòng dành thời gian quan tâm và khích lệ những cây bút trẻ.

Khi còn ở trong cửa hàng chật hẹp, tranh thủ những lúc vắng khách, cha tôi thường hướng dẫn Ron, Jim và tôi cách học bài hiệu quả, gợi ý những quyển sách hay nên đọc, giúp chúng tôi phát huy khả năng diễn đạt rõ ràng, súc tích cũng như dạy chúng tôi biết đồng cảm với nỗi đau của người khác, biết lắng nghe những tâm sự và biết nói lời động viên, chia sẻ đúng lúc. Đôi khi chỉ cần một lời khích lệ đúng lúc, một ánh mắt quan tâm thật lòng hay một vòng tay siết chặt, bạn có thể khơi dậy niềm tin và làm sống dậy ước mơ của một ai đó. Nhìn lại bản thân với gần 10 năm theo đuổi nghiệp văn chương và trở thành nhà diễn thuyết, tôi thấy cái được lớn nhất của mình không phải là nguồn tài chính dồi dào mà là cảm giác tự hào khi là người được chia sẻ kiến thức, kinh nghiệm để định hướng ước mơ cũng như giúp mọi người nhanh chóng đạt được những mục tiêu của mình.

LOUISE VÀ NIỀM VUI ĐÊM GIÁNG SINH

Cách đây vài năm, tôi được mời thuyết giảng ở thành phố Spartanburg, South Carolina. Đó là một ngày gần Giáng sinh nên sau buổi diễn thuyết, vợ chồng tôi được một phụ nữ tên Louise mời đến

nhà chơi. Mặc dù trời đã tối nhưng trước tấm lòng hiếu khách của Louise, chúng tôi không thể nói lời từ chối. Nhà của Louise nằm khá xa trung tâm thành phố. Khi đến nơi, vừa bước ra khỏi xe, chúng tôi ngỡ ngàng trước một ngôi nhà to lớn và tráng lệ. Các chùm đèn nhiều màu sắc được treo từ cổng vào đến nhà. Đón chúng tôi ngay từ phía ngoài sân là ông già Noel cùng đoàn tuần lộc trang hoàng rực rỡ. Bước vào trong nhà, ánh mắt mọi người bị thu hút ngay về phía một cây thông Noel to, bao phủ bởi những dây trạng nguyên lấp lánh rất đẹp. Ấn tượng ban đầu thật tuyệt vời, nhưng đó chỉ là một phần những gì chúng tôi nhìn thấy. Bàn ăn tối đã được bày biện sẵn với những tấm khăn lót đĩa hình Giáng sinh và những bộ đồ ăn bóng loáng sẵn sàng thết đãi mọi người một buổi tối Giáng sinh ấm cúng và trang trọng. Trong phòng bếp đã chuẩn bị sẵn những chiếc khay đựng đầy bánh ngọt đặc biệt.

Trong ngôi nhà này, mỗi căn phòng được thiết kế theo một chủ đề riêng biệt và luôn có một cây thông Giáng sinh riêng phù hợp với tính chất căn phòng. Bức tường phía ngoài hành lang được trang trí như một cánh rừng phủ tuyết trắng. Không ai nghĩ rằng nơi đó có cánh cửa dẫn vào xưởng làm việc của chồng bà. Vợ chồng Louise kinh doanh gỗ xẻ và đám cháu nội ngoại của họ rất thích đến thăm xưởng làm việc này. Ở đây bọn trẻ có thể chọn cho mình một mẩu gỗ tùy ý, lấy bất cứ một cái búa nào vừa tay hay một cái đinh trong hộp kim loại mở sẵn và tự mình làm nên một vật nào đó. Những tác phẩm của bọn trẻ treo đầy tường; trông thật sinh động, ngộ nghĩnh và đầy sáng tạo.

Louise tiếp tục dẫn chúng tôi đến căn phòng gói quà. Nơi đây không chỉ có một quầy đồ đựng đủ các loại kéo, nơ, vải, keo dán, mà còn có cả một chiếc kệ lớn trưng đầy các cuộn giấy gói quà sẵn sàng để mọi người sử dụng. Thật chẳng uổng công chút nào khi phải lái xe xuyên qua cả thị trấn để đến nơi này vì ở đây bạn biết chắc rằng mình có thể tìm được những thứ cần thiết để tạo mẫu một gói quà bằng chính đôi tay của mình. Căn phòng này khiến tôi quyết định, sau khi trở về nhà sẽ sắp xếp lại những cuộn giấy gói quà phủ đầy bụi mà tôi chất đống trong kho.

Sau khi tham quan toàn bộ ngôi nhà, chúng tôi được thưởng thức một bữa tối thật ngon miệng. Trước khi ra về, Louise lấy từ dưới gốc cây Noel hai gói quà đã chuẩn bị sẵn và tặng cho vợ chồng tôi. Trước sự ngỡ ngàng của chúng tôi, Louise giải thích mỗi người khách đến

thăm nhà vào bất cứ dịp nào cũng được tặng quà. Ngôi nhà của bà luôn mở rộng cửa chào đón tất cả các đoàn khách của các tổ chức xã hội vào bất cứ thời khắc nào trong năm. Chúng tôi ra về trong một cảm xúc khó tả khi nghĩ về con người và những tấm lòng. Tôi sẽ mãi nhớ đến Louise và ngôi nhà tuyệt vời của bà.

Tôi sẽ mãi nhớ đến người phụ nữ chu đáo và luôn quan tâm đến người khác, người đã tặng quà cho những ai sẵn sàng đón nhận lòng hiếu khách của mình, người đã tự nguyện bỏ thời gian và công sức để chia sẻ ước mơ của mình với mọi người. Không phải ai trong chúng ta cũng có điều kiện để tận hưởng một cuộc sống giàu sang như Louise; nhưng qua câu chuyện của bà, chúng ta có thể thấy được giá trị của việc chia sẻ với người khác bất cứ điều gì chúng ta có, việc biến những kỳ nghỉ lễ thành những sự kiện không thể quên ngay cả khi chúng ta sống một mình, việc làm một vòng hoa hay trồng một cái cây nhỏ, việc tặng một giỏ quà Phục sinh cho người tàn tật không ra ngoài được, hay việc gửi thiệp Valentine cho bạn bè. Có thể chúng ta sẽ chẳng bao giờ nhận được một tấm thiệp hồi âm, nhưng điều đó không quan trọng. Trong số nhiều người đến thăm nhà bà Louise, chắc cũng chỉ có một vài người nhớ gửi thiệp cảm ơn bà cũng như mang quà đến tặng lại bà. Có thể một vài vị khách còn lỡ tay làm vỡ đồ vật trang trí trong nhà nhưng Louise vẫn đứng ở cửa nhà mình đón chào mọi người, như muốn sẻ chia những niềm vui của mình với tất cả mọi người.

RON VÀ TÔI CÙNG CHIA SẺ ƯỚC MƠ

Cách đây vài năm, khi tôi đến Dallas để diễn thuyết, thính giả ở đó đã yêu cầu Ron giới thiệu tôi với họ. Tôi không đoán trước được Ron sẽ nói về tôi theo cách nào bởi em có thể khôi hài một cách đầy bất ngờ trong mọi tình huống. Tôi nghĩ rằng em sẽ kể cho mọi người nghe về những lần chị em tôi cùng nghịch phá, hay kể rằng tôi là người chơi thể thao tệ đến mức nào. Dường như thính giả trong khán phòng cũng cùng suy nghĩ như tôi khi đều háo hức chờ Ron kể một câu chuyện hài hước nào đó, nhưng không...

Ron bắt đầu bằng câu chuyện về lần em cùng với các đồng nghiệp trong đài phát thanh KVIL tham gia trắc nghiệm tâm lý. Khi xem kết quả trắc nghiệm, chuyên viên tư vấn tâm lý đã nói rằng: “Tôi chắc rằng anh có một người mẹ rất mạnh mẽ. Bà ấy đã có ảnh hưởng nhất quán và xuyên suốt cuộc đời của anh, người đã phần nào giúp anh đạt

đến thành công trong sự nghiệp và cuộc sống".

Ron lắc đầu và nói rằng mẹ của chúng tôi là mẫu người phụ nữ của gia đình. Mẹ chăm sóc gia đình chu đáo nhưng không phải là người mạnh mẽ để quyết định tất cả mọi việc cho cuộc sống của các con. Tuy nhiên chuyên viên tư vấn vẫn khẳng định rằng tất cả các đáp án trắc nghiệm đều chứng tỏ em chịu ảnh hưởng rất lớn của một người phụ nữ từ thuở sơ sinh cho đến tuổi thiếu niên và cả cho đến lúc trưởng thành.

"Tôi nghĩ là mình đã biết người phụ nữ đó là ai", Ron trả lời chuyên viên tư vấn.

Rồi Ron lại tiếp tục kể về những gì tôi đã dạy em trong suốt cuộc đời: dạy em tập nói, dạy em làm quen với con chữ, dạy em làm thơ, khuyến khích tính hài hước, chỉ bảo cách cư xử, nuôi dưỡng hoài bão, và tạo niềm hứng thú say mê đối với cuộc sống của em.

Trong khi tôi ngồi yên lắng nghe tất cả những lời khen em dành cho mình thì Ron kết luận: "Và đây, tôi muốn giới thiệu với tất cả các bạn người phụ nữ đã góp phần tạo ra Ron Chapman của ngày hôm nay".

Cả khán phòng tràn ngập lời vỗ tay. Tôi bật khóc trước những lời giới thiệu của em và hầu như không thể bước chân lên sân khấu. Một số thính giả đã rơi nước mắt vì xúc động trước sự chân thành và khiêm tốn của Ron cũng như tình chị em của chúng tôi.

Tôi không bao giờ quên những lời nói trân trọng em dành cho tôi. Tôi biết Ron vẫn sẽ là người thành công vượt bậc cho dù tôi không phải là chị của em. Nhưng tôi thật may mắn khi được chia sẻ ước mơ và dõi theo từng bước trưởng thành của em.

Tôi hy vọng rằng tôi cũng có thể là một phần ước mơ của các bạn. Tôi hy vọng rằng nếu bạn đã từng cảm thấy chán nản vì cuộc sống hiện tại tẻ nhạt thì bạn hãy dám ước mơ rằng trong cuộc đời còn có nhiều điều hơn thế để sống.

Tôi hy vọng rằng nếu bạn đang đợi một điều gì đó mới mẻ xảy ra khiến bạn phải thay đổi bản thân, phải suy nghĩ và lắng nghe, thì bạn hãy chuẩn bị để mơ ước.

Tôi hy vọng bạn sẽ tiếp tục làm việc, vượt lên trên tất cả những lời khiển trách, hiểu rõ được tính cách của mình, để phát huy ưu điểm và say mê sáng tạo. Với sự tự tin, tôi tin chắc bạn sẽ mang theo trọn ước mơ của mình đi suốt cuộc đời.

Tôi hy vọng bạn không cần phải bắt đầu lại, nhưng nếu bạn đã từng bị thất bại, đã từng cảm thấy không thoải mái về bản thân, hay đã từng bị từ chối trong cuộc sống, hãy sẵn sàng sửa lại ước mơ của mình. Tôi hy vọng bạn sẽ không tự mãn về những thành công đạt được để rồi biến tiền bạc thành một thứ uy lực có khả năng kiểm soát bản thân bạn. Hãy sẵn sàng để người khác cùng chia sẻ giấc mơ mà bạn đã đạt được.

HÃY DÁM ƯỚC MƠ

VÀ HY VỌNG

MỌI ƯỚC MƠ

SẼ TRỞ THÀNH

HIỆN THỰC!

Nếu bạn có một ước mơ,

hãy theo đuổi nó.

Nếu bạn đã nắm bắt được ước mơ,

hãy nuôi dưỡng nó.

Nếu ước mơ của bạn đã thành hiện thực

hãy chia sẻ với mọi người

để bắt đầu một ước mơ mới.

Và không bao giờ là quá trễ để ước mơ!

"Tiếng Pháp, có nghĩa là: Không, không, thưa cô, nhưng liệu tôi có thể mời cô cùng uống một ly không? (ND)."
"Điều luật của Mỹ quy định các sỹ quan cảnh sát phải cho người tình nghi biết một số quyền lợi pháp lý của mình trước khi bắt giữ và thẩm vấn họ (ND)."
"Gaius Cassius Longinus, một vị tướng của La mã và là một trong những người chủ mưu ám sát Julius Caesar. Vào năm 49 trước công nguyên, ông ta đã chống lại Caesar trong một cuộc nội chiến dưới quyền chỉ huy của Pompey, một vị tướng và đồng thời là một chính khách quyền uy của La mã. Dù được Caesar ân xá, Cassius sau đó đã trở thành nhân vật chủ chốt trong một âm mưu ám sát nhằm vào Caesar. Sau khi Caesar bị giết chết, ông ta lại xây dựng một đội quân để chống lại Mark Antony, tổng tư lệnh quân đội của Caesar và Tam đầu chế, bộ tam cai quản Rome sau khi Caesar bị ám sát. Cùng với người đồng mưu là Marcus Junius Brutus, một chính khách của La mã, Cassius bao vây quân thù của ông ta tại Philippi ở Macedonia nhưng sau đó đã bị đánh bại. Cassius tự sát để tránh bị kẻ thù của mình bắt sống (ND)."
"1. Diệu Ngọc, Đại Ngọc và già Lưu: Ba nhân vật trong tiểu thuyết 'Hồng Lâu Mộng' của Tào Tuyết Cần, Tần Khanh ví mình quê mùa như già Lưu (BTV)."
"2. Dương xuân Bạch tuyết: Tên một khúc cổ cầm, nghĩa bóng chỉ những người có trình độ thưởng thức nghệ thuật hết sức uyên thâm (BTV)."
"3. Ở Trung Quốc, cách gọi lấy tên thường chỉ dùng trong trường hợp thân mật, phần nhiều dùng để gọi trẻ em (BTV)."
"1. Trung Quốc có câu 'lên xe mới mua vé', nghĩa là 'ăn cơm trước kẻng' (BTV)."
"2. Tống Tử Quan Âm (Quan Âm cho con): Ở Trung Quốc, phụ nữ vô cùng sùng bái Quan Âm Bồ Tát. Trong Phật giáo, Quan Âm có một khả năng vô cùng đặc biệt so với các vị Phật, Bồ Tát... khác, đó là cho con. Phụ nữ Trung Quốc thường đến chùa để xin Quan Âm Bồ Tát cho con (cầu tự). Vì tên Tống Tử Ngôn và 'Tống Tử Quan Âm' có hai âm đầu đều phát ngôn là 'song zi', nên khi Tần Khanh không dám nói tiếp từ 'Ngôn', liền đổi sang 'Quan Âm'"
"3. Lương Chúc: Bản nhạc nổi tiếng của Trung Quốc, viết về câu chuyện tình yêu của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài (BTV)."
"4. Hủ nữ thường được chỉ các cô gái thích Boy Love, truyện tình nam nam (BTV)."
"5. Tây Thi đậu phụ: Một nhân vật trong truyện của Lỗ Tấn (BTV)."
"6. Trong truyền thuyết nàng Mạnh Khương đi tìm chồng bị đi xay Vạn Lý Trường Thành. Cuối cùng biết tin chồng bị chết vùi trong Trường Thành, nàng Mạnh Khương đã khóc đổ cả Trường Thành. Tác giả ví bà mẹ của Tần Khanh chỉ có thể vì thua mạt chược mới có thể khóc lóc thảm thiết như nàng

Mạnh Khương."
"7. Shota: Các bé trai (BTV)."
"1. Đạo Minh: Nam diễn viên nổi tiếng Trung Quốc (BTV)."
"2. Nguyên văn là 皮毛, vừa có nghĩa là hiểu sơ sơ, bề nổi, vừa có nghĩa là da lông (BTV)."
"3. Ở đây chỉ giấy đăng ký hết hôn (BTV)."
"4. 'Đoạn chương thủ nghĩa': Ban đàu để chỉ lối cắt những câu thơ trong 'Thi Kinh' để bày tỏ ý kiến của mình mà không cần xem xét đến văn cảnh. Sau được chỉ cách lấy thơ, văn hoặc lời nói của người khác ra làm dẫn chứng mà chỉ cần lấy bộ phận ngữ nghĩa phù hợp với ý kiến của mình."
"1. Cùng Dao: Ngôn ngừ mạng chỉ Quỳnh Dao vì phát âm hai từ Cùng Dao và Quỳnh Dao giống nhau, đều đọc là 'qiong yao'. Từ 'Dao' cũng có một từ nghĩa là 'lay, lắc', ý nói Tần Khanh lắc người Tiêu Tuyết nhiều quá (BTV)."
"2. Câu này nhắc đến tích Bá Nha Tử Kỳ tri âm tri kỷ. Sau khi Tử Kỳ mất đi, Bá Nha cắt đứt dây đàn vì không còn ai hiểu mình. ở đây Tần Khanh than thở nói chuyện với Tống Tử Ngôn không sao hiểu được nhau (BTV)."
"3. Những đoạn trong ngoặc đơn chính là lời cảm thán của tác giả King Kong Barbie (BTV)."
"4. Trung Quốc chủ trương xây dựng 'xã hội hài hòa'. Xã hội hài hòa được định nghĩa là một xã hội dân chủ dưới chế độ pháp trị, dựa trên công bằng và pháp lý. Nhưng có rất nhiều người cho rằng chính sách này thủ tiêu tin tức về một số mặt trái của xã hội, không đảm bảo tự do ngôn luận nên châm biếm nó bằng một từ đồng âm là 'cua đồng'. Từ này xuất hiện chủ yếu ở Trung Hoa đại lục (BTV)."
"5. Trung Quốc chủ trương xây dựng 'xã hội hài hòa'. Xã hội hài hòa được định nghĩa là một xã hội dân chủ dưới chế độ pháp trị, dựa trên công bằng và pháp lý. Nhưng có rất nhiều người cho rằng chính sách này thủ tiêu tin tức về một số mặt trái của xã hội, không đảm bảo tự do ngôn luận nên châm biếm nó bằng một từ đồng âm là 'cua đồng'. Từ này xuất hiện chủ yếu ở Trung Hoa đại lục (BTV)."
"6. Kakashi: Tên nhân vật trong 'Nảuto' (BTV)."
"7. Inu Yasha: Tên nhân vật chính trong truyện tranh 'Inu Yasha' của Nhật, còn gọi là Khuyển Dạ Xoa (BTV)."
"11. 419: Đọc lên đồng âm với for one night (tình một đêm) (BTV)."
"9. Ngư Hương Nhục Ti: là một món ăn đặc trưung của Tứ Xuyên, gồm có nước sốt được làm bằng đường, dấm, xì dầu, hành, bột ngọt, nước luộc thịt và thịt lợn thái chỉ, xào chung với măng, môc nhĩ, ớt tươi, đảo thịt chung với nước sốt. Gọi là 'Ngư Hương' vì cách chế biến tương tự giống với cách người Tứ Xuyên chế biến cá, còn thực chất trong thành phần nguyên liệu không có cá Cung Bảo Kê Đinh: Cũng là một món ăn Tứ Xuyên, gồm có thịt gà thái hạt lựu, rán sơ rồi xào lẫn với ớt, lạc và thêm các gia vị vào (BTV)."

"1. Tứ hóa tức hiện đại hóa nông nghiệp, hiện đại hóa công nghiệp, hiện đại hóa quốc phòng, hiện đại hóa khoa học kỹ thuật (BTV)."
"2. TVB: Hãng phim nổi tiếng của Hồng Kông (BTV)."
"3. Cát Ưu: Một diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc, các bộ phim nổi tiếng mà Cát Ưu tham gia như: 'Phải sống', 'Dạ Yến'... Diễn viên Cát Ưu để đầu trọc, ý của Tần Khanh ví mình rụng nhiều tóc sắp bị trọc đầu đến nơi (BTV)."
"4. A, H: Ám chỉ chuyện liên quan đến tình dục, rất mờ ám (BTV)."
"5. Tiểu thái gia: Nick name của nam diễn viên Trương Dịch (BTV)."
"6. Nhị nhân chuyển: Loại hình nghệ thuật hát, múa, diễn trò gồm có hai người, một nam một nữa (BTV)."
"7. 'Đại uyển': Một bộ phim hài nổi tiếng của Hồng Kông với sự góp mặt của các diễn viên Cát Ưu, Quan Chi Lâm, ... (BTV)."
"1. Hình ảnh nhân vật khóc lóc trong truyện tranh thường có mấy vạch đen kéo dài trên mặt (BTV)."
"2. Vì bắt gặp Tần Khanh đi cùng Tóc Vàng nên ngay lập tức ông nội liên tưởng tới chuyện vợ của Võ Đại Lang là Phan Kim Liên đầu độc chồng để theo Tây Môn Khánh trong 'Thủy Hử' (BTV)."
"1. Chữ đại (大) gần giống hình người dang hai chân hai tay (BTV)."
"1. Thác Hoàng Quả Thụ: Thác nước lớn nhất của Trung Quốc, thuộc tỉnh Quế Châu (BTV)."
"2. Tạm dịch: Một đời một kiếp một đôi, cùng nhớ nhau, cùng hướng về nhau nhưng lại không thể bên nhau."
"3. Hoàng liên: Một loại thuốc Đông y,c ó vị đắng, tính hàn (BTV)."
"1. Thần Châu Hành là một mạng điện thoại của Trung Quốc. Thần Châu Hành có câu slogan là' 'Thần Châu Hành, tôi thấy được'. Ở đây Tần Khanh giả vờ điện thoại bị mất sóng, nen mới nói lệch slogan của mạng điện thoại này (BTV)."
"2. Trong phim hoạt hình Naruto, Sasori là nhân vật ản trong con rối và điều khiển các con rối khác chống lại kẻ thù. hình dáng con rối mà Sasori ẩn thân rất xấu xí, nhưng diện mạo thật lại rất đẹp trai (BTV)."
"3. AV: Phim khiêu dâm của Nhật (BTV)."
"4. Truyện đam mỹ: Truyện về tình cảm giữa đàn ông và đàn ông."
"5. Câu thơ Kinh Kha ứng tác bên bờ sông Dịch khi được bạn hữu đưa tiễn đi vào nước Tần hành thích Tần Vương 'Phong tiêu tiêu hề, Dịch Thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn' (Gió đìu hiu chứ, nước sông Dịch lạnh ghê. Tráng sĩ một đi không trở về). Theo 'Thích khach liệt truyện', 'Sử ký của Tư Mã Thiên' (BTV)."
"6. Taobao: Trang web bán hàng online lớn nhất Trung Quốc (BTV)."
"7. Xuân cung đồ: Trang vẽ các từ thế quan hệ của Trung hoa cổ đại (BTV)."
"8. Tần Khanh nhắc tới Ngu Công trong tích 'Ngu Công dời núi'. Ngu Công

thực chất là ông lão họ Ngu, chữ Ngu trong họ của Ngu Công có nghĩa là ngu dốtm ngu ngốc (BTV)."
"9. Cách các hủ nữ phân biệt đâu là chồng (1) và đâu là vợ (0) trong quan hệ đồng tính nam (BTV)."
"10. Loli' Chỉ những bé gái, hoặc những cô gái có vóc người bé nhỏ, tính tình trẻ con (BTV)."
"1. Dịch Trung Thiên: Sinh năm 1947, người Trường Sa, Hồ Nam, Trung Quốc. Ông hiện là giáp sư của Học viện nhân văn, Đại học Hạ Môn. Ông có nhiều năm nghiên cứu văn họa, mỹ học, lịch sử... là học giả của chương trình 'Bách gia giảng đàn' của Đài truyền hình trung ương, rất được khán giả hoan nghênh. 'Bi kịch quá' là câu nói xuất hiện thường xuyên trong các buổi diễn giảng của ông (BTV)."
"1. Lưu Tường: Vận động viên điền kinh cấp một (chạy vượt rào một trăm mười mét0 của Trung Quốc (BTV)."
"2. Mã Cảnh Đào: Nam diễn viên nổi tiếng, trong mỗi phần cảnh có tình cảm kích động là diễn viên lại gào thét lời thoại."
"1 Hình 7.7 đưa ra một ví dụ. Khối lượng khớp lệnh khổng lồ và mức giảm giá mạnh của cổ phiếu Capital One Financial vào đầu tháng 10 năm 1998 mô tả một kỷ lục về khối lượng khớp lệnh lớn. Mức giá thấp nhất cho thấy giá cổ phiếu sẽ đổi chiều đi lên. Khối lượng khớp lệnh thường là dấu hiệu then chốt để chỉ sự chuyển hướng thị trường."
"3 Bảng 12.1 xuất hiện ở ví dụ."
"1\. Giạ (bushel): đơn vị đo thể tích (dùng để đong thóc, lúa…), tương đương 36 lít"
"1\. Sell stock (bán gốc): chơi chữ, cũng có nghĩa là bán cổ phiếu."
"1\. Dollar-a-year man: những ông chủ doanh nghiệp tình nguyện làm việc cho chính phủ Mỹ, đặc biệt là trong Chiến tranh Thế giới Thứ Nhất, và nhận mức lương tượng trưng là một đô-la một năm."
"1\. Phố Wall"
"2 Giá danh nghĩa: mức giá ghi trên một cổ phiếu, thường là 100 đô-la"
"1\. Pao: đơn vị trọng lượng của Anh, Mỹ; bằng 0,454 kg"
"1\. Trường hợp lừa đảo của Ponzi vào cuối thập niên l920 người đầu tư được Ponzi trả lợi nhuận bằng số tiền của người đầu tư mới cho đến khi sự việc bị đổ bể."
"2 Là một thương vụ bán một chứng khoán hay công cụ nào đó và tiếp theo là thương vụ mua mà chúng không đem lại lợi ích kinh tế. Nghiệp vụ này được xem là nghiệp vụ hư cấu. Nó có thể hiểu là tạo ra hoạt động mua bán giả tạo."
"3 Kỹ thuật lôi kéo bất hợp pháp bằng cách bù đắp lệnh mua và lệnh bán để tạo ra ấn tượng (giả tạo) hoạt động của chứng khoán, nhờ đó tạo cho giá tăng lên làm lợi cho những người tham gia vào mưu đồ này."

"1\. Là một thương vụ bán một chứng khoán hay công cụ nào đó và tiếp theo là thương vụ mua mà chúng không đem lại lợi ích kinh tế. Nghiệp vụ này được xem là nghiệp vụ hư cấu. Nó có thể hiểu là tạo ra hoạt động mua bán giả tạo."
"1\. Theo một câu chuyện trong thần thoại Hy Lạp"
"1\. Một dãy núi nằm bên eo biển Gibraltar của vương quốc Anh"
"1\. Black Friday, thường chỉ ngày 24/09/1869."
"1\. Nguyên tác: “locking the stable after the horse was stolen”, nghĩa là khoá chuồng sau khi đã mất ngựa."
"1\. Phòng có tường lót đệm: căn phòng đặc biệt dành cho người điên; ở đây người nói muốn ám chỉ nhân vật “tôi” cũng bị điên."
"1. Đồ Tô: Một loại rượu ngon của Trung Hoa xưa."
"Trần Tầm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun."
"Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm."
"Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông."
"Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm."
"Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông."
"Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mĩ được công ti Filmation sản xuất năm 1985."
"Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông."
"Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan."
"Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan."
"Trung Quốc có tục lệ sờ khỉ đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà."
"Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc."
"Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan."
"Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005."
"Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa."
"Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc nước quả nho, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác."
"Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản)."
"Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô

Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình."
"Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác."
"Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales."
"Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9."
"(1) : Cổ Hoặc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện tranh của Hồng Kông."
"(2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc."
"(3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất)."
"(4) : Tiểu hổ đội gồm ba thành viên Ngô Kì Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90 thế kỉ XX."
"(5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006."
"Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội."
"Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương."
"Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh."
"Trích trong câu thơ “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chẩn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên."
"Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thẩm Hiểu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao Tang."
"Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc."
"Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp."
"MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc."

"'Don't put all your eggs in one basket!'"
"Asset allocation."
"ETF - Exchange Traded Fund: Quỹ chứng khoán tổng hợp ETF (hay Quỹ trao đổi thị trường ETF). Đây là một quỹ do các nhà đầu tư góp vốn. Toàn bộ số tiền do các nhà đầu tư góp vốn sẽ được trải đều ra mua một loạt các cổ phiếu của một chỉ số nào đó như S&P 500 hay Nasdaq 100 hoặc một mã cổ phiếu đại diện cho một loại hàng hóa nào đó. Quỹ này cấp các chứng chỉ sở hữu cho các nhà đầu tư và chứng chỉ này cũng được niêm yết tại thị trường chứng khoán. Tuy nhiên, giá của các chứng chỉ này biến động liên tục và có thể được mua bán suốt ngày. Còn quỹ tương hỗ được định giá một lần trong ngày và tất cả các giao dịch trong ngày được thực hiện theo giá đó. Quỹ ETF cũng mang lại một số lợi thế về thuế so với quỹ tương hỗ."
"Lấy từ trang web của Berkshire Hathaway và bản lưu mẫu đơn 13F ở Ủy ban Chứng khoán."
"Security Analysis."
"The Intelligent Investor."
"Common Stocks and Uncommon Profits."
"Gary Brinson, Randolph Hood và Gilbert Beebower, trích bài báo 'Các yếu tố quyết định hiệu quả danh mục đầu tư' của tờ Financial Analysis Journal, tháng 7/8, 1986."
"James Altucher, Trade Like Warren Buffett (Hoboken, N.J.: John Wiley & Sons, Inc., 2005)."
"Exit strategy."
"Lý thuyết chiết khấu dòng tiền phát biểu rằng giá trị của toàn bộ dòng tiền tạo ra tài sản (từ những thu nhập cố định cho đến các khoản đầu tư đối với toàn bộ doanh nghiệp) chính là giá trị hiện tại của dòng tiền được mong đợi trong tương lai, được chiết khấu về hiện tại với một mức chiết khấu hợp lý."
"Nhà đầu tư đôi khi băn khoăn không hiểu tại sao cổ phiếu Berkshire được niêm yết với giá cao đến vậy. Đơn giản đó là do Buffett từ chối việc chia tách cổ phiếu. Ông tin rằng việc chia tách cổ phiếu chẳng có ý nghĩa gì về mặt kinh tế. Có nhiều câu chuyện đồn thổi về Buffett, rằng đôi khi ông gởi lời chúc mừng sinh nhật đến bạn bè và chúc rằng họ sẽ sống thọ đến khi ông quyết định chia tách cổ phiếu của Berkshire."
"Bull market: thị trường giá lên; Bear market: thị trường giá xuống."
"Investors."
"Traders."
"Momentum."
"Momentum investors."
"Growth investors."
"1 USD = 100 cents (xu)."
"Owner's Manual."

"Due diligence."
"Exit strategy."
"Never marry a stock."
"Hedge Fund là loại quỹ đầu tư có tính đại chúng thấp và không bị quản lý quá chặt. Khái niệm 'Hedge Fund' không ám chỉ một loại pháp nhân riêng biệt của thị trường vốn, mà chỉ là cách gọi nhằm phân biệt các quỹ ít bị quản lý chặt chẽ. Thường các quỹ loại này chỉ giao dịch với một số lượng hạn chế các nhà đầu tư, vì thế mỗi nhà đầu tư phải góp vào những khoản tiền rất lớn theo phương thức 'gọi vốn không đại chúng' (private placement). Ngược với các Hedge Fund là các quỹ 'Mutual Funds' (thường gọi là quỹ tương hỗ) có tính đại chúng cao, hầu như mọi người đều có thể tham gia. Do không bị quản lý chặt, Hedge Fund thường rất linh hoạt trong các chiến lược đầu tư. Hedge Fund ra đời năm 1949 tại Mỹ. Một trong những người phát minh ra quỹ này là Alfred W. Jones. Loại quỹ đầu tư này chỉ thực sự bùng phát trên quy mô toàn cầu từ sau Cuộc khủng hoảng tài chính - tiền tệ châu Á 1997. Nếu năm 1990 cả thế giới chỉ có khoảng 500 Hedge fund với tổng trị giá khoảng 40 tỷ USD thì đến năm 2007, tổng số quỹ này đã vượt hơn 9.500 với tổng trị giá tài sản quản lý vào khoảng 2.000 tỷ USD."
"Câu này xuất hiện đều đặn hàng năm kể từ năm 1998 trong phần 'Tiêu chí Thu mua' trong các báo cáo thường niên của Berkshire Hathaway. Con số này trước năm 1998 nhỏ hơn con số trên. Như chúng ta đã thấy trong chương 3, hiện nay Buffett đang tìm kiếm những thương vụ mua lại công ty có thể có quy mô lên đến 60 tỷ USD."
"Fruit of the Loom cũng đã đồng ý mua lại công ty kinh doanh hàng may mặc riêng của VF Corp với giá 350 triệu USD."
"Kể từ đó, Berkshire đã bán phần nắm giữ của mình trong PetroChina. Buffett tuyên bố quyết định bán cổ phần của mình chỉ được dựa trên việc định giá mà thôi, chứ không liên quan gì đến việc cổ đông gây áp lực đòi hỏi phải rút vốn đầu tư vì mối quan hệ của PetroChina với chính quyền Sudan, khi họ bị cáo buộc phạm tội diệt chủng ở Dafur."
"Hầu hết các công ty nước ngoài niêm yết trên thị trường chứng khoán Mỹ sử dụng một công cụ tài chính gọi là ADRs - American Depository Receipts. Cổ phiếu của các doanh nghiệp này không được bán trực tiếp cho các nhà đầu tư Mỹ mà do một số ngân hàng (gọi là depository bank) nắm giữ. Các ngân hàng này sau đó phát hành các ADRs và bán cho các nhà đầu tư. Mỗi ADRs tương đương với một giấy chứng nhận sở hữu một số lượng cổ phiếu nhất định. Như vậy thực chất các nhà đầu tư không mua cổ phiếu mà chỉ mua các chứng chỉ sở hữu cổ phiếu của các doanh nghiệp nước ngoài."
"'Financial weapons of mass destruction'."
"Nguyên văn: Sometimes a lemon is just a lemon."
"CEO - Chief Executive Officer: Giám đốc điều hành."

"Hall of Fame."
"CFO - Chief Financial Officer: Giám đốc tài chính."
"Black-Scholes option pricing model."
"Instantaneous standard deviation."
"Pha loãng cổ phiếu là việc phát hành thứ cấp thêm cổ phiếu phổ thông của một công ty cổ phần dưới nhiều hình thức khác nhau theo quy định của pháp luật. Các hình thức phát hành thứ cấp của pha loãng cổ phiếu như sau: Chuyển đổi trái phiếu thành cổ phiếu; Cổ phiếu ưu đãi, cổ phiếu thưởng; Phát hành thêm cổ phiếu. Pha loãng cổ phiếu sẽ làm cho (1) Thu nhập trên đầu cổ phiếu sẽ giảm xuống do số lượng cổ phiếu tăng lên; (2) Tỷ lệ sở hữu cổ phiếu của các cổ đông hiện hữu bị thay đổi (số phần trăm sở hữu hay quyền bỏ phiếu của các cổ đông hiện hữu giảm xuống); (3) Giá trị đơn vị cổ phiếu bị tăng lên hoặc giảm xuống căn cứ vào giá phát hành đợt cổ phiếu mới."
"Nguyên văn: A necessary evil."
"Tất nhiên, những người tự do sẽ chỉ ra những khoản thâm hụt ngân sách của chính quyền Bush. Tuy nhiên, thâm hụt là kết quả của việc gia tăng chi tiêu, chứ không phải là do giảm ngân sách thu từ thuế."
"Có thể lý luận rằng việc mua lại cổ phiếu vẫn là sự lựa chọn tốt hơn bởi chúng mang lại quyền quyết định cho nhà đầu tư. Xét cho cùng, nếu bạn không bán cổ phiếu đi thì bạn không phải gánh chịu một khoản thuế nào cả."
"'Wealth tax'."
"'Death tax'."
"Milton Friedman (1912 - 2006): Nhà kinh tế học người Mỹ đoạt giải Nobel Kinh tế năm 1976 vì những đóng góp trong lĩnh vực phân tích tiêu dùng, lịch sử và lý thuyết tiền tệ cũng như vì công lao của ông trong việc chứng minh tính phức tạp của chính sách ổn định kinh tế vĩ mô. Ông đã có những đóng góp quan trọng trong các lĩnh vực kinh tế học vĩ mô, kinh tế học vi mô, lịch sử kinh tế và thống kê. Theo tờ The Economist, Friedman là nhà kinh tế có ảnh hưởng lớn nhất nửa sau thế kỷ 20."
"Buffett không hiến tặng tất cả số tiền này trong một lúc. Ông sẽ cho đi khoảng 5% một năm. Chính phủ sẽ thu nếu Buffett chết trước khi toàn bộ số tiền được chi trả."
"Nguyên văn: 'irritional exurberance'."
"Momentum investing - tạm dịch là đầu tư xung lượng hay động lượng: Là chiến lược đầu tư nhắm vào việc tăng vốn dựa trên sự liên tục của các xu hướng đang tồn tại trên thị trường. Các nhà đầu tư momentum tin rằng những đợt tăng giá mạnh của một loại chứng khoán nào đó sẽ kéo theo những khoản lợi nhuận cộng thêm, hoặc ngược lại, những khoản sụt giảm giá trị tương ứng. Riêng 'momentum' được gọi là 'chỉ số xung lượng' dùng đo tốc độ thay đổi của giá đóng cửa, được sử dụng để nhận diện mức suy yếu

của xu thế và các điểm đảo chiều. Chỉ số này thường bị đánh giá thấp do sự đơn giản của nó."
"Hệ số giá trên thu nhập (P/E) là một trong những chỉ số phân tích quan trọng trong quyết định đầu tư chứng khoán của nhà đầu tư. Thu nhập từ cổ phiếu quyết định giá thị trường của cổ phiếu đó. Hệ số P/E đo lường mối quan hệ giữa giá thị trường (Market Price - P) và thu nhập của mỗi cổ phiếu (Earning Per Share - EPS) và được tính như sau: P/E = P/EPS. Trong đó, giá thị trường P của cổ phiếu là giá mà tại đó cổ phiếu đang được mua bán ở thời điểm hiện tại; thu nhập của mỗi cổ phiếu EPS là phần lợi nhuận ròng sau thuế mà công ty chia cho các cổ đông thường trong năm tài chính gần nhất."
"Hồ Tahoe dài 35km, rộng 19km ở miền Tây nước Mỹ, nằm dọc biên giới giữa các bang California và Nevada, là một thắng cảnh đẹp và hùng vĩ."
"Cục Quản lý Ô tô."
"Amelia Earhart (1897-1937): Nữ phi công Mỹ, nổi tiếng vì những chuyến bay xuyên Thái Bình Dương và Đại Tây Dương. Sự mất tích của bà trong chuyến bay cuối cùng gần đảo Howland ở Thái Bình Dương vẫn còn là điều bí ẩn."
"Sylvester Stallone (sinh năm 1946): Diễn viên điện ảnh Mỹ, nổi tiếng vì khắc họa được những nhân vật anh hùng trong các bộ phim hành động - phiêu lưu."
"Ban nhạc của Anh, do nữ nhạc sĩ Annie Lennox cùng Dave Stewart thành lập đầu thập niên 1980."
"Trong thần thoại Hy Lạp, Icarus làm đôi cánh bằng lông chim gắn sáp ong định bay thoát khỏi Crete khi bị giam cầm. Khi mặt trời nung chảy sáp ong trên cánh, chàng bị rơi xuống biển và chết đuối"
"Nirvana: Trong giáo lý của đạo Phật, đạo Hindu và đạo Giai - na (ở Ấn Độ), là tình trạng tồn tại siêu việt, nằm ngoài giới hạn của cõi trần, thoát khỏi mọi hệ lụy."
"Bột mì hấp chung với cà chua, phó mát và nước sốt."
"Bruce Lee (1940-1973): diễn viên Mỹ gốc Hoa, rất nổi tiếng trong các phim võ thuật với tên Lý Tiểu Long. Anh chết vì chứng phù não cấp tính lúc tiếng tăm đang nổi như cồn."
"Áo da có mũ trùm đầu."
"Dặm Trung Quốc, khoảng 0,5 km."
"Quan nghe nhầm sweat socks (bít tất ẩm, bít tất đẫm mồ hôi) thành sweet suck (kẹo ngọt)."
"Quan nghe nhầm Irrigation (thủy lợi, tưới) thành Irritation (bị chọc tức)."
"Marco Polo (1254-1324): Du khách và tác gia người Venetia (Ý), đã viết về những chuyến đi và trải nghiệm ở Trung Hoa, cung cấp cho dân châu Âu cái nhìn trực tiếp về mảnh đất châu Á này và khơi dậy mối quan tâm giao lưu, buôn bán với châu Á."

"Tiếng Pháp trong nguyên bản."
"Howards End: Bộ phim được giải BAFTA của Anh năm 1993, dựa theo tiểu thuyết cùng tên của nhà văn E.M. Forster, xuất bản năm 1910. Tác phẩm phơi bày sự giả dối và bất lực của tầng lớp trí thức mơ hồ và sinh hoạt xã hội của giới thượng lưu"
"Lot: Trong Kinh Cựu ước, Lot là con trai của Haran, anh em với Abraham. Khi ở Sodom, Lot được các thiên thần báo trước thành phố này sắp bị hủy hoại, nên bỏ chạy nhưng không được ngoảnh nhìn lại. Vợ Lot đi sau chồng đã ngoảnh nhìn lại nên bị biến thành một cây cột bằng muối."
"Himalayas (ở Nepal): Hệ thống núi cao nhất thế giới, tạo thành biên giới tự nhiên phía bắc nước này. Hệ thống này có 8 trong 10 ngọn núi cao nhất thế giới, trong đó có Đỉnh Everest cao 8.850m"
"Khách Gia (nghĩa là khách hoặc người lạ): Dân du cư ở miền nam Trung Hoa. Họ thường bị dân địa phương nơi họ cư trú ngược đãi. Từ thế kỷ 14 dưới triều Minh, họ định cư tại tỉnh Quảng Đông. Một trong những nhân vật nổi tiếng nhất của dân tộc Khách Gia là Hồng Tú Toàn, lãnh tụ của cuộc khởi nghĩa Thái Bình."
"Tấm choàng bằng chất dẻo tráng lớp nhôm mỏng nhằm hồi phục thân nhiệt khi bị nhiễm lạnh hoặc kiệt sức."
"Squaw Valley: Thung lũng thuộc dãy núi Sierra Nevada, phía đông bang California. Năm 1960 là nơi tổ chức Olympic Mùa đông, và từ năm 1970 Ủy ban Olympic Mỹ đã chính thức thành lập Trung tâm huấn luyện tại đây."
"John Muir (1838-1914): Nhà tự nhiên học, nhà thám hiểm và nhà văn Mỹ. Ông là người bảo vệ các khu vực tự nhiên và động vật hoang dã rất tận tụy, được tôn vinh và đặt tên cho nhiều địa điểm."
"Noah: Trong Kinh Cựu ước, Noah là hậu duệ đời thứ 10 của Adam. Được thần thánh báo trước, Noah đóng một con thuyền lớn, mang theo vợ và ba con trai cùng mỗi gia súc một cặp, đã sống sót qua trận Đại hồng thủy và trở thành cha của toàn nhân loại."
"Edvard Munch (1863-1944): Họa sĩ Na Uy, có nhiều bức tranh và tác phẩm đồ họa đầy suy tư và thống khổ, dựa trên những đau thương và ám ảnh của con người, phát triển trường phái biểu hiện trong nghệ thuật."
"Pompeii: Thành phố cổ ở vùng Campania (Italy), thành lập năm 600 trước Công nguyên. Thành phố này từng rất phát đạt, là nơi nghỉ dưỡng ưa thích của những người La Mã giàu có. Năm 63 Công nguyên bị hủy hoại vì động đất và năm 70 Công nguyên bị phá hủy hoàn toàn vì núi lửa Vesuvius phun trào."
"Hiroshima: Thành phố ở Tây nam Nhật Bản, tháng Tám 1945 bị Mỹ ném bom nguyên tử triệt hạ."
"Apocalypse: Ngày Tận thế (theo Sách Khải huyền thuộc bộ Kinh Tân ước"
"Bayard James Taylor (1825-1878): Nhà văn Mỹ."

"Moses: Trong Kinh Cựu ước, Moses là nhà tiên tri, nhà lập pháp Do Thái, đã sáng lập ra đất nước Israel."
"Turban: Khăn đội đầu của đàn ông đạo Hồi."
"Spanhơn: Giống chó lông mượt, tai to, cụp thõng xuống."
"Chihuahua: Giống chó nhỏ, lông mượt."
"Bốcxơ: Loại chó khỏe, lông mượt."
"Art Linkletter: Phát thanh viên đài Phát thanh và Truyền hình Mỹ gốc Canada, sinh năm 1912."
"Nàng Tiên Răng: Nàng Tiên trong các truyện dân gian cho thiếu nhi, lấy răng sữa đã rụng bọn trẻ con để dưới gối rồi thay bằng tiền hoặc một món quà nho nhỏ."
"Easter Bunny: Con thỏ tưởng tượng, sáng ngày lễ Phục Sinh mang giỏ quà đến cho trẻ con, thường giấu các quả trứng nhuộm màu trong đó cho các em tìm."
"Beatles: Ban nhạc rock Anh, được nhiều nhà phê bình lịch sử xã hội xếp là có ảnh hưởng sâu sắc và nổi tiếng nhất thế kỷ XX."
"Hailey Mills: Nữ diễn viên Anh, là con gái của nghệ sĩ nổi tiếng John Mills (1908-2005)."
"Shirley Temple: Diễn viên điện ảnh Mỹ sinh năm 1928, được coi là một trong những ngôi sao nhí nổi tiếng nhất trong lịch sử điện ảnh. Năm 1934, em đã đóng vai chính trong bốn bộ phim và đoạt giải Oscar vì những đóng góp xuất sắc cho các bộ phim này."
"Dwayne Hickman: Diễn viên điện ảnh Mỹ, đóng vai chính trong phim Cat Ballou cùng nhiều ngôi sao khác như Jane Fonda, Lee Marvin (đoạt giải Oscar vì vai diễn trong phim này)."
"Art Linkletter: Phát thanh viên Mỹ (gốc Canada), sinh năm 1912."
"Lizzie Borden (1860-1927): Con gái của chủ nhà băng giàu có nhất vùng sông Fall, Massachusetts. Năm 1892, Lizzie bị buộc tội giết chết cha đẻ và mẹ kế rất dã man, nhưng được trắng án tại phiên tòa. Tuy được tha bổng, song dân chúng vùng này ghét bỏ và xa lánh Lizzie suốt phần đời còn lại."
"Một trong những bộ phim do diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Mỹ Douglas Fairbanks (1883-1939) thủ vai chính."
"Amelia Earhart (1897-1937): Phi công Mỹ, nổi tiếng vì những chuyến bay vượt Thái Bình Dương và Đại Tây Dương. Sự mất tích trong chuyến bay cuối cùng của bà gần đảo Howland (Thái Bình Dương) cho đến nay vẫn còn là điều bí ẩn."
"Ku Klux Klan: Thường gọi là Đảng 3 K, một tổ chức xã hội bí mật ở miền Nam nước Mỹ, thành lập sau Chiến tranh Nam-Bắc Mỹ (1861-1865), chủ trương dùng bạo lực, giết người, khủng bố người da đen, truyền bá tư tưởng coi người da trắng là ưu việt nhất."
"Plato (428-347 trước Công nguyên): Nhà triết học Hy Lạp, là một trong

những nhà tư tưởng sáng tạo và có ảnh hưởng nhất đến triết học phương Tây."
"Khổng Tử (551 hoặc 552 - 479 trước Công nguyên): Nhà triết học và nhà giáo, một trong những nhân vật vĩ đại nhất trong lịch sử Trung Quốc."
"Đức Phật (563-483 trước Công nguyên): Nhà triết học Ấn Độ và sáng lập đạo Phật; sinh trưởng tại Lumbini, Nepal."
"Adolf Hitler (1889-1945): Nhà lãnh đạo chính trị, quân sự Đức và là một trong những tên độc tài khét tiếng nhất của thế kỷ XX, là kẻ gây nên Thế chiến II, chủ trương bài Do Thái hết sức tàn bạo."
"Etruscan: Ngôn ngữ cổ của người cổ đại sống tại Etruria, bị La Mã chinh phục vào thế kỷ II trước Công nguyên. Nền văn minh của họ phát triển rực rỡ từ năm 800 đến 300 trước Công nguyên"
"Dàn hợp xướng đã đoạt huy chương Nghệ thuật Quốc gia mùa thu năm 2003 do Tổng thống Mỹ trao. Đây là một giải thưởng danh giá, được Quốc hội Mỹ thông qua từ năm 1984."
"Henry David Thoreau (1817-1862): Nhà văn, nhà triết học, nhà tự nhiên Mỹ, tin vào tầm quan trọng của chủ nghĩa cá nhân. Walden, hay Cuộc sống trong rừng (1854) là tác phẩm rất nổi tiếng, tiêu biểu cho triết lý sống và tính cách độc lập của ông"
"Muhammad Ali, sinh năm 1942, võ sĩ quyền Anh nổi tiếng của Mỹ, được tôn vinh là một trong những võ sĩ lớn nhất trong lịch sử thể thao. Là người da màu, tài năng, thích tranh cãi, ông được nhiều người hâm mộ cũng như bị nhiều đối thủ ganh ghét"
"Patty Hearst (Patricia Hearst), năm 1974 bị kết án bảy năm tù vì tham gia cướp nhà băng. Tháng 1/1979, sau khi thi hành án 22 tháng rưỡi, cô được thả nhờ lệnh ân xá của Tổng thống Jimmy Carter."
"Aztec: Thổ dân Mỹ ở Mexico."
"Sioux: Thổ dân Bắc Mỹ, nay sống chủ yếu ở Bắc và Nam Dakota."
"Dân Bangladesh hoặc bang Bengal thuộc Ấn Độ."
"Bali: Thổ dân ở đảo Bali, Indonesia."
"Bishop: Giám mục."
"Oahu: Hòn đảo đông dân nhất và lớn thứ ba trong quần đảo Hawaii."
"Frédéric Chopin (1810-1849): Nhạc sĩ và nhạc công dương cầm nổi tiếng của Ba Lan, thuộc trường phái lãng mạn, được tôn vinh là một trong những người có ảnh hưởng sâu rộng nhất trong lịch sử âm nhạc dương cầm."
"Ignace Jan Padarewski (1860-1941): Nhạc công dương cầm, nhạc sĩ và chính khách nổi tiếng của Ba Lan."
"Felix Mendelssohn (1809-1847): Nhạc sĩ nổi tiếng của Đức, một trong những người dẫn đầu trường phái lãng mạn trên thế giới đầu thế kỷ 19."
"George Gershwin (1898-1937): Nhạc sĩ Mỹ, tác giả của nhiều ca khúc nổi tiếng."

"Aaron Coplnad (1900-1990): Nhạc sĩ Mỹ, có ảnh hưởng lớn đến nền âm nhạc Mỹ trong suốt thế kỷ XX."

"Johann Sebastian Bach (1685-1780): Nhạc sĩ Đức, một trong những thiên tài âm nhạc của thế giới."

"Ludwig van Beethoven (1770-1827): nhạc sĩ Đức, được tôn vinh là nhạc công vĩ đại nhất của mọi thời đại."

"Robert Schumann (1810-1856): nhạc sĩ Đức, một trong những người đầu tiên đặt nền móng cho trường phái âm nhạc lãng mạn thế kỷ 19."

"Auschwitz: trại tập trung giết người hàng loạt, khét tiếng tàn bạo của phát xít Đức, đặt tại ngoại ô thành phố Oświęcim (tiếng Đức là Auschwitz) ở miền nam Ba Lan."

"Ingrit Bergman (1915-1982): Diễn viên điện ảnh Thụy Điển, đoạt giải Oscar năm 1973. Bà đã đóng vai chính trong hơn ba chục bộ phim nổi tiếng như Cassablanca, Chuông nguyện hồn ai…"

"Lauren Bacall (sinh năm 1924): Diễn viên điện ảnh và sân khấu nổi tiếng của Mỹ, đoạt giải Tony Award năm 1970."

"Giống chó đầu to, khỏe và dũng cảm."

"Ban nhạc Mỹ gồm nhiều ca sĩ và nhạc công tài năng, có ảnh hưởng lớn của dòng nhạc blue."

"Ca sĩ nhạc pop của Mỹ, sinh năm 1944, nổi tiếng vì những bài hát châm biếm và nhiều bài hát được thu âm trong phim."

"Ca sĩ nổi tiếng của Mỹ, đã giành giải Grammy 1971."

"Tổ chức bảo vệ thiên nhiên và động vật hoang dã ở Mỹ và trên toàn thế giới."

"Tấm bảng có các chữ cái và chữ số, dùng chơi trò phụ đồng chén."

"Tuyệt (Quan nói tiếng Anh chưa sõi)."

"Sự đầu thai, tái sinh (reincarnation), Quan nghe nhầm thành sự đúc lại (recarnation)."

"Sự đầu thai, tái sinh (reincarnation), Quan nghe nhầm thành sự đúc lại (recarnation)."

"Quan nghe nhầm instinct (bản năng) thành stink (mùi thối)."

"Quan nghe nhầm instinct (bản năng) thành stink (mùi thối)."

"Vũ điệu truyền thống của các cô gái Hawaii"

"Jeopardy: Một trong những chương trình truyền hình Mỹ, ra đời năm 1964."

"Trợ cấp đơn giản của người lao động ở Mỹ."

"Tên nhân vật nữ luôn luôn lạc quan trong loạt truyện thiếu nhi của nhà văn Mỹ Eleanor Hodgman Porter (1868-1920)."

"Chương trình Giải trí và Thể thao của Mỹ, chiếu 24/24 giờ trong ngày trên truyền hình, hiện phủ sóng hơn 120 nước trên thế giới."

"Jimmy Durante (1893-1980): Diễn viên hài nổi tiếng của Mỹ, đặc biệt được

nhớ tới vì cái mũi gồ và giọng nói rất trầm."
"Luise Rainer: Diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Mỹ trong thế kỷ XX. Bà đoạt giải Oscar trong vai O-Lan, phim The Good Earth (năm 1937), kể về cuộc đời và vận may của một nông dân Trung Hoa, dựa theo tiểu thuyết của Pearl Buck xuất bản năm 1931."
"Grace Kelly (1929-1982): Diễn viên điện ảnh nổi tiếng tài sắc của Mỹ, đoạt giải Oscar năm 1954. Năm 1956, rời phim trường và kết hôn với ông hoàng Rainier III của Monaco (Các chú thích của người dịch)."
"Jelly-O: Thương hiệu món thạch tráng miệng."
"Natalie Wood: Diễn viên điện ảnh Mỹ, đóng vai nữ chính trong bộ phim âm nhạc Câu chuyện phương Tây (1961) giành 10 giải Oscar: đạo diễn xuất sắc nhất, hình ảnh đẹp nhất, âm nhạc hay nhất…"
"Natalie Wood: Diễn viên điện ảnh Mỹ, đóng vai nữ chính trong bộ phim âm nhạc Câu chuyện phương Tây (1961) giành 10 giải Oscar: đạo diễn xuất sắc nhất, hình ảnh đẹp nhất, âm nhạc hay nhất…"
"Thuỷ thủ Popeye: Loạt truyện tranh vui hành động của Mỹ, xuất hiện từ thập niên 1930 đến giữa những năm 1940."
"Loại chó săn nhỏ, chuyên sục hang bụi."
"Động Lourdes ở Pháp, là nơi năm 1858 cô gái Bernadette Soubirous 14 tuổi (sau này được tôn là Thánh Bernadette) khẳng định đã nhìn thấy Đức mẹ đồng trinh Maria hiển linh, ban cho nước suối gần động có khả năng chữa bệnh kỳ diệu. Hàng năm có hàng triệu người hành hương đến động này."
"Muammar al-Qaddafi, sinh năm 1942, lãnh tụ cách mạng của Libya, là người thiên về bạo lực, ông tận tuỵ với đạo Hồi, sốt sắng ủng hộ Liên minh Ả Rập và các sự nghiệp cách mạng."
"Quan cũng sai, đúng ra là stolen."
"Công ty Tiết kiệm và Cho vay."
"Vụ kiện năm 1973, tòa tối cao Hoa Kỳ quyết định phụ nữ có quyền nạo phá thai trong 6 tháng có mang đầu tiên."
"Tên nhà tư vấn trong chuyên mục và nhiều tác phẩm của nhà báo Mỹ Pauline Esther Friedman Phillips (bút danh Abigail Van Buren). Bà sinh năm 1918, nổi tiếng vì sự nghiệp báo chí và xã hội, là nhà từ thiện nhiệt thành"
"Bữa sáng bằng bột yến mạch trộn với nhiều loại quả khô và hạt"
"Hài cốt hóa thạch của loài người đã tuyệt chủng, sống vào khoảng 400.000 năm đến 500. 000 năm trước, ban đầu được phân loại là Pithecanthropus, nay được coi là nhánh phụ của Homoerectus."
"Công ty Federal Express, còn được gọi tắt là FedEx, là một trong những tập đoàn dịch vụ vận tải lớn nhất thế giới."
"Warren Edward Buffet (sinh ngày 30-8-1930 tại Omaha, Nebraska) là một nhà đầu tư chứng khoán, doanh nhân và một nhà nhân đạo người Mỹ"
"Robert Kaplan là giáo sư kinh tế của trường Kinh doanh Harvard."

"David Norton là nhà sáng lập kiêm Chủ tịch Công ty tư vấn CNTT Balanced Scorecard."
"Các bên liên quan mật thiết là thuật ngữ chỉ các các nhân, tổ chức có quan hệ mật thiết với doanh nghiệp. Họ quan tâm, chia sẻ những nguồn lực, chịu tác động hoặc trực tiếp tác động tới doanh nghiệp trong các chiến lược, kế hoạch, các hoạt động kinh doanh và có thể quyết định đến sự tồn tại và phát triển của doanh nghiệp."
"Charles Handy được coi là nhà triết lý kinh doanh nổi tiếng bậc nhất nước Anh, Giáo sư trường Đại học Kinh doanh London."
"Hãng Sirota Survey Intelligence là một công ty nghiên cứu nổi tiếng được thành lập từ năm 1972 có trụ sở tại New Jersey (Mỹ). Công ty này đã tổ chức nhiều cuộc nghiên cứu sâu rộng về thái độ của hàng triệu nhân viên làm việc trong các công ty thuộc danh sách Fortune 500 toàn cầu."
"CO2 Partners là một hãng đào tạo về kinh doanh và điều hành có trụ sở ở Minneapolis, Minnesota, nước Mỹ."
"Tower Perrin là một công ty tư vấn quản trị hàng đầu thế giới."
"Win-win (mọi người đều chiến thắng): là tên một phương pháp thúc đẩy công ty phát triển; lấy khách hàng, nhân viên, công ty làm trung tâm, với phương châm phát triển và quản lý động cơ, dẫn dắt thị trường, phương pháp khen thưởng và khuyến khích giúp các công ty hoàn thiện việc bán hàng và hiệu quả."
"Tên một phương pháp thúc đẩy công ty phát triển lấy khách hàng, nhân viên, công ty làm trung tâm, với phương châm phát triển và quản lí động cơ dẫn dắt thị trường, giải pháp khen thưởng và khuyến khích giúp các công ty hoàn thiện việc bán hàng và thể hiện."
"Cortisol là một loại hoóc môn corticosteroid được sản sinh bởi bộ phận tên là Zona fasciculata trên vỏ não thượng thận. Đây là hoóc môn vô cùng quan trọng và thường được xem là “hoóc môn stress” (hoóc môn bắt buộc). Nó làm tăng huyết áp, tăng lượng đường huyết và có tác động kháng miễn dịch (tức ngăn cản khả năng miễn dịch trong cơ thể)."
"Alan Greenspan là nhà kinh tế học và Chủ tịch Hội đồng Thống đốc Cục Dự trữ liên bang Mỹ từ năm 1987 đến 2006."
"Washington Irving, nhà văn Mỹ đầu thế kỷ XIX."
"George Bernard Shaw là nhà soạn kịch người Anh gốc Ireland, đoạt giải Nobel Văn học năm 1925."
"Mahatma Gandhi (tên đầy đủ là Mohandas Karamchand Gandhi) là anh hùng dân tộc Ấn Độ, người đã chỉ đạo cuộc kháng chiến chống thực dân Anh và giành độc lập cho Ấn Độ."
"Martin Luther King, Jr. là mục sư Baptist, nhà hoạt động dân quyền Mỹ gốc Phi, đoạt giải Nobel Hòa bình năm 1964."
"Norman Vincent Peale là một mục sư và tác giả của cuốn sách nổi tiếng

The Power of Positive Thinking (Sức mạnh của suy nghĩ tích cực), là người khởi xướng thuyết “suy nghĩ tích cực”."
"Eleanor Roosevelt là phu nhân của Tổng thống Mỹ Franklin D. Roosevelt. Sau khi Roosevelt từ trần, bà tự gây dựng sự nghiệp với vai trò là một tác giả và diễn giả, và được xem như người phát ngôn cho các quyền con người. Bà là nhà tiên phong trong phong trào ủng hộ nữ quyền."
"Ralph Waldo Emerson (1803-1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ và cũng là người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và thuyết siêu nghiệm."
"Stephen Covey là tác giả cuốn sách 7 Habits of Highly Effective People (7 thói quen của người thành đạt)."
"Weston Agor là tác giả cuốn sách Intuitive Management (Quản lý trực giác)."
"David McNally và Karl Speak là hai tác giả của cuốn sách Be Your Own Brand: A Breakthrough Formula for Standing Out from the Crowd (Trở thành thương hiệu của chính mình: Công thức đột phá để nổi bật giữa đám đông)."
"Deepak Chopra là bác sĩ kiêm nhà văn Ấn Độ. Ông là tác giả của 38 cuốn sách về sức khỏe và tâm linh."
"Bill George là Giáo sư bộ môn Thực tiễn quản lý của trường Kinh doanh Harvard, tác giả của hai cuốn sách nổi tiếng True North: Discover Your Authentic Leadership (Chính Bắc và khả năng lãnh đạo đích thực) và Authentic Leadership: Rediscovering the Secrets to Creating Lasting Value (Khả năng lãnh đạo đích thực: Tái khám phá bí quyết tạo ra giá trị lâu dài). Ông là cựu Chủ tịch và Giám đốc điều hành của hãng Medtronic. Ông cũng làm việc trong hội đồng quản trị của ExxonMobil, Goldman Sachs và Novarti."
"Gary Jacobs là Chủ tịch của CHCS Services, Inc, một công ty quản trị hàng đầu về bảo hiểm tuổi và chăm sóc người già."
"Peter Ferdinand Drucker (1909-2005), sinh tại thủ đô Vienna (Áo), lấy bằng Tiến sĩ Luật Quốc tế tại Đại học Frankfurt (Đức). Ông là tác giả nhiều cuốn sách quản lý nổi tiếng (Ví dụ: Những thách thức của quản lý trong thế kỷ XXI). Drucker nghiên cứu về kinh tế học và từng là nhà báo tại London (Anh), sau đó nhập cư vào Mỹ năm 1937. Ông đã viết 35 cuốn sách, trong đó có 15 cuốn về quản lý, 16 cuốn về các vấn đề kinh tế, chính trị, xã hội, 2 cuốn tiểu thuyết và 1 cuốn tự truyện."
"Lean Six Sigma: Là phương pháp kết hợp giữa Lean (loại trừ các phế phẩm trong quá trình sản xuất) với Sigma (loại trừ các biến động trong sản xuất dẫn đến phế phẩm và giảm thiểu các phế phẩm). Hai phương pháp này được triển khai đồng thời."
"21. Vivekananda là một trong những lãnh tụ tinh thần nổi tiếng nhất và có

ảnh hưởng nhất của triết lý Vedanta, một trường phái triết học của Ấn Độ giáo xem xét bản chất của thế giới hiện thực."
"Sri Sri Ravi Shankar là người Ấn Độ, là nhà lãnh tụ tâm linh kiêm sáng lập Hội Nghệ thuật Sống − một tổ chức giáo dục và nhân đạo dựa trên tinh thần thiện nguyện."
"Anna Wise là tác giả của cuốn sách đáng chú ý Awakening the Mind: A Guide to Mastering the Power of Your Brainwaves (Đánh thức trí óc: Hướng dẫn làm chủ sức mạnh của sóng não)."
"Scott Bedbury là Giám đốc điều hành tập đoàn BrandStream, chuyên gia tư vấn hàng đầu của Seatle, người quản lý chiến dịch quảng cáo thành công “Just do it” của Nike và Giám đốc Marketing của Starbucks."
"Theo lý thuyết FLOW, điều kiện để đạt tới sự mãn nguyện bền vững (và nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ thì sẽ có cả sự mãn nguyện có cơ sở vững chắc nữa) là việc tham gia vào các hoạt động hơi khó khăn một chút nhằm mục đích chống lại cảm giác buồn chán và đơn điệu, nhưng đồng thời lại không khó đến mức vượt quá khả năng của một cá nhân cụ thể để không tạo ra cảm giác thất bại trong đời, không khiến người ta chán nản."
"Dwight David 'Ike' Eisenhower (1890-1969) là ứng cử viên của Đảng Cộng hòa, ông đã được bầu Tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ (1953–1961)."
"Miller và Pruzan là đồng tác giả cuốn sách Leading with Wisdom và Spiritual-Based Leadership in Business"
"Robin Sharma là tác giả của nhiều cuốn sách như Family Wisdom from the Monk Who Sold His Ferrari; The Saint, the Surfer, and The CEO: A Remarkable Story About Living Your Heart’s Desires."
"G. P. Gupta là tác giả của nhiều cuốn sách về quản trị như Management by Consciousness; Management with a Difference."
"Selvazajan Yesudian là tác giả cuốn sách Yoga and Health."
"Albert Schweitzer (1875-1965) là một tiến sỹ, bác sỹ, nhà triết học, thần học người Pháp. Ông đoạt giải Nobel Hoà bình năm 1952 vì đã có công lớn trong giúp đỡ người dân châu Phi, bất chấp gian khổ, bệnh tật."
"Debashis Chatterjee là giáo sư giảng dạy Quản trị nhân lực tại nhiều trường đại học trên nước Mỹ, là tác giả của các cuốn sách Leading Consciously; Managing Transitions; Light the Fire in Your Heart."
"Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832) được coi là một trong những vĩ nhân của văn học thế giới. Ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, nhà văn, nhà khoa học, họa sỹ của Đức. Hầu hết các tác phẩm của ông trường tồn với thời gian, trong đó kịch thơ Faust được coi là một trong những đỉnh cao của nền văn chương thế giới."
"Jack Welch là cựu Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc (CEO) tập đoàn General Electric (GE), tác giả cuốn sách nổi tiếng về đề tài lãnh đạo: 29 Leadership Secrets From Jack Welch."

"Marcus Buckingham là cố vấn, diễn giả nổi tiếng trong lĩnh vực lãnh đạo và thực hành quản lý đồng thời cũng là nhà tư vấn cao cấp của Tổ chức Gallup."
"Martin Seligman là nhà tâm lý học thuộc Đại học Pennsylvania (Mỹ)."
"Tập đoàn Enron là một trong những công ty năng lượng hàng đầu thế giới, gây ra một vụ bê bối tài chính lớn nhất nước Mỹ dẫn đến phá sản năm 2001."
"CEO: viết tắt của từ tiếng Anh Chief Executive Officer, có nghĩa là Tổng giám đốc hoặc Giám đốc điều hành. CEO ở đây được hiểu là người lãnh đạo."
"1. Tổ chức quản lý phi lợi nhuận Peter F. Drucker Foundation (thành lập năm 1990), hiện nay là Học viện Lãnh đạo, có trụ sở tại New York (Mỹ) chuyên tư vấn và củng cố khả năng lãnh đạo của các tổ chức."
"Starbucks là thương hiệu cà phê hàng đầu thế giới."
"Lời rao thang máy là những lời súc tích, có kế hoạch cẩn thận, được chau chuốt, miêu tả về công ty bạn chỉ trong thời gian đi một lượt thang máy."
"Richard Branson là ông chủ Tập đoàn Virgin, được chính thức công nhận là thương hiệu nổi tiếng thứ ba ở Anh, cung cấp hầu hết các dịch vụ cần thiết trong sinh hoạt, đời sống, vui chơi giải trí v.v…"
"Nữ ca sĩ, nhạc sĩ người Anh."
"Người dẫn chương trình truyền hình người Anh."
"Phu nhân cựu Thủ tướng Anh Tony Blair."
"Nữ diễn viên và nhà văn Mỹ."
"Món hamburger của nhà hàng Mc. Donald's."
"Nữ diễn viên người Úc."
"Ca sĩ nổi tiếng người Mỹ."
"Diễn viên, đạo diễn và nhà sản xuất phim người Mỹ."
"Hãng hàng không giá rẻ."
"Nguyên văn lingua franca: ngôn ngữ pha tạp dùng để giao tiếp giữa các cộng đồng không cùng ngôn ngữ."
"Chuỗi cửa hàng đồ nội thất cao cấp ở Anh."
"Hiệp hội bao gồm tám trường đại học nổi tiếng và lâu đời ở Bắc Mỹ. Cũng mang nghĩa thượng lưu, chọn lọc. (ND)"
"Hãng thời trang cao cấp. (ND)"
"Đơn vị đo chiều dài của Anh, tương đương 30,48 cm."
"Chuỗi cửa hàng bách hóa tổng hợp ở Anh."
"Một quận với nhiều chợ và cửa hàng nhộn nhịp ở London."
"Một khu trung tâm thương mại ở bắc London."
"Chú hề Ronald là biểu tượng của chuỗi cửa hàng đồ ăn nhanh Mc. Donald's."
"Nguyên văn 'organic': là các loại sản phẩm được trồng, thu hoạch và chế biến theo qui trình hoàn toàn tự nhiên, thân thiện với môi trường không sử

dụng hóa chất kích thích hoặc độc hại, ảnh hưởng đến sức khỏe."
"Món sa lát kiểu Pháp có rau diếp, quả ô liu đen, cá ngừ và trứng luộc trộn với nụ bạch hoa và cá trồng ướp dầu, rưới dầu dấm."
"Diễn viên và nghệ sĩ múa xinh đẹp người Pháp."
"Một bang ở Mỹ."
"Nhãn hiệu thời trang trẻ em và các lớp dành cho trẻ nhỏ vui chơi và cảm thụ âm nhạc."
"Hệ thống nhà tù công ở Vương quốc Anh."
"Nhãn hiệu nước giải khát và nước uống thể thao."
"Cách nói thông dụng để chỉ vùng đất phía tây nam nước Anh ngày nay."
"Cách nói chỉ vùng đất phía đông nước Anh."
"Trò chơi điện tử."
"Vé sử dụng phương tiện giao thông công cộng ở London."
"Con ở đây là tên viết tắt của Connor, nhưng trong tiếng anh cũng có nghĩa là sự lừa bịp hoặc từ viết tắt của convict: người bị kết án."
"Thắng cảnh tự nhiên ở phía nam nước Anh."
"Diễn viên người Anh thứ tư đóng vai bác sĩ trong serie phim viễn tưởng Dr. Who."
"Diễn viên người Anh thứ chín đóng vai bác sĩ trong serie phim viễn tưởng Dr. Who."
"Xe hơi siêu nhỏ của hãng Mercedes."
"Một loại nấm cục, mọc ngầm dưới đất có hương vị rất thơm ngon và có giá trị cao."
"Alcoholics Anonymous: Hội trợ giúp những người nghiện rượu từ bỏ rượu."
"Indie music là xu hướng âm nhạc ra đời từ cách đây vài thập kỉ. Vào khoảng những năm 1950, 1960 khi các hãng thu âm có quá nhiều quyền lực và tham gia sâu vào việc in đĩa của ca sĩ thì xu hướng này bắt đầu và nhanh chóng trở thành xu hướng âm nhạc thịnh hành trên thế giới. Indie là viết tắt của từ independent (nghĩa là độc lập). Những nghệ sĩ indie thường "bao thầu" tất cả các công đoạn để "tạo chế" ra một sản phẩm. Họ luôn làm việc với khẩu hiệu "do it yourself" nên chất nhạc của họ luôn lạ, có phần phóng khoáng, tự do và mang đậm dấu ấn cá nhân. (ND)"
"Kẹo cao su chứa nicotin thay thế thuốc lá dành cho người nghiện thuốc lá."
"Nhà xuất bản Mỹ chuyên về các ấn bản tạp chí về phong cách sống trong đó có Vanity Fair, Vogue, GQ, Architectural Digest, Bon Appétit..."
"1. Ông tổ của ký hiệu Morse."
"2.Một nhóm đảo dọc theo Đại Tây Dương nơi cộng đồng người da đen phần lớn đã được sống tự do trước khi có luật giải phóng nô lệ."
"3. Nơi những người Cherokee bị bắt phải dời đến sau khi người da trắng tìm thấy vàng trên đất của họ."

"4. James Edward Oglethorpe (1696-1785) là vị tướng của nước Anh, đồng thời là nhà sáng lập ra bang Georgia của Hoa Kỳ."
"5. Andrew Jackson (1767-1845) là tổng thống thứ bảy của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ (1829–1837)."
"6. Bệnh đậu mùa."
"1. Một người phụ nữ trong Kinh Thánh bị biến thành cột muối khi bà làm trái lời dặn của Chúa và ngoái nhìn sau lưng."
"1. Trường đại học đầu tiên ở Mỹ nhận học sinh da trắng lẫn da đen."
"* Sông Ohio phân chia Kentucky, tiểu bang có luật nô lệ, và Ohio, tiểu bang không có luật nô lệ. Ở đây, Sethe chưa qua được sông, nên chị vẫn còn ở bên phía bờ nô lệ."
"1. Chỉ nhóm Ku Klux Klan, một hội đoàn da trắng chống bãi bỏ nô lệ bằng bạo động. Những người trong hội giấu mặt bằng cách trùm khăn trắng đục lỗ hở đôi mắt."
"1. Lời một bài hát của người da đen Mỹ, Dưới bờ sông."
"2. Những chi nhánh Cơ đốc của người da đen."
"1. Trường đại học da đen."
"1. Nô lệ trốn đến các tiểu bang không có chế độ nô lệ phải được trả lại cho chủ."
"2. Trích từ Kinh Thánh."
"3. Trích từ Kinh Thánh."
"4. Tiền bồi thường cho những tiểu bang miền Nam ủng hộ miền Bắc vì những tổn thất tài sản cá nhân do binh lính gây ra trong cuộc chiến Nam-Bắc."
"5. Bàn thảo về ưu đãi của Chúa đối với người da trắng, và chuyện người da đen phải ngồi ở một khu vực riêng trong nhà thờ."
"6. Thời đó, chỉ người da trắng là có quyền bầu cử."
"7. Sojourner Truth, sau khi được giải phóng nhờ tiểu bang New York bãi bỏ chế độ nô lệ, đã giúp đỡ những người nô lệ trốn đến vùng tự do, và tham gia vào phong trào bãi nô."
"1. Dearly Beloved (Thưa gia đình thân hữu): Mục sư thường dùng hai chữ này để bắt đầu một buổi lễ. Sethe chỉ nghe được hai chữ này và chị nghĩ mục sư chỉ đứa con gái đã chết của mình. (Tất cả các chú thích trong sách là của người dịch.)"
"2. Nguyên văn: Change of Life, chỉ thời kỳ mãn kinh của phụ nữ."
"(1) Anton Pavlovich Chekhov (1860–1904), nhà văn, nhà viết kịch người Nga nổi tiếng và có ảnh hưởng lớn trên thế giới với thể loại truyện ngắn."

Table of Contents